

முனைவர். நா.அழகப்பன்

மேனாள் துறைத்தலைவர் - வரலாற்றுத்துறை
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

S. Kannappan
Concept / creation

வரலாற்று நோக்கில்

நகராச்சாரர்

வாழ்வு

வரலாற்று நோக்கில் நகரத்தார் வாழ்வியல்

டாக்டர். நா.அழகப்பன் M.A., M.Phil., Ph.D.,
மேனாள் வரலாற்றுத்துறைப் பேராசிரியர் மற்றும் தலைவர்
அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்

மணிமேகலைப் பிரசுரம்

தபால் பெட்டி எண்: 1447
7, [ப.எண்.4], தணிகாசலம் சாலை,
தியாகராய நகர், சென்னை-600 017.
தொலைபேசி :24342926, 24346082
மின் அஞ்சல் :manimekalai1@dataone.in
இணைய தளம்:www.tamilvanan.com

நூல் விவரம்

நூல் தலைப்பு

ஆசிரியர்

மொழி

பதிப்பு ஆண்டு

பதிப்பு விவரம்

உரிமை

தாளின் தன்மை

நூலின் அளவு

அச்சு எழுத்து அளவு

மொத்த பக்கங்கள்

நூலின் இந்திய விலை

தொகுப்பாளர்

அட்டைப்பட ஓவியம்

லேசர் வடிவமைப்பு

அச்சிட்டோர்

நூல் கட்டுமானம்

வரலாற்று நோக்கில்
நகரத்தார் வாழ்வியல்

முனைவர். நா.அழகப்பன்
தமிழ்

2014

முதற் பதிப்பு

ஆசிரியருக்கு

11.6 கி.கி.

கிரௌன் சைஸ் (12X18 செ.மீ.)

10 புள்ளி

xviii + 178 = 196

ரூ.80/-

எஸ்.கண்ணப்பன்

பான்ராஜா கிராபிக்ஸ்
சென்னை-24 (PH: 8939499598)

ஸ்கிரிப்ட் பிரிண்டர்ஸ்
சென்னை-94.

தையல்

காணிக்கை

இந்நூல்
 டாக்டர் ராஜ சர் முத்தையா செட்டியார்
 அவர்களுக்கு
 அன்புக் காணிக்கை

பொருளடக்கம்

முதல் பகுதி

தொல்லியல் சான்றுகள் காட்டும் நகரத்தார்கள் வரலாறு

நகரத்தார்கள் குடியேற்றம் பற்றிய கல்வெட்டுக்கள்	01
நகரத்தார் வரலாறு	06
அழகன் செட்டியார் பற்றிய கோளாபட்டுக் கல்வெட்டு	18
நகரத்தார்களின் பழைய பெயர்களும்	
அவற்றின் வரலாற்று முக்கியத்துவமும்	20
வரலாற்றுப் பார்வையில் நகரத்தார்களின் வணிகம்	23
கற்காலம் முதல் தற்காலம் வரை செட்டிநாடு	27
செட்டிநாட்டு விரையாச்சிகை	
கல்வெட்டு காட்டும் பொருளாதார நிலை	29
விஜயநகரப் பேரரசு காலத்தில் விரையாச்சிகை	32
பட்டினத்தார் நகரத்தாரா...?	34
மருதுபாண்டியரும் நகரத்தார்களும்	36

திரண்டாம் பகுதி

நகரத்தார்களின் பண்பாடு

நகரத்தார்களின் கடவுள் பக்தி	40
நகரத்தாரைப் புகழ்ந்து பாரதியார் பாடிய பாடல்கள்	45
தமிழிசை வளர்த்த அண்ணாமலை அரசர்	48
காரைக்குடியைக் கல்விக்குடியாக்கிய வள்ளல் அழகப்பர்	53
செட்டிநாட்டில் மனமகனே தாலி கட்ட நடந்த போராட்டம்	58
அண்ணாமலை அரசர் போற்றிய அழகப்பர்	63
நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார்களின் வாழ்வியல் நெறி	67

தராசுத்தட்டில் சிவலோகம் சென்ற அமர்ந்தி நாயனார்.	74
பட்டினத்தாரும் கண்ணதாசனும்	78
குமுதம் எஸ்.ஏ.பி.அண்ணாமலை	82
தமிழ்வாணன் வாழ்வும் பணியும்	88
தமிழும் கைவரும் வளர்த்த	
மேகைச் சிவபுரி சன்மார்க்க சபை	98
செட்டிநாட்டில் உருமாறி வழங்கும் தமிழ்ச் சொற்கள்...	104
தமிழ் வளர்த்த “தமிழ்நாடு” நாளிதழ்	106
பேராசிரியர் வ.சுப.மாணிக்கனாரின் வாழ்வியல் நெறி	110

மூன்றாம் பகுதி

தொட்டதெல்லாம் பொன்னாக்கியவர்கள்

தி.நா.நாச்சியப்ப செட்டியாரின் திருப்பணிகள்	117
“நகரத்தார் ஐயா” என்றழைக்கப்படும்	
சொக்கலிங்க ஐயா	122
சோமலையின் கலைக்கியப்பணி	126
விடாமுயற்சி + உழைப்பு = ஏ.வி.எம்.	130
காந்தி படம் எடுத்த ஏ.கே.செட்டியார்	138
தமிழ்க்கடல் கிராம.சொ.	144
வடலூர் ஞானசகைக்கு தங்கக்கலசம் அமைத்த	
குங்கிலியம் சண்முகனார்	147
கிந்திய விடுதலை கியக்கத்தில்	
சட்டை போடாத சா.கணேசன்	155
பண்டிதமணியின் வாழ்வும் பணியும்	162
ஆனந்தமான வாழ்க்கைக்கு கண்ணதாசனின்	
ஆறு கட்டளைகள்	166
குழந்தைக் கவிஞர் அழ.வள்ளியப்பாவின் பாடல்கள்	173

என்னுரை

எனது “முனைவர்” பட்ட ஆய்வுக்காக கல்வெட்டுக் களை ஆய்வு செய்து கொண்டிருந்தேன். அப்போது, நகரத்தார்கள் பாண்டிய நாட்டில் குடியேறியது பற்றிய சில கல்வெட்டுக்களைப் பார்க்க நேர்ந்தது. இதனால், எனக்கு “நகரத்தார் வரலாறு” பற்றிய ஆய்வு மேற்கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆர்வம் ஏற்பட்டது. ஆனால், அப்போது எனது முழுக் கவனமும் முனைவர் பட்ட ஆய்வில் இருந்தமையால் அந்த ஆர்வத்தை சற்று தள்ளிப் போட வேண்டியதாயிற்று.

1991ஆம் ஆண்டு முனைவர் பட்டம் பெற்றதும், நகரத்தார் வரலாறு பற்றிய ஆய்வை மேற்கொண்டு சில கட்டுரைகள் எழுதினேன். அவற்றை திரு.வி.என்.சிடி. அவர்களின் ‘தனவணிகன்’ இதழுக்கு அனுப்பி வைத்தேன். அவர்கள், அக்கட்டுரைகளை வெளியிட்டு விட்டு, தொடர்ந்து நகரத்தார் வரலாறு பற்றிய கட்டுரைகளை தொடராக எழுதும்படி கேட்டுக் கொண்டார்கள். அவர்கள் கொடுத்த ஊக்கத்தில், நகரத்தார்கள் பற்றியும், செட்டிநாடு பற்றியும் ஏறக்குறைய 100 கட்டுரைகள் எழுதி ‘தனவணிகன்’ இதழில் வெளியிட்டேன்.

மேலும் பல்கலைக் கழகங்கள் நடத்திய கருத் தரங்குகள், மாநாடுகள், கும்பாபிஷேக மலர்கள்

ஆகியவற்றிற்கும் நகரத்தார் பற்றிய கட்டுரைகளை எழுதினேன். அவற்றை அவ்வப்போது படித்த எனது இனிய நண்பர் திரு.எஸ். கண்ணப்பன் அவர்கள் என்னைத் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு எனது கட்டுரைகளைத் தொகுத்து, ஒரு நூலாக வெளியிட்டால் பலருக்கு பயனுடையதாக இருக்கும் என்று கருத்துத் தெரிவித்தார்கள். அதற்கான ஏற்பாடுகளையும் அவர்களே மணிமேகலைப் பிரசுரம் மூலம் செய்து கொடுத்தார்கள். ஆகவே, எனது கட்டுரைகளில் பலவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்து வைத்ததோடு புதிதாகவும் எழுதச் செய்து சேர்த்துள்ளார்கள்.

உதிரிப் பூக்களாக இருந்த எனது கட்டுரைகள் ஒரு மாலையாக உங்கள் கையில் திகழ்கிறது. நகரத்தார்கள் பற்றிய எனது ஏனைய கட்டுரைகளை மற்றொரு புத்தகமாக வெளியிடத் திட்டமிட்டுள்ளோம். இப்புத்தகம் வெளிவர உதவிய இறைவன் திருவருள், அதற்கும் துணை புரியட்டும். நகரத்தார்களில், சாதனையாளர்கள் பற்றிய குறிப்புகளை வாசகர்கள் அனுப்பி வைத்தால் அடுத்த நூலில் அவற்றையும் மகிழ்ச்சியோடு சேர்த்துக் கொள்கிறோம்.

இப்புத்தகம் உருவாக உதவிய 'மீனாட்சி மைந்தன்' வி.என்.சி.டி., நண்பர் திரு.எஸ்.கண்ணப்பன், 'கல்கண்டு' திரு. லேனா தமிழ்வாணன், 'மணிமேகலைப் பிரசுரம்' திரு.ரவி தமிழ்வாணன் ஆகியோருக்கு எனது நெஞ்சார்ந்த நன்றி உரித்தாகுக.

இந்நூலின் மெய்ப்புப்புடி திருத்திய திருமதி எஸ்.சாந்தி அவர்களுக்கும். இதனை அழகுற அச்சிட்டுள்ள சென்னை ஸ்கிரிப்ட் பிரிண்டர்ஸ் அன்பர்களுக்கும் எனது அன்பார்ந்த நன்றி

திருவருள் துணை

முனைவர் நா.அழகப்பன்

590/3, அம்மையப்பா இல்லம்,
வடக்கு 4ஆம் வீதி,
புதுக்கோட்டை-622001,
கைபேசி: 9698493435

தொகுப்பாளனின் கையுரை

நகரத்தார் வரலாறு பற்றிய பனி மூட்டமான பகுதிகள் (Grey Areas) நிறைய உண்டு என்பதனை யாரும் மறுப்பதற்கில்லை. மேலும் நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் சமூகத்தின் பூர்வீகம், பெயர்க் காரணம், சோழ மன்னர்களுடனான உறவும் மோதல்களும், பாண்டிய நாடு வந்த காரணமும், ஏழு கோயில் வந்த காலமும் தந்தோரின் விவரமும், ஏழு ஒன்பதானதற்கான விளக்கமும், சமண மத்தினராய் இருந்தது எப்பொழுது, சைவர்களாய் மீண்டும் மாறியதற்கான அவசியம் என்ன என்பன போன்ற கேள்விகளுடன் இடையே காணப்படும் முரண்பாடுகள் பற்றியும் மேலும் சிந்திக்கப்படவேண்டும் ஆராயப்படவேண்டும்.

1. பூர்வீகம் எது?: நகரத்தார் நாகநாட்டு சாந்தியா புரியில் இருந்தவர்கள் என்னும் கருத்துக்கு சான்றுகள் கிடையாது. நகரத்தாரின் பூர்வீகம் என்று நம்பப்படுகிற நாகநாடு எங்குள்ளது என்பது பற்றி எழுதுகையில் அது நாகாலாந்து, ஆந்திரா போன்ற உள்நாட்டின் பகுதிகளிலும், இலங்கை போன்ற வெளிநாட்டில் இருந்ததாகவும் இலக்கியச் சான்றுகள் காட்டுவோரும் உளர். யாழ்பாணம் என்றும் ஒரு குறிப்பு செட்டியார் பாரம்பரியம் என்ற புத்தகத்தில் உள்ளது. தமிழண்ணல் போன்ற மூதறிஞர்கள் இதனை நாகநகர், நாகநாடு என்று பிரித்து எழுதியிருப்பதும் சிந்தனையைத் தூண்டுவதாய் அமைந்துள்ளது. 1937-இல் செட்டிமார் நாடு

என்ற புத்தகம் எழுதிய நீல்கன் பெருமாள் இவர்கள் திராவிடர்களே என்பார்.

காஞ்சி மாநகர் மற்றும் புகார் நகரத்திலிருந்து வந்ததால் இவர்கள் நகரத்தார் ஆயினர் என்பதே பொதுவாக எல்லோருமே எழுதும் வாசகங்கள் ஆகும். ஆனால் ஆரியர் போல் நகரத்தார் வேறெங்கிருந்தும் வரவில்லை. இங்கேயே தமிழ் மண்ணில் இருப்பவர்கள் என்று கூறும் பேராசிரியர் தே.சொக்கலிங்கம் அவர்களது கருத்தையும் ஒதுக்கிவிட முடியாது.

“செட்டி நாடு” என்று முதன் முதலாக எல்லை வகுத்து குறிப்பிட்டுச் சொன்னவர் பாடுவார் முத்தப்பர் 18 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர். இதே பேரல் நகரத்தார் என்ற பதம் புழக்கத்தில் வந்தது / காணப்பட்டது எப்பொழுது? யார் இதற்கு மூல காரணம் என்பதற்கு தெளிவான சான்று இல்லை. செட்டி, பின்னர் செட்டியார் என்ற விகுதியுடன் ஆதியிலிருந்தே இவர்கள் அழைக்கப்பட்டனர். கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த திவாகரம் நிகண்டினை மேற்கோள் காட்டி அதில் குறிப்பிடப்பட்ட பெயர்கள் செட்டி என்ற பெயரே இன்றும் பெருக வழங்குகின்றது என்று முனைவர் தெ.சொக்கலிங்கம் பூச்சரம் கட்டுரையில் எழுதியுள்ளதோடு, நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் என்பன போன்ற பெயர்களை இந்நிகண்டு சொல்லவில்லை என்றும் குறித்துள்ளார். உண்மைதானே. நகரத்தாருக்கு மிகவும் பிடித்த முருகனையே செட்டி மகன் என்றுதானே அழைப்பார். மேலும் செட்டி மகன் கப்பலுக்கு செந்தூரான் துணை என்பதுதானே பழமொழி.

2. சமணம் சார்ந்திருந்தது: நகரத்தார் ஒரு காலத்தில் சமண மதம் (ஐனமதம்) சார்ந்திருக்கிறார்கள். அதன் பொருட்டே தலை மழித்தல், பொன்னரசி போடுதல் போன்ற பழக்கங்கள் தோன்றியுள்ளன என்பார் முனைவர் தெ.சொ. செட்டிநாட்டில் சில பகுதிகளில் சமணர் குடியிருப்புகள் மலையில் குடைந்து இடப்பட்ட படுக்கைகள் இருப்பது பற்றியெல்லாம் முனைவர். வள்ளி (காரைக்குடி) நிறைய பேசியிருக்கிறார்கள். நகரத்தார் மார்வாடிகள் போல் நீண்ட தலைப்பாகை அணிந்த தகவல் ஒன்று பண்டிதமணி மு.கதிரேசன் அவர்கள் கட்டுரையில் காணப்படுகிறது. வேறு எவரும் இது பற்றியோ, இது போன்று குஜராத்தி, மார்வாடிகளினுடனான தொடர்பு, பழக்க வழக்கங்கள் பற்றி தமிழில் எழுதியிருப்பதாக தெரியவில்லை.

நகரத்தார்கள், குஜராத்திகள், மார்வாடிகள் ஆகிய மூன்று சமுதாயத்தினரிடையே நிறைய ஒன்றுமைகள் உண்டு. கடினமான, வறட்சியான பகுதிகளில் வாழ்ந்த இவர்கள் செல்வம் சேர்ப்பதற்காக பிற ஊர்கள், பிறநாடுகளுக்கு சென்று வணிகம் மற்றும் வட்டித் தொழில் செய்தவர்கள். சிக்கனமாக வாழ்வது - சேமிப்பது, சேமித்த சொத்தை சொந்த ஊர்களுக்கு கொண்டு செல்வது - பெரிய வீடுகள் கட்டுவது - தான தர்மம் செய்வது என்று நிறைய சுட்டிக்காட்டலாம். அந்தக் காலத்தில் கல்கத்தாவில் வாழ்ந்த ஜெயின்களை உள்ளூர் பெங்காலிகள் “ஷெகர்வாலே” என்றே குறித்துள்ளார்கள். < இது இந்தி நகரத்தார் என்பதேயாகும். இன்னொரு நகரத்திலிருந்து

குடிபெயர்ந்து கல்கத்தாவில் குடியேறியதை குறிப்பதாகும். இதுவரை தமிழில் வராத தகவலாகும் இது.

3. பூம்புகார் நகரத்தார்: காஞ்சியல்லாது பூம்புகாருடனான நகரத்தார் தொடர்பு தீர்க்கமாகவும் உணர்ச்சி பூர்வமாகவும் பேசப்படுகிற ஒன்றாகும், பூம்புகாரி லிருந்து வந்தமைக்கு சான்றுகளாக இன்றும் பட்டினத்தார் திருவிழா நடைபெறுவதும், பதினெட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் தொல்லியல் துறை சார்பாக தமிழ்ப்பல்கலைக் கழக கடல் சார் தொல்லியல் துறை, ஆய்வு நடத்தியபோது கடலுக்கடியில் ஒரு வணிக நகரம் மூழ்கிக்கிடப்பதாகக் கண்டறிந்துள்ளனர். ஆனால் அதனை நகரத்தார் வணிக நகரம் என்று குறிப்பிடவில்லை.

தொல்லியல் துறையில் வல்லுனரான திரு.மா.சந்திர மூர்த்தியும் ஒரு கட்டுரையில் பூம்புகார்ப்பகுதியில் வந்த சுணாமி போன்ற கடலலையால் நிலப்பகுதிகள் மூழ்கியது பற்றி கருத்து தெரிவித்துள்ளார். பேரலைகள் எத்தனை ஆண்டு இடைவெளியில் காலகட்டங்களில் வந்துள்ளன என்பதன் அடிப்படையில் 11-12 ஆம் நூற்றாண்டில் நகரத்தார் பாண்டிய நாடு சென்றிருக்கக்கூடும் என்று குறித்துள்ளதும், ஆய்வு செய்வதற்கான நல்ல தகவலாகும். மேலும், வீர லெ.சின்னையஞ் செட்டியாரின் 'தனவைசிய நாட்டக் கோட்டை நகரத்தார் சரித்திரம்' குறிப்பிடுவது போல் பாண்டிய நாட்டில் முதலில் வந்த இடமான ஓங்காரக்குடியை எழுத்தாளர்கள் தொன்னூற்றாறு ஊர்களின் துவக்கமாகக் காட்டுவதில்லை, வேறு இரண்டு ஊர்களே பேசப்படுகின்றன.

4. சோழ அரசுடனான உறவும் மோதலும்: காஞ்சியிலிருந்து சோழநாடு வந்த நகரத்தார் ஓராயிரம் ஆண்டுகள் இருந்த உறவு முறிய, பெற்றோர்கள் தற்கொலை செய்து கொண்டதாகவும் ஆயிரத்து ஐநூறு சிறுவர்களை மட்டும் தங்களது குருவிடம் விட்டுச் சென்றதாக செவி வழிச் செய்திகள் கூறும். 'செட்டியார் பாரம்பரியம்' புத்தகத்திலும் இதனை வலியுறுத்தும் முகத்தான், 'இரண்டாயிரம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில் சில நூற்றாண்டுகளில் சோழ அரசின் வணிக உலகத்தில் செட்டியார்கள் முக்கிய பங்கு வகித்தனர் என்று பழமையான கதைகள் சொல்லும். கடலோர வாணிபமான, கப்பலுக்கு வேண்டிய பொருள்கள் வியாபாரம், உப்பு, நவரத்தின வியாபாரம் போன்றவற்றில் மிகுதியும் ஈடுபட்டிருந்த செட்டியார்கள், மலாக்கா, சுமத்ரா கடலோரக் கரைகள் வரை சென்ற சோழ நாட்டுக் கப்பல்களில் சென்று அந்நாடுகளின் வர்த்தகர்களோடு வியாபாரம் செய்தவரை எல்லாம் நன்றாகவே நடந்தது என்கிறது.

சோழ நாடு நீங்கி பாண்டியநாடு அடைய வெவ்வேறு காரணங்கள் பல்வேறு கதைகள் நிலவுவதைக் குறிப்பிட்டு, செட்டியார்கள் 13ஆம் நூற்றாண்டில் பாண்டிய நாட்டிற்கு குடிபெயர்ந்த நான்கு கிராமங்களில் குடியேறினர் என்பதோடு இந்தப் புத்தகம் இன்னும் குறிப்பிடுவது கவனிக்கத்தக்கது, 'இந்த வரலாற்றுடன் தொடர்புடையதான இளையாத்தங்குடி கோயில் செட்டியார்களுக்கு வழங்கப்பட்டது கி.பி.707இல் என்பது பொதுவாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட ஒன்று. ஆனால்,

சுந்தர பாண்டியன் என்ற பேருடைய பாண்டிய மன்னன் ஆண்ட 13ஆம் நூற்றாண்டில்தான் பாண்டிய நாட்டுக்குக் குடிபெயர்ந்தனர். அப்போது அப்பெயருடைய பாண்டிய மன்னர் நால்வர் இருந்தனர்... இப்படிப்பட்ட காலக் குறிப்புகள் செட்டியார்களின் ஆரம்பத் தோற்றத்தினை ஓர் இருளடர்ந்த, விளங்கிக்கொள்ளமுடியாத புதிராக ஆக்கிவிடுகிறது.

இதற்கிடையே சோழ மன்னர்களுடனான செட்டியார்களின் நல்லுறவு பற்றி ஒரு புதிய செய்தி வந்துள்ளது. ராஜேந்திர சோழன் முடிசூட்டிய ஆயிரமாவது ஆண்டினை சமீபத்தில் தஞ்சையில் கொண்டாடிய தருணம், இங்குள்ள தமிழ்ப்பத்திரிகை ஒன்றுக்கு இலங்கை அறிஞர் திரு.பத்மனாபன் தந்திருந்த பேட்டிதான் அது. இதன் சாரம், ராஜேந்திர சோழன் ஆட்சி காலத்தில் இலங்கையில் வணிகம் செய்த நகரத்தார்கள் மிகவும் மரியாதையுடன் நடத்தப்பட்டதாகவும், அவர்கள் செல்வச் செழிப்புடன் விளங்கியதாகவும் குறித்துள்ளது.

இனி ஆகவேண்டியது

மேலும் புதிய ஆவணங்கள் தேடிப் பெற்று புதியதாக ஒரு வரலாறு எழுதவேண்டியதேயாகும்.

- எஸ்.கண்ணப்பன்

தொகுப்பாளர்

வெட்டி வேலைக்கான மெனக்கெடல்

இதுவரை தமிழில் வெளிவந்துள்ள நகரத்தாரின் வரலாறு பற்றிய புத்தகங்கள் எல்லாம் தமிழ்ப் பண்டிதர்கள் அறிஞர்களால் எழுதப்பெற்றதாகும். இதுபற்றி வரலாற்றுத்துறை சார்ந்த பேராசிரியர்கள், அறிஞர்கள் எழுதிய கட்டுரைகள் அரிதாகத்தான் காணக்கிடைக்கிறது.

வரலாற்றுச் சான்றுகள், ஆவணங்கள் மற்றும் நம்பத்தகுந்த பதிவுகளின் அடிப்படையில் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகள் - புத்தகங்கள் நிறைய எழுதப்பட வேண்டும். இந்தத் தேடலின் ஒரு பகுதியே இந்த பதிப்பு. பேராசிரியர் முனைவர் நா.அழகப்பன் அவர்கள் நகரத்தார் பற்றிய கட்டுரைகள் நிறைய எழுதியுள்ளார்கள்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தின் வரலாற்றுத் துறைத் தலைவர் பதவியிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற பின்பும் தொடர்ந்து எழுதி வருகிறார். ஏற்கனவே பதிப்பிக்கப்பட்ட அவரது கட்டுரைகளிலிருந்து சிலவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்து இப்புத்தகத்தினை பதிப்பிப்பதற்கும் அனுமதி தந்த அவரது இந்த நற்செயல் மேலும் இதுபோன்ற முயற்சிகளுக்கு வித்திடும் என்று நம்புகிறோம். பழையனவுடன் புதிதாகவும்

சில கட்டுரைகளை எழுதச் செய்து வாங்கி இணைத்துள்ளோம்.

நகரத்தார் பற்றிய எமது இந்த இரண்டாவது தொகுப்பும் திரு.ரவி தமிழ்வாணன் அவர்களது ஒத்துழைப்புடன் மணிமேகலைப் பிரசுரத்தில் பதிப்பிக்கப்படுகிறது. 'உதிரியாய் இருந்த எனது கட்டுரைகளை மாலையாக தொகுத்துத் தந்துள்ளீர்கள்' என்று தனது மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்திய பேராசிரியர் முனைவர் நா.அழகப்பன் அவர்கள் போல நமது வாசகர்களும் பயன்பெறுவர் என எண்ணுகிறோம்.

— எஸ்.கண்ணப்பன்

பதிப்புரை

வரலாற்று நோக்கில் நகரத்தார் வாழ்வியல் என்ற இந்தப் புத்தகம் நகரத்தார்களின் வாழ்க்கை முறையையும், குணநலன்களையும் எடுத்துரைக்கும் மிக உன்னதமான படைப்பாகும்.

ஆசிரியர் டாக்டர் நா.அழகப்பன், சோழர், பாண்டியர் காலத்து நகரத்தார்களின் வாழ்க்கை முறை முதல் நம் காலத்தில் வாழ்ந்து மறைந்த திரு எஸ்.ஏ.பி., கவிஞர் கண்ணதாசன், திரு.தமிழ்வாணன் போன்றவர்களின் வாழ்க்கை முறை வரை மிகத் தெளிவாகவும், கவைபடவும் எழுதியுள்ளார்.

நகரத்தார்களின் பக்தியாகட்டும், அவர்கள் வணிகம் செய்வதில் காட்டும் நேர்மையாகட்டும், அவர்கள் குல கௌரவத்தை காப்பதற்காக உயிரையும் விடத் தயங்காத சீரிய பண்பாகட்டும், வேறு எந்த இனத்தவரும் இவர்களுக்கு இணை இல்லை என்பதை மிக அழகாகவும் நேர்த்தியாகவும் ஆசிரியர் அவர்கள் விளக்கியுள்ளார்.

செல்வந்தர்களாகயிருந்தும், அரண்மனை போன்ற கலைநயம் மிக்க வீடுகள் கட்டி வாழ்பவர்களாகயிருந்தும், நடைமுறையில் மிக எளிமையான வாழ்க்கை முறையை

கடைபிடிக்கும் நகரத்தார்கள் உண்மையிலேயே போற்றத் தக்கவர்கள்.

இந்நூலினை படிக்கும் ஒவ்வொருவருக்கும் நாமும் நகரத்தார் இனத்தில் பிறக்கவில்லையே என்று எண்ணும் அளவிற்கு நகரத்தார்களின் உன்னதமான பண்புகளையும், அறிவாற்றலையும், பக்தித் திறனையும் எடுத்துரைத்துள்ள ஆசிரியர் பாராட்டுக்குரியவர்.

இதுவரை 100 கட்டுரைகளுக்கும் மேல் நகரத்தார்கள் பற்றி எழுதியுள்ள ஆசிரியர், அனைத்துக்கும் மகுடமாக, புள்ளியியல் விவரங்களோடு ஒவ்வொரு நிகழ்வையும் சிறப்பாக எழுதியிருக்கிறார். இந்நூலாசிரியரின் இப்படைப்பை வெளியிடுவதில் மணிமேகலைப் பிரசுரம் பெருமையும் மகிழ்ச்சியும் அடைகிறது.

இந்நூலாசிரியர் இது போன்று இன்னும் பல நூல்கள் எழுத வாழ்த்துகிறோம்.

பதிப்பகத்தார்

முதல் பகுதி

தொல்லியல் சான்றுகள் காட்டும் நகரத்தார்கள் வரலாறு

நகரத்தார்கள் குடியேற்றம் பற்றிய
கல்வெட்டுக்கள்

நகரத்தார்கள் “நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார்” என்றும் “செட்டியார்” என்றும் அழைக்கப்படுகிறார்கள். இப் பெயர்கள் எல்லாமே காரணப் பெயர்களாகும். நகரத்தார்களின் பூர்வீக இடம் பூம்புகார் ஆகும். பூம்புகார் “நகரம்” எனச் சிறப்புப் பெயர் பெற்று விளங்கியது. பிற்காலத்தில் நகரத்தார்கள் பாண்டிய நாட்டில் வந்து குடியேறினர். ஆகவே அவர்களை, பாண்டிய நாட்டு மக்கள், (பூம்புகார்) நகரத்திலிருந்து இங்கு வந்து குடியேறியவர்கள் என்ற பொருளில் “நகரத்தார்” என அழைக்க ஆரம்பித்தனர்.

கடற்கரை அருகில் வாழ்ந்த நகரத்தார் பின்னர் பாண்டிய நாட்டில் குடியேறி, அளவில் மிகப்பெரிய வீடுகளைக் கட்டிக் கொண்டு வாழ்ந்தனர். அப்படிச்

கட்டப்பட்ட ஒவ்வொரு வீடும் கோட்டை போல் காட்சியளித்தது. நாட்டிற்குள்ளேயே கோட்டை போன்ற பெரிய வீடுகள் கட்டி வாழ்ந்தவர்கள் என்ற அடிப்படையில் “நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார்” என அழைத்தனர்.

இலக்கியங்களும், கல்வெட்டுக்களும் வணிகர்களைச் “செட்டி” எனக் குறிப்பிடுகின்றன. வணிகர்கள் செலுத்திய வரியை கல்வெட்டில் “செட்டியிறை” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். ஆகவேதான் வணிகர்களாகிய நகரத்தார்களை “செட்டி” என அழைத்தனர். பின்னர் “செட்டி” என்ற சொல்லோடு “ஆர்” என்ற சொல் சிறப்புக் கருதிச் சேர்க்கப்பட்டது. இவ்வாறே “செட்டியார்” என்ற பெயர் உருவாயிற்று.

பண்டைய தமிழ்நாட்டில் உள்நாட்டு வாணிபம் செய்தவர்கள் “சாத்து” என அழைக்கப்பட்டனர். கப்பலேறி கடல் கடந்து சென்று வெளிநாட்டில் வாணிபம் செய்தவர்கள் “நாயகர்” எனக் குறிப்பிடப்பட்டனர். உள்நாட்டு வாணிபம், வெளிநாட்டு வாணிபம் இரண்டையும்

செய்தவர்கள் “எட்டி” என்ற சிறப்புப் பெயர் பெற்றனர். இந்த “எட்டி” என்ற பெயரே “செட்டி” என மருவிற்று என சில வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கருதுகின்றனர்.

சுவாமி சுத்தானந்த பாரதியார் தான் எழுதிய “தன வணிகர் கும்மி”யில் செட்டியார்களைப் பற்றி மிகப் பெருமையாகக் குறிப்பிடுகிறார். அந்த வரிகள் பின்வருமாறு:

“வீட்டினிற் செட்டாக வாழ்ந்திடுவார் - ஏதும்
வீணின்றி மிக்கக் கணக்கிடுவார்”

நகரத்தார்கள் பூம்புகாரில் இருந்து பாண்டிய நாட்டில் வந்து குடியேறினர் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. இவர்கள் பாண்டிய நாட்டில் குடியேறியது பற்றி கல்வெட்டுக்களில் சில குறிப்புக்கள் உள்ளன.

தென் இந்தியக் கல்வெட்டுக்கள் எட்டாம் தொகுதியில் உள்ள 442 ஆம் எண் கல்வெட்டு நகரத்தார்கள் பிரான்மலையைச் சுற்றியுள்ள ஊர்களில் குடியேறியது பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. இக்கல்வெட்டு பிரான்மலையில் உள்ளது. இதனை வெளியிட்ட அரசர் பாண்டிய வம்சத்தைச் சார்ந்த முதலாம் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் (கி.பி.1216 - 1238) ஆவார். இதில் நகரத்தார்கள் “திசை ஆயிரத்து ஐநூற்றுவர்” எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். நகரத்தார்கள் தங்களது வழிபடும் கடவுளை ஐநூற்றீஸ்வரர் (ஐநூற்று + ஈஸ்வரர்) என அழைத்தனர் எனவும் இக்கல்வெட்டு குறிப்பிடுகிறது.

நகரத்தார்களில் ஒரு பிரிவினர் திருமண அழைப் பிதழ்களில் “ஐநூற்றீஸ்வரர் திருவருளை முற்கொண்டு”

என்ற வாசகத்தைப் பயன்படுத்துவது இங்கு நினைவு கூறத்தக்கது.

இத் “திசையாயிரத்து ஐநூற்றுவர்” பரமேஸ்வரியின் குழந்தைகள் என்றும், அவர்கள் உலகின் நாலா திசைகளிலும் பரவி 18 கடற்கரைப் பட்டினங்களிலும், 32 வளமை மிக்க நகரங்களிலும் (வளர்ப்புரம்), 64 வணிகர் அமைப்புக்களிலும் (கடிகைத் தாவளங்கள்) சிறப்பெய்தி இருந்தனர் என்றும் இப்பிரான்மலைக் கல்வெட்டு குறிப்பிடுகிறது. மேலும் இக் கல்வெட்டு திசையாயிரத்து ஐநூற்றுவர் (நகரத்தார்) பிரிவின் 10 உட்பிரிவுகளையும் குறிப்பிடுகிறது. அவை பின்வருமாறு:

1. திசை விளங்கு திசையாயிரத்து ஐநூற்றுவர்
2. கேரள சிங்க வளநாட்டு குலசேகர பட்டினத்து நகரத்தார்.
3. நான்கு திசை சமஸ்த்தலோக பதினெண் விஷயத்தார்.
4. துவாரபதி நாட்டு நகரத்தார்.
5. புறமலை (பிரான்மலை) நாட்டு நகரத்தார்.
6. கொடும்பாளூர் மணிக்கிராமத்து நகரத்தார்.
7. திருக்கோஷ்டியூர் மணியம்பலத்து நகரத்தார்.
8. கேரள சிங்க வளநாட்டு அழகபுரம் செழிய நாராயண புரத்து நகரத்தார்.

9. ஐம்பொழில் வள நாட்டு கல்வாயில் நாட்டு சுந்தர பாண்டியபுரம் நகரத்தார்.

10. களவழி நாட்டு ஜெயங் கொண்ட சோழப் பெருந்தெரு நகரத்தார்.

இந்த பத்துப் பிரிவுகளின் பெயர்களில் சில திருமண இசைபிடிமானத்தில் நகரத்தார்களால் இன்றும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. ஆகவே இக்கல்வெட்டின் அடிப்படையில் நகரத்தார்களில் சில பிரிவினர் கி.பி.13ஆம் நூற்றாண்டில் பிரான்மலையைச் சுற்றி உள்ள பகுதிகளில் வாழ்ந்தனர் என்பது உறுதியாகிறது.

பிள்ளையார்பட்டியில் காணப்படும் முதலாம் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியனின் (கி.பி.1216 - கி.பி.1238) மற்றொரு கல்வெட்டு ஓங்காரக்குடியில் ஐநூற்றுவப் பெருந்தெருவில் வசித்து வந்த ராஜநாராயணபுரத்து நகரத்தார், மருதங்குடியில் 4 மா நிலம் வாங்கி அங்கு வீடுகள் கட்டிக் கொண்டு குடியேறினர் எனக் குறிப்பிடுகிறது. இக்கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஓங்காரக்குடி, காரைக்குடியாக இருக்கலாம். மருதங்குடி என்பது காரைக்குடிக்கு அருகிலுள்ள கோவிலூர் எனக் கருதப்படுகிறது.

நகரத்தார் செட்டிநாட்டில் குடியேறியது பற்றிக் குறிப்பிடும் முதலாம் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியனின் பிரான்மலைக் கல்வெட்டும், பிள்ளையார்பட்டிக் கல்வெட்டும் நகரத்தார் வரலாறு பற்றி ஆராய்ச்சி செய்யும் அறிஞர்கட்கு பெரிதும் பயன்படும் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

நகரத்தார் வரலாறு

கண்டைக்காட்டு வேலங்குடி என்ற சிற்றூர் சிவகங்கை மாவட்டத்தில் அமைந்துள்ளது. இங்கு ஒரு கல்வெட்டு காணப்பட்டதாகவும் அந்தக் கல்வெட்டில் நகரத்தார்களின் பூர்வீக வரலாறு பற்றிய செய்திகள் இருந்ததாகவும் சொல்கிறார்கள். அக் கல்வெட்டு தற்போது நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. அதில் இருந்த செய்திகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு செப்பேடுகள் எழுதப் பெற்றதாகவும் அந்தச் செப்பேடுகள் துளாவூர் சைவ மடத்தில் இருந்ததாகவும் சொல்கிறார்கள். அந்தச் செப்பேடுகளும் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. அந்தச் செப்பேடுகளை தேவகோட்டை சின்னையா செட்டியார் படித்துப் பிரதி எடுத்து வைத்திருந்தாராம். அந்தப் பிரதியை தேவகோட்டை ஜமீன்தார் திரு.அள அரு.ராம.அருணாசலம் செட்டியார் அவர்கள் தஞ்சாவூர் சதாவதானம் திரு சுப்பிரமணிய அய்யர் அவர்களிடம் கொடுத்து நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் வரலாற்றை எழுதச் சொன்னார். இவ்வாறாக “தன வைசியராகிய நாட்டுக் கோட்டை நகரத்தார் சரித்திரம்” என்னும் நூல் 1894ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. அந்த நூலின் அடிப்படையிலேயே நகரத்தார் வரலாறு எழுதப்பெற்றும் சொல்லப் பெற்றும் வருகிறது. இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அரசர்கள் பெயர்கள் எல்லாம் தமிழ்நாட்டு வரலாற்றில் காணப்பெறவில்லை. நகரத்தார்கள் குடி பெயர்ப்பு பற்றிய வேலங்குடி கல்வெட்டும், துளாவூர் செப்பேடுகளும் இதுநாள் வரை வரலாற்று அறிஞர்களின்

கைகளுக்கு அகப்படவில்லை. ஆகவே நகரத்தார் வரலாற்றில் குழப்பங்கள் நிலவுகின்றன. அக்குழப்பங்களை, வருங்காலத்தில் ஆராய்ச்சி அறிஞர்கள் நீக்க வாய்ப்பு உளது. நகரத்தார்கள், ஒரு பகுதியிலிருந்து மற்றோர் பகுதிக்கு குடிபெயர்ந்தது பற்றி புதிய கல்வெட்டுகள் கிடைக்கும் பட்சத்தில் இக் குழப்பங்கள் நீங்கி விடும். இனி திரு. சுப்பிரமணிய அய்யர் நூலில் உள்ள நகரத்தார் வரலாற்றைப் பார்ப்போம்.

நாக நாட்டில் நகரத்தார்கள்: (சந்தியாபுரி நகரம்) நகரத்தார்கள் கி.மு. 3000 ஆம் ஆண்டு அளவில் நாகநாட்டிலிருந்த சம்புத் தீவில் அமைந்திருந்த சந்தியாபுரி என்ற நகரில் வாழ்ந்து வந்தனர். இவர்கள் மரகத விநாயகரை வழிபட்டனர், நவரத்தினங்களை வியாபாரம் செய்து பெரும் பொருள் ஈட்டி வளமோடு வாழ்ந்தனர். இவர்களை அரசர்கள் கௌரவப்படுத்திப் பல பட்டங்களும், பரிசுகளும் வழங்கினர். இவர்கள் சைவ சமயத்தைச் சார்ந்திருந்தனர். திருநீற்றையும், உருத்திராக்க மாலையையும் அணிந்து கொண்டு இவர்கள் சைவ சமயப் பணிகளையும், பல தர்மங்களையும் செய்து வந்தனர்.

நாக நாடு எங்கே அமைந்திருந்தது? இக் கேள்விக்குரிய சரியான விடையை அறிய நமக்கு பண்டைத் தமிழ்க் காப்பியமாகிய மணிமேகலை உதவுகிறது. மணிமேகலையில் நாக நாடு பற்றிய குறிப்பு உள்ளது. அவ்வடிகள் பின்வருமாறு:-

“நாக நன்னாட்டு நானூ றியோசனை
வியன்பா தலத்து வீழ்ந்துகே டெய்தும்”

இவ்வரிகளை ஆராய்ந்த பேராசிரியர் டாக்டர் வ.சுப. மாணிக்கம் அவர்கள் நாக நாடு என்பது கன்னியா குமார்க்குத் தெற்கே தமிழகத்தில் இருந்தது என்றும், அது, பின்னர் கடல் கோளால் அழிந்திருக்கலாம் என்றும் கருத்துத் தெரிவிக்கிறார்கள். நகரத்தார்கள் தங்கள் குழந்தை களுக்கு நாகப்பன், நாகம்மை எனப் பெயர் வைக்கிறார்கள். நாகப்பாம்பைத் தெய்வமாக வணங்கி வருகிறார்கள். இவற்றால் எல்லாம் நகரத்தார்களின் பூர்வீக இடம் நாக நாடு என சொல்லியிருப்பது சரியென்றே தோன்றுகிறது. நகரத்தார்கள் கி.மு.2898 வரை நாக நாட்டில் வாழ்ந்தார்கள் எனக் கருதலாம்.

தொண்டை நாட்டில் நகரத்தார்கள்: ('காஞ்சிபுரம் நகரம்')

நாக நாட்டு அரசரின் கொடுங்கோல் ஆட்சி பிடிக்காத நகரத்தார்கள் நாக நாட்டை விட்டு கி.மு.2897-இல் வெளியேறி, தொண்டை நாட்டைச் சார்ந்த காஞ்சிபுரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தனர். தொண்டை நாட்டு அரசர், நகரத்தார்களை அன்போடு வரவேற்று, அவர்கள் தமது நாட்டில் தங்குவதற்கு அனுமதி கொடுத்தார். மேலும் அவ்வரசர் கோயில்கள், மடங்கள் கட்ட அவர்களுக்கு நிலக்கொடைகள் கொடுத்து ஆதரவு தெரிவித்தார். நகரத்தார்கள் தங்களது மரகத விநாயகரைக் காஞ்சிபுரத்திலும் தொடர்ந்து வழிபட்டுக் கொண்டு சிறப்பாகச் சமயப்பணிகள் ஆற்றி வந்தனர். தொண்டை மண்டலத்து அரசர் பிரதாப ராசனின் கொடுங்கோல் ஆட்சி பிடிக்காத நகரத்தார்கள் கி.மு.790-இல் காஞ்சிபுரத்திலிருந்து சோழநாட்டைச் சார்ந்த காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்கு வந்து சேர்ந்தனர். நகரத்தார்கள்

ஏறக்குறைய 2100 ஆண்டுகள் தொண்டை நாட்டில் வாழ்ந்தனர் எனலாம்.

சோழநாட்டில் நகரத்தார்கள்: ('காவிரிப்பூம்பட்டினம் நகரம்')

கி.மு.790இல் சோழநாட்டில் அரசராக இருந்த மனுநீதிச் சோழன் நகரத்தார்களுக்குத் தமது நாட்டில் வசிப்பதற்கு அனுமதி கொடுத்தார். நகரத்தார்களைத் தமது நாட்டின் "பிரதான வைசியர்கள்" என அறிவித்தார். சோழ அரசர்களுக்கு முடிசூட்டும் உரிமையையும் நகரத்தார்களுக்குக் கொடுத்து கௌரவப்படுத்தினார். ஆகவே அவர்களுக்கு "மகுட வைசியர்கள்" எனப்பெயர் ஏற்பட்டது. இவர்களைக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் கிழக்கு, மேற்கு மற்றும் தெற்குத் தெருக்களில் வீடுகள் கட்டிக் கொண்டு குடியேறும் படி கேட்டுக் கொண்டார். வடக்குத் தெருவில் வேறொரு பிரிவு வைசியர்கள் வாழ்ந்தமையால் அத்தெருவில் நகரத்தார் குடியேறவில்லை. சிங்க உருவம் பொறித்த கொடியை நகரத்தார் "இனக்கொடி" எனக் கொடுத்தார். அவர்கள் தங்கள் வீடுகளின் உச்சியில் தங்கத்தினாலான கலசங்களை வைத்துக் கட்டிக் கொள்ளவும் அவ்வரசர் அனுமதியளித்தார். சிதம்பரத்தைச் சார்ந்த ஈசான சிவாச்சாரியார் என்ற சைவ சமயப் பெரியாரிடமிருந்து நகரத்தார்கள் தீட்சை பெற்றுக் கொள்ள அவ்வரசர் ஏற்பாடுகள் செய்து கொடுத்தார். இவ்வாறாக சுமார் 8000 நகரத்தார் குடும்பங்கள் அவ்வரசர் மனுநீதிச் சோழனுக்கு விசுவாசமாகக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் வாழ்ந்தன. இவர்கள் "இரத்தின தன்ம குல வைசியர்கள்" எனவும் அழைக்கப்பட்டனர்.

பல நூற்றாண்டுகள் நகரத்தார்கள் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் சிறப்பாக வாழ்ந்தனர். பின்னர் நகரத்தார்களுக்கு மிகப் பெரிய துன்பம் சோழ அரசர் ஒருவரால் வந்தது. கி.பி.674-இல் சோழ நாட்டின் அரசராக இருந்த பூவந்திச் சோழன் நகரத்தார் குலப் பெண்கள் எல்லாரையும் (பெண் குழந்தைகள் உட்பட) கவர்ந்து சென்று சிறையில் அடைத்தான். அவ்வரசன் ஏன் இவர்களைச் சிறையில் அடைத்தான் என்பதற்கான காரணம் தெரியவில்லை.

இந்த நகரத்தார் பெண்கள் எல்லோரையும் பூவந்திச் சோழன் கொலை செய்தானா? அல்லது விடுவிக்கப்பட்ட பின்னர் குலமானம் கருதி அப்பெண்களை நகரத்தார் குல ஆண்மக்கள் கொலை செய்தார்களா என்பது தெரியவில்லை. நகரத்தார் குல வயது வந்த ஆண்கள் தங்கள் குலப் பெண்கள் எல்லாரையும் கொன்றுவிட்டு தாங்களும் தற்கொலை செய்து கொண்டனர் என்றும், அவர்கள் தற்கொலை செய்து கொள்வதற்கு முன் தங்கள் குல ஆண் குழந்தைகளை ஆத்மநாப சாஸ்திரியாரிடம் ஒப்படைத்தனர் என்றும் கருதலாம்.

மேல வீதியில் இருந்த ஆறு பிரிவுகளைச் சார்ந்த 600 ஆண் குழந்தைகளும், தெற்கு வீதியில் இருந்த நான்கு பிரிவுகளைச் சார்ந்த 400 ஆண் குழந்தைகளும், கீழ வீதியில் இருந்த ஏழு பிரிவுகளைச் சார்ந்த 502 ஆண் குழந்தைகளும் ஆத்மநாப சாஸ்திரியாரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டார்கள். இவ்வாறாக ஒப்படைக்கப்பட்ட மொத்த ஆண் குழந்தைகளின் எண்ணிக்கை 1502 ஆகும். இக் குழந்தைகளை வளர்த்து ஆளாக்க நகரத்தார் குடும்பங்களின் அனைத்து

சொத்துகளும் ஆத்மநாப சாஸ்திரியிடம் ஒப்படைக்கப் பட்டன.

நகரத்தார் குடும்பங்களின் ஆழிவுக்குக் காரணமான பூவந்திச் சோழன் முதுமை அடைந்தான். அவன் கி.பி.683-இல் தனது மகன் ராஜ பூஷண சோழனுக்கு முடி சூட்ட விரும்பினான். சோழநாட்டு வழக்கப்படி அம் முடிசூட்டு விழாவில் கிரீடத்தை அரசருக்கு சூட்ட வேண்டியவர்கள் நகரத்தார்களே. ஆகவே பூவந்திச் சோழன் ஆத்மநாப சாஸ்திரியின் கண்காணிப்பில் வளர்ந்து கொண்டிருந்த நகரத்தார் இளைஞர்கள் முடிசூட்டு விழாவிற்கு வந்து தன் மகன் ராஜ பூஷண சோழனுக்கு முடிசூட்ட வேண்டும் எனக் கேட்டுக் கொண்டான். அதற்கு நகரத்தார் இளைஞர்கள் “நாங்கள் உங்களின் அடாத செயலினால் எங்களின் பெற்றோர்களை இழந்து அனாதைகளாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். நாங்கள் எல்லாருமே திருமணம் ஆகாதவர்கள். எங்கள் நகரத்தார் குலத்தில் தற்போது ஒரு பெண் கூட உயிரோடு இல்லை. ஆகவே எங்களுக்கு எங்கள் குலப் பெண்களைத் திருமணம் செய்து கொள்ள வாய்ப்பில்லை. திருமணம் ஆகாத நாங்கள் முடிசூட்டத் தகுதியற்றவர்கள்” என்று பதிலளித்தார்கள்.

இதைக் கேட்ட பூவந்திச் சோழன், நகரத்தார் இளைஞர்களுக்கு வெள்ளாள குலப் பெண்களைத் திருமணம் செய்து வைக்க வேண்டும் என முடிவு செய்தார். தாம் சாஸ்திரங்களும் வைசியர்கள், வெள்ளாளர்களுடன் திருமண உறவு வைத்துக் கொள்வதை அனுமதித்தன.

இவ்வாறாக நகரத்தார் இளைஞர்கள் வெள்ளாள சாதிப் பெண்களைத் திருமணம் செய்து கொண்டனர்.

காவிரிப் பூம்பட்டினம் மேல வீதியைச் சார்ந்த 600 நகரத்தார் இளைஞர்கள் கார் காத்த வெள்ளாளர் குலப் பெண்களைத் திருமணம் செய்து கொண்டனர். தெற்கு வீதியைச் சார்ந்த 400 நகரத்தார் இளைஞர்கள் காணியாள வெள்ளாளர் குலப் பெண்களைத் திருமணம் செய்து கொண்டனர். கீழ வீதியைச் சார்ந்த 502 நகரத்தார் இளைஞர்கள் சோழிய வெள்ளாள குலப் பெண்களைத் திருமணம் செய்து கொண்டனர். இவ்வாறு திருமணம் செய்து கொண்ட நகரத்தார் இளைஞர்கள் பூவந்திச் சோழனின் மகன் ராஜபூஷண சோழனுக்கு முடி சூட்டினர். நகரத்தார்கள் கி.மு. 790-க்கும் கி.பி. 706-க்கும் இடைப்பட்ட 1495 வருடங்கள் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் வாழ்ந்தனர்.

பாண்டிய நாட்டில் நகரத்தார்கள்: ('தற்போதைய செட்டி நாட்டு ஊர்கள்')

பாண்டிய அரசர் சுந்தர பாண்டியன் சோழ நாட்டிற்கு வந்து ராஜபூஷண சோழனைச் சந்தித்தார். அப்போது அவர் "எனது மூதாதையரான கிர்த்தி பூசன பாண்டிய அரசன் காலத்தில் பெருவெள்ளம் வந்து திருப்புவனம் வரை உள்ள பகுதிகள் அழிவுக்கு உள்ளாயின. அந்த இக்கட்டான கால கட்டத்தில் எங்கள் பாண்டிய நாட்டிலிருந்த வணிகர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் எங்கள் நாட்டை விட்டு வெவ்வேறு நாடுகளுக்குச் சென்று விட்டனர். ஆகவே தற்போது எங்களுக்குத் திறமையான, நேர்மையான வியாபாரிகள் தேவைப்படுகின்றனர். ஆகவே தங்கள்

நாட்டிலுள்ள திறமைமிக்க வணிகர்களை எங்கள் பாண்டிய நாட்டிற்கு அனுப்பி வைக்க வேண்டியது" எனச் சொன்னார்.

ராஜபூஷண சோழன் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் வாழ்ந்த நகரத்தார்களை அழைத்து அவர்களில் சிலரைப் பாண்டிய நாட்டிற்குப் போகும்படி கேட்டுக் கொண்டார். நகரத்தார்களோ "நாங்கள் சிலர் மட்டும் பாண்டிய நாடு செல்ல மாட்டோம். நாங்கள் எல்லோரும் ஒரே இடத்தில் வாழ விரும்புகிறோம். ஆகவே பாண்டிய நாடு செல்வதாக இருந்தால் நாங்கள் எல்லாரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து போய்க் குடியேறுகிறோம்" எனச் சொன்னார்கள். இதைக் கேட்ட அச்சோழ அரசர் நகரத்தார் அனைவரையும் பாண்டிய நாட்டில் போய்க் குடியேறும்படி கேட்டுக் கொண்டார். இவ்வாறாக நகரத்தார்கள் பாண்டிய அரசர் சுந்தர பாண்டியனுடன் பாண்டிய நாட்டின் ஓர் ஊராகிய ஓங்காரக்குடி (காரைக்குடி?) என்ற இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

பின்னர் சுந்தரபாண்டியன் நகரத்தார்களுக்கென்று தம் நாட்டில் ஒரு பகுதியை ஒதுக்கிக் கொடுத்தார். அப்பகுதி கடலுக்கு மேற்கேயும், வைகை நதிக்கு வடக்கேயும், பிரான் மலைக்குக் கிழக்கேயும், வெள்ளாற்றிற்குத் தெற்கேயும் அமைந்திருந்தது.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் மேலவீதியில் வாழ்ந்த ஆறு பிரிவு நகரத்தார்கள் பாண்டிய நாட்டில் அரியூர் நகரத்திலும் அதைச் சுற்றியுள்ள நகரங்களிலும் குடியேறினர். இவர்கள் அரியூர் நகரத்தார் என அழைக்கப்பட்டனர்.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் தெற்கு வீதியில் வாழ்ந்த நான்கு பிரிவு நகரத்தார்கள் பாண்டிய நாட்டில் சுந்தர பட்டினத்திலும் அதைச் சுற்றியுள்ள ஊர்களிலும் குடியேறினர். இவர்கள் சுந்தரப் பட்டினத்து நகரத்தார்கள் எனப்பெயர் பெற்றனர்.

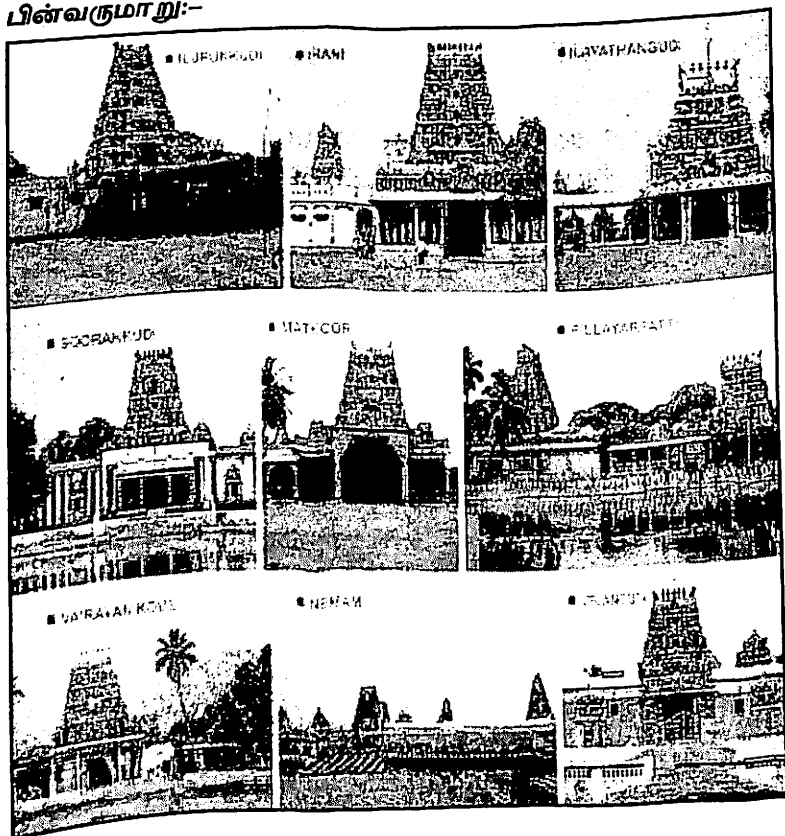
காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் கீழ் வீதியில் வாழ்ந்த ஏழு பிரிவு நகரத்தார்கள் இளையாத்தங்குடியிலும், அதைச் சுற்றியுள்ள ஊர்களிலும் குடியேறினர். இவர்கள் இளையாத்தங்குடி நகரத்தார்கள் என்றும், நாட்டுக் கோட்டை நகரத்தார்கள் என்றும் வழங்கப்படலாயினர்.

பாண்டிய நாட்டிலும் நகரத்தார்களுக்குப் பெரிய துன்பம் பாண்டிய அரசன் ஒருவனால் ஏற்பட்டது. பாண்டிய அரசன் காருணிய பாண்டியன் தனது தேரில் வேட்டை முடித்து விட்டு அரண்மனை செல்கின்ற போது ஐந்து வயது நிரம்பிய முத்து மீனாள் என்கிற நாட்டுக் கோட்டை நகரத்தார் குலப் பெண்ணைப் பார்த்தான். அப்பெண்ணைத் தனது தேரில் அரண்மனைக்குக் கூட்டிச் சென்றுவிட்டான். இப்பெண் பூங்குன்ற நாட்டில் அமைந்திருந்த வேலங்குடியில் மாணிக்கப் பெருந்தெருவில் வாழ்ந்த முத்து வீரப்ப செட்டி மகன் அருணாசலத்தின் செல்ல மகள் ஆவாள். நகரத்தார் குலப்பெண் ஒருத்தியைப் பாண்டிய அரசன் தூக்கிச்சென்று விட்டான் என்ற செய்தி நகரத்தார்களுக்குத் தெரியவந்தது. அவர்கள் அரசனைச் சந்தித்து முத்துமீனானைத் தங்களிடம் ஒப்படைக்கும்படி கேட்டனர். அவ்வரசர் முத்து மீனானை நகரத்தார்களிடம் ஒப்படைத்து விட்டார். அப்பெண்ணை நகரத்தார்கள்

‘குலமானம்’ கருதிக் கொன்று விடக்கூடும் என ஐயப்பட்ட பாண்டிய அரசன் அப்பெண்ணை நகரத்தார்கள் கொன்றால் நகரத்தார்களில் எட்டுப்பேர் தலைகள் வெட்டப்படும் என்றும் 8000 பவுன் தங்கம் தண்டழாக வசூலிக்கப்படும் என்றும் அச்சுறுத்தினான். தண்டனை உய்ப்பற்றிச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாத நகரத்தார்கள் உயிரை விட குல மானமே பெரிதெனக் கருதி முத்து மீனாளை அரண்மனையிலிருந்து வீட்டிற்கு கூட்டி வருகின்றபோது வழியிலேயே கொன்று விட்டனர். இதன் பின்னர் நகரத்தார்கள் ஏழு பிரிவினரும் பிரிவு ஒன்றுக்கு ஒரு தலை வீதம் அரசருக்குத் தண்டமாகக் கொடுக்க முன் வந்தனர். இருந்த போதிலும் அரசர் கேட்ட எட்டுத் தலைகளுக்கு ஒரு தலை குறைந்தது. உடனே ஒக்கருடையார் பிரிவினர் தங்களுக்கு கோயில்களில் முதல் மரியாதை செய்ய ஒப்புக் கொண்டால் கூடுதலாக ஒரு தலை சேர்த்து இரண்டு தலைகள் கொடுக்க தயார் எனச் சொன்னார்கள். அவர்கள் வேண்டுகோளை நகரத்தார்கள். அனைவரும் ஏகமனதாக ஒப்புக் கொண்டனர். இதன் பின்னர் அவர்கள் பாண்டிய அரசரைச் சந்தித்து எட்டுத் தலைகள் கொடுக்க எட்டு நகரத்தார் இன ஆண்கள் வந்திருப்பதாகத் தெரிவித்தனர். அரசரோ ஏற்கனவே ஒரு பெண் குழந்தை கொலைக்குத் தான் காரணமாகி விட்டதாகவும், மேலும் எட்டுப் பேர்களைத் தான் கொலை செய்ய விரும்பவில்லை என்றும் சொல்லி நகரத்தார்களை மன்னித்து அனுப்பினார்.

இந்த ஏழு பிரிவு நாட்டுக் கோட்டை நகரத்தார்கள் தங்களுக்குள் அடிக்கடி தகராறுகள் செய்து கொண்டனர்.

ஏழு பிரிவுகளாக இருந்த நகரத்தார்கள் எட்டுப் பிரிவுகளாகி கி.பி 712-இல் பாண்டிய அரசரைச் சந்தித்து ஒவ்வொரு நகரத்தார் பிரிவுக்கும் தனித்தனிக் கோயில் வேண்டும் எனக் கேட்டனர். அவர்களின் வேண்டுகோளின்படி பாண்டிய அரசர் எட்டுப் பிரிவினருக்கும் எட்டுக் கோயில்களைக் கொடுத்தார். அப்படிக் கொடுக்கப்பட்ட கோயில்கள் பின்வருமாறு:-

1. மாற்றுர்க் கோயில்
2. வயிரவன் பட்டிக் கோயில்
3. இரணியூர்க் கோயில்
4. பிள்ளையார்பட்டி கோயில்
5. நேமம் கோயில்
6. இலுப்பைக் குடிக் கோயில்
7. சூரைக்குடிக் கோயில்
8. வேலங்குடிக் கோயில்

இந்த நகரத்தார் இன உட்பூசல் சமயத்தில் சில நகரத்தார்கள் அரசரைச் சந்தித்துத் தங்கட்குத் தனிக் கோயில் வேண்டும் எனக் கேட்காமல் அமைதியாக இளையாத்தங்குடியிலேயே வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்கள் காலப்போக்கில் இளையாத்தங்குடிக் கோயிலைத் தங்களது கோயிலாக ஆக்கிக் கொண்டனர். இவ்வாறுதான் நகரத்தார்களில் ஒன்பது பிரிவுகளும் அப்பிரிவுகளுக்கென ஒன்பது கோயில்களும் ஏற்பட்டன.

சப்பிரமணிய அய்யர் எழுதியுள்ள நகரத்தார் வரலாற்று புத்தகத்தில் நகரத்தார்கள் மூன்று முறைகள் இடம் பெயர்ந்தமை பற்றி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. முதலில் அவர்கள் நாக நாட்டிலிருந்து தொண்டை நாட்டிற்கு வந்து குடியேறினர். இரண்டாவதாகத் தொண்டை நாட்டிலிருந்து சோழநாட்டிற்குச் சென்று குடியேறினர். இவ்விரண்டு குடிபெயர்ப்புகளுக்கும் அரசர்களின் கொடுங்கோன்மையே

காரணமாகும். மூன்றாவதாக நகரத்தார்கள் சோழ நாட்டிலிருந்து பாண்டிய நாட்டிற்குப் பாண்டிய அரசரின் அழைப்பின் பேரில் வந்து குடியேறினர். அங்கேயும் அவர்களுக்கு பெரிய சோதனை பாண்டிய அரசன் காருண்ய பாண்டியனால் ஏற்பட்டது. இருந்த போதிலும் அப்பாண்டிய நாட்டிலேயே தற்போது அவர்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

அழகன் செடியார் பற்றிய கோனாபட்டுக் கல்வெட்டு

திருமயத்திலிருந்து ஏறக்குறைய 5 கிலோ மீட்டர் தொலைவில் அமைந்துள்ளது கோனாபட்டு என்ற ஊராகும். அக்காலத்தில் கோனார்கள் மிகுதியாக வாழ்ந்தமையால் இவ்வூருக்கு கோனார்பட்டி எனப் பெயர் ஏற்பட்டது. அதுவே காலப் போக்கில் கோனாபட்டு என மருவியது.

இவ்வூரிலுள்ள கற்பக விநாயகர் கோயிலுக்கு முன்பு நடப்பட்டுள்ள கற்பலகையில் ஒரு கல்வெட்டு காணப் படுகிறது. இக் கல்வெட்டு (புதுக்கோட்டை சமஸ்த்தானக் கல்வெட்டு எண் 861) கி.பி.1595 ஆம் ஆண்டு வெளியிடப் பட்டது. அக் கல்வெட்டு வாசகம் பின்வருமாறு:-

1.செல்லாநின்ற மன்ம
2. த னு ஆடி ய கா உ அதிராப்புலி விசையாலைய
தெவர் தெற்றாவ

3. டிக்கொல்லை நான்கெல்லை வளையச்சுற்றும்
தன்மமாகக் கட்ட
4. னையிட்டபடி இளையாத்தக்குடியான
குலசேகரபுரத்துத் திரு
5. வெட்பூருடையான் அழகபரிபாலர் சொலையார்
எகப்
6. பெருமாள் சேவகப்பெருமாள் புத்திரன் அழகன் செ
7. ட்டியார் அழகப்பெருமாள் ஊறணி நவம... த்தன்ம
8. ம் உண்டாக்கி திருக்கோவிலுங் கட்டிவிச்சுக்
கற்பகவினாயகனு
9. ம் மண்டபத்திலெ யெழுந்தருளப் பண்ணின
படியினாலெ பூசைக்கு
10. வெங்களப்ப நாயக்கர் தன்மமாய்க் கொனாபட்டுப்
பையிவயலில்
11. மெலைமடையடியில்த்தடி உ நிலமும் தவடைச்சி
செருவகாற
12. ன் தன்மமாகப் பூசைக்கு நல்ல மீட்டான்
செமணிப்பட்டுவயலில் எருநை
13. வ கொள்ள(மு).... தடி உ நிலமும் இந்த தற்மம்
இக் கல்வெட்டு குறிப்பிடும் செய்திகளாவன.
1. இளையாத்தக் குடியான குலசேகரபுரத்துத் திரு
வேட்பூருடையான் சேவகப் பெருமாள் மகன்

அழகன் செட்டியார், அழகப்பெருமாள் ஊருணி என்ற பெயரில் ஓர் ஊருணியை கோனாப்பட்டில் வெட்டுவித்தார்.

2. இந்த அழகன் செட்டியார் கற்பக விநாயகர் கோயிலையும் கோனாப்பட்டில் கி.பி.1595இல் கட்டினார்.
3. இந்த கற்பக விநாயகர் கோயில் பூஜைக்கு நாயக்க வம்சத்துச் சிற்றரசராகிய வெங்கலப்ப நாயக்கரும், தவசி சேர்வையும் நிலம் தானமளித்தனர்.

இக் கல்வெட்டிலிருந்து அழகன் செட்டியார், வெங்கலப்ப நாயக்கர் மற்றும் தவசி சேர்வையின் பக்தியும், தர்ம சிந்தனையும் தெரிய வருகிறது. கோனாபட்டு கற்பக விநாயகர் கோயில் கி.பி.1595ஆம் ஆண்டு கட்டப்பட்டது என்பதும் தெரிய வருகிறது.

நகரத்தார்களின் பழைய பெயர்களும் அவற்றின் வரலாற்று முக்கியத்துவமும்

நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார்கள் வைசிய (வணிகர்) இனத்தைச் சார்ந்தவர்கள். அவர்களுக்குப் பற்பல சிறப்புப் பெயர்கள் இருந்தன என வரலாறு கூறுகிறது. அப்பெயர்களில் சிலவற்றையும், அவற்றின் வரலாற்று முக்கியத்துவத்தையும் ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

பிரதான வைசியர்: சோழ நாட்டின் தலைநகரான காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் வாழ்ந்த பல்வகை வைசியரினும்

சிறந்த வைசியராகவும், முக்கியத்துவம் வாய்ந்த வைசியர்களாகவும் நகரத்தார்கள் திகழ்ந்தமையால், அவர்கள் பிரதான வைசியர் எனப் பெயர் பெற்றனர்.

மகுட வைசியர்: சோழ மன்னருக்கு முடிசூட்டும் கௌரவம் நகரத்தார்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. ஆகவே தான் அவர்கள் மகுட வைசியர் என அழைக்கப்பட்டனர்.

தன வைசியர்: பணம் கொடுக்கல், வாங்கல் தொழிலாகிய வட்டித் தொழிலைச் செய்ததாலும், செல்வம் மிக்கவர்களாகத் திகழ்ந்ததாலும், நகரத்தார்கள் தன வைசியர் எனச் சிறப்புப் பெயர் பெற்றிருந்தனர்.

இரத்தின வைசியர்: நகரத்தார்கள் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் வாழ்ந்த போது இரத்தின வியாபாரமும் செய்து வந்தனர். ஆதலால் அவர்கள் இரத்தின வைசியர் என்று பெயர் பெற்றனர்.

சிவகோத்ர வைசியர்: நகரத்தார்கள் சிவனையே முழு முதற்கடவுளாக ஏற்றுக் கொண்டு அவரையே வழிபட்டு வந்தமையால் சிவகோத்ர வைசியர் என்றும் பெயர் பெற்றனர்.

பூபால வைசியர்: பூபால இனத்து வேளாளப் பெண்களை நகரத்தார்கள் திருமணம் செய்து கொண்டமையால் அவர்கள் பூபால வைசியர் என்ற பெயரைப் பெற்றனர்.

இளையாத்தங்குடி நகர வைசியர்: நகரத்தார்கள் சோழ நாட்டிலிருந்து பாண்டிய நாட்டிற்குச் சென்று முதன்

முதலில் குடியேறிய ஊர் இளையாத்தங்குடியாகும். பின்னர் அந்த இளையாத்தங்குடியிலிருந்து நகரத்தார்கள் பற்பல ஊர்களுக்குச் சென்று குடியேறினர். பாண்டிய நாட்டில் அனைத்து நகரத்தார்களுக்கும் பூர்வீக இடமாக இருந்தது இளையாத்தங்குடியாகும். ஆகவேதான் அவர்களுக்கு இளையாத்தங்குடி நகர வைசியர் என்ற பெயரும் ஏற்பட்டது.

நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார்: கடலுக்கு மேற்கு, வைகை ஆற்றுக்கு வடக்கு, பிரான்மலைக்குக் கிழக்கு, வெள்ளாற்றிற்கு தெற்கு ஆகிய இந்த நான்கு எல்லைகளைக் கடந்து மனைவி, மக்களோடு சென்று எந்த இடத்திலும் குடியேறி வாழ்வதில்லை எனச் சத்தியஞ் செய்து, அந்த நான்கு எல்லைகட்கு உட்பட்ட பகுதியை தங்கள் நாடாகக் கருதிக்கொண்டு, அங்கு கோட்டை போன்ற பெரிய வீடுகளைக் கட்டிக் கொண்டு வாழ்ந்ததால் நகரத்தார்களுக்கு நாட்டுக் கோட்டை நகரத்தார் என்ற சிறப்புப் பெயர் கிடைத்தது.

தற்போது நகரத்தார்கள், செட்டியார் என அழைக்கப் படுகிறார்கள். இந்த செட்டியார் என்ற பெயர் “செட்டி” என்ற வேர்ச்சொல்லிலிருந்து வந்தது. இலக்கியங்களும், கல்வெட்டுக்களும் வணிகர்களைச் “செட்டி” எனக் குறிப்பிடுகின்றன. வணிகர்கள் செலுத்திய வரியை கல்வெட்டில் “செட்டியிறை” (இறை=வரி) எனக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். ஆகவேதான் வணிகர்களாகிய நகரத்தார்களைச் “செட்டி” என அழைத்தனர். பின்னர் “செட்டி” என்ற சொல்லோடு “ஆர்” என்ற சொல் சிறப்புக்கருதிச் சேர்க்கப்பட்டது. இவ்வாறே “செட்டியார்” என்ற பெயர் உருவாயிற்று.

**வரலாற்றுப் பார்வையில்
நகரத்தார்களின் வணிகம்**

நகரத்தார்களில் பெரும்பான்மையினர் 50 ஆண்டு கட்டு முன்னர் வட்டித் தொழில் செய்து வந்தனர் என்பது யாவரும் அறிந்ததே. தற்போது நகரத்தார்கள் மருந்துக் கடை, காகிதம் மற்றும் எழுதுபொருட்கள் கடை, கட்டிப் பொருட்கள் விற்பனைக் கடை, நகைக் கடை, வீட்டு உபயோகப் பொருட்கள் விற்பனைக் கடை, மின்சாதனப் பொருட்கள் விற்பனைக் கடை, பங்கு முதல்கள் (Shares) வணிகம் எனப் பற்பல வணிகங்களில் ஈடுபட்டுள்ளனர். மேலும் ஏறக் குறைய 50 சதவிகிதம் நகரத்தார்கள் தற்போது கலை, அறிவியல், மருத்துவம், சட்டம், பொறியியல், வேளாண்மை மற்றும் பற்பல துறைகளில் பட்டப் படிப்பும் பட்ட மேற்படிப்பும் படித்து விட்டு அரசுப் பணிகளிலும் தனியார் நிறுவனங்களிலும் பணி புரிகின்றனர். இவர்களில் பெரும்பான்மையினர் இந்தியாவிலும், சிறுபான்மையினர் வெளிநாடுகளிலும் பணிபுரிந்து வருகின்றனர். இத்தகைய சிறப்புமிக்க நகரத்தார்கள், சென்ற பல நூற்றாண்டுகளில் செய்த பற்பல வணிகங்கள் பற்றி விளக்குகிறது இக் கட்டுரை.

நவரத்தின வணிகம்: நகரத்தார்கள் சோழநாட்டில் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் வாழ்ந்த காலத்தில் வெளிநாடு களுக்குக் கடல் வழி சென்று நவரத்தினம் வணிகம் செய்தனர் என்பதற்கு பட்டினத்தார் வாழ்க்கை வரலாறு ஆதாரமாக அமைந்துள்ளது.

இரத்தினம், தங்கம், பலசரக்கு வணிகம்: நகரத் தார்கள் சோழநாட்டிலிருந்து பாண்டிய நாட்டிற்கு வந்தனர். பாண்டிய நாட்டில் நகரத்தார்கள் செய்த தொழில்களை துளாவூர் செப்பேடுகள் குறிப்பிடுகின்றன. இந்தச் செப்பேடுகளிலிருந்து நகரத்தார்கள் இரத்தினம், தங்கம், பலசரக்கு வியாபாரம் செய்தனர் என்பது தெளிவாகிறது. மேலும் இந்தச் செப்பேடுகள் நகரத்தார்கள் அழகும் பொருட்களாகிய வெற்றிலை, காய்கறிகள், பழங்கள் ஆகியவற்றை வியாபாரம் செய்யக் கூடாது என்றும் குறிப்பிடுகிறது.

உப்பு வணிகம்: கி.பி.1788ஆம் ஆண்டிற்கு சற்று முன்னோ பின்னோ நகரத்தார்கள் உப்பு வணிகம் செய்து வந்தனர். இந்த உப்பு வியாபாரத்தில் கிடைத்த இலாபத்தைக் கொண்டு நெற்குப்பை நேமம் கோயில் குமரப்ப செட்டியார் மகன் பழனியப்ப செட்டியார் பழநியில் அன்னதானம் செய்

தார் என நகரத்தார் செப்புப் பட்டயங்களில் ஒன்று குறிப்பிடுகிறது. இதனை நினைவு கூறும் வகையிலேயே திருமணத்தின் போது “வள்ளுவப் பையில்” உப்பிடுகின்றனர் போலும்.

பஞ்ச வணிகம்: கி.பி. 1815 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் நகரத்தார்கள் மதுரைக்குத் தெற்கே தூத்துக்குடி வரையில் கரிசல்காடுகள் உள்ள ஊர்களில் பஞ்ச வணிகம் செய்தனர். பஞ்ச வணிகம் செய்ய ஊரிலிருந்து புறப்படும் நகரத்தார்கள் யாவரும் மேலூரிலிருந்து மேற்கே 8 கிலோ மீட்டர் தொலைவிலும், மதுரையிலிருந்து கிழக்கே 20 கிலோ மீட்டர் தொலைவிலும் இருக்கும் நரசிங்கன்பட்டி என்ற ஊரில் பிரபல அம்பலக்காரரான அர்சுனப் பெருமாள் என்பவர் வீட்டில் வந்து ஒன்று சேர்ந்து பின்னர் பஞ்ச வணிகம் செய்யப் பற்பல ஊர்களுக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றனர்.

பஞ்ச வணிகம் முடிந்து திரும்பும் போதும் நரசிங்கன் பட்டி வந்து கூடித்தான் பின்னர் அவரவர் ஊருக்குப் பிரிந்து சென்றனர். இந்தச் செய்திகளை நமக்குத் தருவது அந்த அம்பலக்காரர் வீட்டிலுள்ள பஞ்ச வியாபாரக் கூட்டுறவு ஓலைச் சுவடிகளாகும்.

இப்படி பஞ்ச வியாபாரத்தில் ஓராண்டில் கிடைத்த இலாபம் $743\frac{3}{4}$ வராகனைக் கொண்டு நகரத்தார்கள் இந்த நரசிங்கம்பட்டியில் ஓர் ஊருணி வெட்டினர். அந்த ஊருணி “நகரத்தார் ஊருணி” என்றும் “பஞ்சப்பொதி ஊருணி” என்றும் இன்றைக்கும் பெயர் பெற்று திகழ்கிறது.

வட்டித் தொழில், தோட்டத் தொழில்: கி.பி.1805 ஆம் ஆண்டு முதல் நகரத்தார்கள் இலங்கைக்குச்

சென்றனர். கி.பி.1824ஆம் ஆண்டு முதல் அவர்கள் சிங்கப்பூருக்கும், மலையாவிற்கும் சென்றனர்.

1852 ஆம் ஆண்டு முதல் பர்மாவிற்கு செல்ல ஆரம்பித்தனர். இந்த நாடுகளுக்கெல்லாம் நகரத்தார்கள் பாய்மரக் கப்பலில் சென்று வட்டித் தொழில், தோட்டத் தொழில் ஆகியவற்றில் ஈடுபட்டனர்.

அரிசி ஏற்றுமதி வணிகம்: கி.பி.1850 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் நகரத்தார்கள் கல்கத்தாவிலிருந்து (தற்போதைய கொல்கத்தா) அரிசி ஏற்றுமதி வணிகம் செய்தனர். இங்கு நகரத்தார்கள் ஏறக்குறைய 150 அரிசிக் கடைகளை ஆரம்பித்து அரிசியை மொத்தமாக வாங்கி வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்தனர். அரிசி ஏற்றுமதி செய்யும் போது கப்பல் கட்டணம் செலுத்தப் பட்டது. அப்படி செலுத்தும் தொகையில் ரூ.100க்கு 5வீதம் கப்பல் கம்பெனி ஆண்டு இறுதியில் நகரத்தார்களுக்குத் திருப்பிக் கொடுத்தது. இத்தொகையை நகரத்தார்கள் காசியில் ஸ்ரீவிஸ்வநாதர் - விசாலாட்சிக்கு பூஜைகள் செய்யவும், காசியில் தர்ம சத்திரம் அமைக்கவும் பயன்படுத்தினர். 24-8-1863 முதல் தொடர்ந்து காசி ஸ்ரீ விஸ்வநாதர் கோயிலில் நகரத்தார்கள் கட்டளையாக பூஜைகள் நடைபெற்று வருகின்றன என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

எந்தத் தொழிலையும் திறமையோடும், நாணயத் தோடும் செய்வதனால் நகரத்தார்களுக்கு நற்பெயர் கிடைத்துள்ளது. “எட்டுப்பிள்ளை கொடுத்தாயினும் ஒரு செட்டிப் பிள்ளையை வாங்கு” என்ற பழமொழி

நகரத்தார்களின் திறமையை இந்த உலகிற்கு எடுத்துக் காட்டுகிறது.

கற்காலம் முதல் தற்காலம் வரை செட்டிநாடு

குருவிக் கொண்டான் பட்டியில் கற்கால ஆயுதங்கள்: சுமார் இரண்டு இலட்சம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வாழ்ந்த கற்கால மனிதன் பயன்படுத்திய கல்லினால் செய்யப்பட்ட ஆயுதங்கள் குருவிக் கொண்டான் பட்டியில் கிடைத்திருக்கின்றன. இந்த ஆயுதங்கள் தற்போது புதுக்கோட்டையில் அரசு அருங்காட்சியகத்தில் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன.

பொன்னமராவதியில் பாண்டிய வம்ச வாரிசுரிமைப் போர்: கி.பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டில் பாண்டிய நாட்டில் வாரிசுரிமைப் போர் நடந்தது. இப்போர் குலசேகரப் பாண்டியனுக்கும் பராக்கிரம பாண்டியனுக்கும் இடையே பொன்னமராவதியில் நடந்ததென இலங்கை வரலாற்றுப் புத்தகமான மகாவம்சம் குறிப்பிடுகிறது.

சங்ககாலத்தில் மகிபாலன்பட்டி: தற்போதைய மகிபாலன்பட்டி சங்க காலத்தில் பூங்குன்றம் என அழைக்கப்பட்டது. “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்று பாடிய சங்ககாலப் புலவர் கணியன் பூங்குன்றனார் இந்த ஊரைச் சார்ந்தவரேயாவார்.

நாட்டரசன் கோட்டையில் கம்பர் சமாதி: இராமாயணத்தை தமிழில் எழுதிய கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பரின் சமாதி நாட்டரசன் கோட்டையில் உள்ளது.

இராங்கியத்தின் பழைய பெயர்: 10 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த பாண்டிய அரசர் இராசசிம்மனே இராங்கியம் நகரத்தை ஏற்படுத்தினார். அந்நகரத்துக்கு அவர் தனது பெயரையே இட்டார். அந்நகர் இராசசிம்ம மங்கலம் என அழைக்கப்பட்டது. இராச சிம்ம மங்கலம் என்ற பெயரே காலப் போக்கில் இராங்கியம் என மருவி விட்டது.

குழிபிறைக்கு அருகில் சோழ நகரம்: முதலாம் இராஜராஜனின் தந்தையாகிய சுந்தரசோழன் ஏற்படுத்திய நகரம் அவரது பெயராலேயே சுந்தர சோழபுரம் என அழைக்கப்பட்டது. தற்போது இந்நகரம் சிறு கிராமமாக சுந்தரம் என்ற பெயரில் குழிபிறைக்கு அருகில் 5 கிலோ மீட்டர் தொலைவில் காணப்படுகிறது.

புலாங்குறிச்சியில் களப்பிரர் கல்வெட்டு: களப்பிரர் வம்சத்து அரசர் கோச்சேந்தன் கூற்றன் என்பவர் கி.பி.442 ஆம் ஆண்டு வெளியிட்ட கல்வெட்டு களப்பிரர் காலத்து நிர்வாகம் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. களப்பிரர் காலம் இருண்ட காலம் இல்லை என்ற கருத்தை நிலை நாட்ட இந்த நிர்வாகம் பற்றிய கல்வெட்டு உதவுகிறது.

கோவிலூரின் பழைய பெயரே கழனிவாசல்: காரைக்குடிக்கு அருகில் உள்ள கோவிலூர் கல்வெட்டுக் களில் கழனிவாசல் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

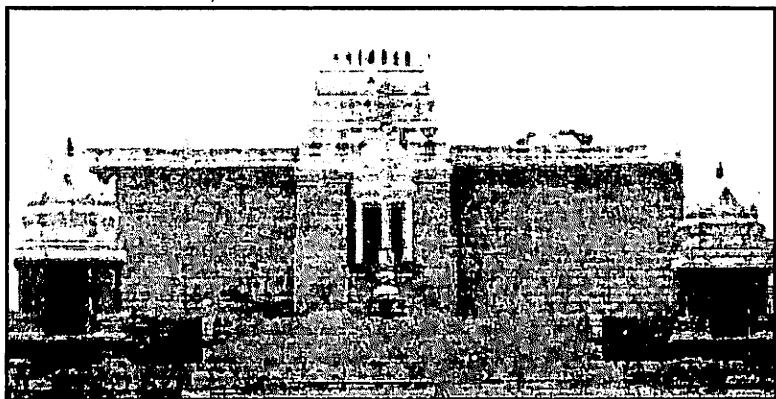
கோவிலூரில் நகரத்தார் குழியிருப்பு: பிள்ளையார் பட்டிக் கல்வெட்டு ஓங்காரக் குடி நகரத்தார்கள் மருதங்குடியில் நிலம் வாங்கி வீடுகள் கட்டிக் கொண்டு குடியேறினர் எனக் குறிப்பிடுகிறது. இக் கல்வெட்டு கூறும்

ஓங்காரக்குடி காரைக்குடியாக இருக்கலாம். மருதங்குடி என்பது தற்போதைய கோவிலுரரின் ஒரு பகுதியாக இருக்கலாம்.

செட்டிநாட்டு விரையாச்சிலைக் கல்வெட்டு காட்டும் பொருளாதார நிலை

கல்வெட்டின் அமைவிடம்:

விரையாச்சிலை சிவன் கோயிலின் கர்ப்பக்கிரகத்தின் வெளிச் சுவரில் முதல் மாறவர்மன் குலசேகரன் கி.பி.1283 இல் வெளியிட்ட ஒரு கல்வெட்டு காணப்படுகிறது. விரையாச்சிலையில் கிடைக்கும் பாண்டியர் கல்வெட்டுக்களில் இதுவே மிக முக்கியமான கல்வெட்டாகும். ஏனெனில் இக்கல்வெட்டிலிருந்து பாண்டியர் காலத்தில் என்னென்ன வரிகள் வசூலிக்கப்பட்டன என்பதையும், நில வரி எவ்வளவு வசூலிக்கப்பட்டது என்பதையும் தெரிந்து கொள்கிறோம்.

பாண்டியர் காலத்து வரிகள்:

இக்கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வரிகள் பின்வருமாறு.

1. கடமை: கடமை என்பது பொதுவாக நில வரியைக் குறிக்கும்.
2. அந்தராயம்: ஊர்ச்சபை அரசருக்குச் செலுத்த வேண்டிய வரி அந்தராயம் என அழைக்கப்பட்டது.
3. காரியவாராய்ச்சி: கணக்குப் பரிசோதனை செய்யும் அரசு அதிகாரிகளுக்குக் கொடுக்க மக்களிடமிருந்து வசூலித்த வரி.
4. பஞ்சப்பீலி: பஞ்சப் பொதியின் மீது விதிக்கப்பெற்ற வரி பஞ்சப் பீலி என அழைக்கப்பட்டது.
5. சந்து விக்கிரகப் பேறு: சமாதானம் செய்யும் அதிகாரிக் கென அரசு பெற்ற வரி சந்து விக்கிரகப் பேறாகும்.
6. தறியிறை: நெசவாளர் ஆடை நெய்யும் தறி ஒன்றுக்கு இவ்வளவு என அரசுக்குச் செலுத்திய வரி “தறியிறை” எனப்பட்டது.
7. செக்கிறை: செக்கிடுவதற்கு ஊர்ப் பொதுவிடத்தில் அமைத்துக் கொண்ட நிலத்திற்குரியதாக வாணியன் செலுத்திய வரி “செக்கிறை” எனப் பெயர் பெற்றிருந்தது.
8. வெட்டி முட்டாவாள்: நாள் கூலிக்கு ஆட்களை அமர்த்திக் கொண்டு வேலை வாங்குவோரிடமிருந்து அரசு பெற்ற வரியே “வெட்டி முட்டாவாள்” என்பதாகும்.

9. எச்சோறு: கிராம ஊழியர்களுக்கு இரவில் சோறு போடுவதற்கென அரசு வசூலித்த வரி எச்சோறாகும்.
10. சேவகம்: அரசனோ, அரசு உயர் அதிகாரிகளோ கிராமத்திற்கு விஜயம் செய்யும் போது அவர்களுக்கு சேவகம் செய்ய அமர்த்தப்படும் ஆட்களுக்கு சம்பளம் கொடுக்க அரசு வசூலித்த வரி சேவகம் என அழைக்கப்பட்டது.

கி.பி.13ம் நூற்றாண்டில் வசூலிக்கப்பட்ட வரிகளின் பட்டியலைத் தரும் இந்த விரையாச்சிலைக் கல்வெட்டு தமிழகத்தின் பொருளாதார வரலாற்றை எழுதப் பெரிதும் பயன்படுகிறது.

நிலவரி பற்றி செய்திகள்:

மேலும் இந்த முதல் மாறவர்மன் குலசேகரனின் விரையாச்சிலைக் கல்வெட்டு பாண்டியர் காலத்தில் நில வரி எவ்வளவு வசூலிக்கப் பெற்றது என்பதையும் சொல்கிறது. நில வரி விபரங்கள் பின்வருமாறு:

1. ஒரு மா நிலத்திலிருந்து, ஆண்டொன்றிற்கு 7 கலம் நெல்லும், 80 காசும் நில வரியாக வசூலிக்கப்பட்டது.
2. ஆடிக் குறுவை பயிர் செய்யப்பட்ட ஒரு மா நிலத்திலிருந்து, ஆண்டொன்றிற்கு 5 கலம் நெல்லும், 60 காசும் நில வரியாக வசூல் செய்யப்பட்டது.
3. தினை, வரகு பயிர் செய்யப்பட்ட ஒரு மா நிலத்திலிருந்து, ஆண்டொன்றிற்கு 3 கலம் நெல்லும், 40 காசும் நில வரியாகப் பெறப்பட்டது.

4. கத்திரி, பூசணி விளைந்த ஒரு மா நிலத்திலிருந்து, ஆண்டொன்றிற்கு ஒரு பணம் மட்டும் நில வரியாக வசூலிக்கப்பட்டது.

நில வரியைப் பற்றி பற்பல விபரங்களைத் தரும் இந்த விரையாச்சிலைக் கல்வெட்டு தமிழக வரலாறு எழுதப் பயன்படும் ஒரு முக்கியக் கல்வெட்டாகும் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

விஜயநகரப் பேரரசு காலத்தில் விரையாச்சிலை

கல்வெட்டின் அமைவிடமும் காலமும்: விஜயநகரப் பேரரசர் இரண்டாம் தேவராயர் கி.பி.1443இல் வெளியிட்ட கல்வெட்டு ஒன்று விரையாச்சிலை சிவன் கோயிலின் கர்ப்பக்கிரகத்தின் வடக்கு வெளிச்சுவரில் காணப்படுகிறது.

திருப்பணி செய்தவருக்கு மரியாதை: இச்சிவன் கோயிலில் இருந்த உற்சவ மூர்த்திகள் பழுதுபட்டிருந்தன என்றும், ஆகவே புதிய உற்சவ மூர்த்திகள் தேவைப்பட்டன என்றும் இக் கல்வெட்டிலிருந்து அறிகிறோம். இக் கோயிலில், அர்ச்சகராகப் பணிபுரிந்த அடைக்கலங்காத்தான் என்ற பிராமணர், அரசு அதிகாரி பிள்ளைப் பெருமாளைச் சந்தித்துப் பேசி, அந்த அரசு அதிகாரி உதவியுடன் புதிய உற்சவ மூர்த்திகளை இக்கோயிலில் எழுந்தருளச் செய்தார். ஆகவே விரையாச்சிலை ஊர் மக்கள் இந்த அரசு அதிகாரி

பிள்ளைப் பெருமானைக் கௌரவப்படுத்தும் முகத்தான் அவர் இவ்வூருக்கும், இக்கோயிலுக்கும் வருகின்ற போது பிள்ளைப் பெருமாள் வருகிறார் எனக் கூவிச் சங்கு (திருச்சின்னம்) ஊத ஏற்பாடு செய்திருந்ததை இக்கல்வெட்டு குறிப்பிடுகிறது.

அர்ச்சகருக்கு வீடும் நிலமும்: இந்த உற்சவமூர்த்தி களைக் கோயிலுக்கு வாங்கிக் கொடுத்த அர்ச்சகர் அடைக்கலங்காத்தானுக்கு சாராவயல் என்ற இடத்தில் நிலமும், விரையாச்சிலைச் சிவன் கோயிலுக்கு அருகில் வீட்டுமனையும் கொடுக்கப்பட்டதை இரண்டாம் தேவராயரின் மற்றொரு கல்வெட்டு குறிப்பிடுகிறது.

அரசருக்கு விரையாச்சிலை மக்கள் ஒத்துழைப்பு: கிருஷ்ண தேவராயர் என்ற விஜயநகர அரசர் கி.பி.1514இல் வெளியிட்ட கல்வெட்டு ஒன்று விரையாச்சிலை சிவன் கோயிலிலுள்ள ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய சுவாமி கர்ப்பக் கிரகத்தின் தென்புற வெளிச் சுவரில் காணப்படுகிறது. குரக்குடியை ஆண்ட சிற்றரசன் அடைக்கலங்காத்தான் என்பவர் 20 மா நிலம் இச்சிவன் கோயிலுக்கு நன்கொடையாகக் கொடுத்ததை இக்கல்வெட்டு குறிப்பிடுகிறது. இக் கல்வெட்டின் இறுதிப் பகுதியில் விரையாச்சிலை மக்கள் இச்சிற்றரசருக்கு ஒத்துழைப்புத் தர வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. விஜய நகரப் பேரரசு காலத்தில் தனி நபர்களும், சிற்றரசர்களும் விரையாச்சிலைச் சிவன் கோயிலுக்கு கொடுத்து வந்த ஆதரவு மேற்கண்ட கல்வெட்டுக்களிலிருந்து தெரிய வருகிறது.

பட்டினத்தார் நகரத்தாரா...?

காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் கி.பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பட்டினத்தார் நகரத்தார் இனத்தைச் சார்ந்தவரே ஆவார். இக் கருத்தை வரலாற்று அடிப்படையில் நிலைநாட்ட நமக்குப் பற்பல ஆதாரங்கள் கிடைத்துள்ளன. அந்த ஆதாரங்களை விளக்கிச் சொல்வதே இக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

1. நகரத்தார்கள் தாயை “ஆத்தாள்” என்று அழைக்கும் வழக்கம் உண்டு. (இந்த வழக்கம் தற்போது மறைந்து வருகிறது). நகரத்தார் இனத்தைச் சார்ந்தவர் பட்டினத்தார். ஆகவேதான் பட்டினத்தார் தனது பாடலில் “ஆத்தாள்” என்ற சொல்லைக் கையாண்டிருக்கிறார். பட்டினத்தாரின் தாயார் ஞான கலாம்பிகை இறந்ததும், அவரது உடலைக் கிடத்தி எரியூட்டும் போது பட்டினத்தார் ஒரு பாடல் பாடினார். அப்பாடலில் “ஆத்தாள்” என்ற சொல் கையாளப்பட்டுள்ளது. அப்பாடல் பின்வருமாறு

“அரிசியோ நானிடுவேன் ஆத்தாள்
தனக்கு வரிசையிட்டுப் பார்த்து மகிழாமல்
உருசியுள்ள தேனே அமிர்தமே செல்வத்
திரவியமே மானெயென அழைத்த வாய்க்கு”

மற்றொரு பாடலில் பட்டினத்தார் கடவுளை “ஆத்தாளுக்கு ஆத்தாளே” எனக் குறிப்பிடுகிறார். அதாவது கடவுள், பக்தர்களுக்கு தாயாகத் திகழ்கிறார் என்பதையே பட்டினத்தார் “ஆத்தாளுக்கு ஆத்தாளே” என்ற சொற்

ஹொடரால் குறிப்பிடுகிறார். “ஆத்தாள்” என்ற சொல்லைத் தனது பாடல்களில் பயன்படுத்தி இருப்பதால் பட்டினத்தார் நகரத்தாரே.

2. இளையத்தாங்குடி கோயில் பிரிவில் பட்டினசாமி என்ற உப்பிரிவு உள்ளது. இந்த உப்பிரிவின் குல முதல்வர் (முதல் நபர்) பட்டினத்தார் என்று பேராசிரியர் சோமலெ குறிப்பிடுகிறார். பேராசிரியர் தே.சொக்கலிங்கம் அவர்களும் தான் எழுதிய “நகரத்தார் வரலாறு” என்ற புத்தகத்தில் பட்டினத்தார் நாட்டுக் கோட்டை நகரத்தார் மரபைச் சார்ந்தவர் எனக் குறிப்பிடுகிறார். ஆனால் பட்டினத்தாரின் கோயில் பிரிவு எதுவென்று தெளிவாகத் தெரியவில்லை எனக் குறிப்பிடுகிறார். இவ்விரு தமிழ்ப் பேரறிஞர்களின் ஒருமித்த கருத்து பட்டினத்தார் நகரத்தார் இனத்தைச் சார்ந்தவர் என்பதாகும்.

3. நகரத்தார்களின் திருமணத்தில் பங்காளிகள் மற்றும் உறவினர்கள் மொய்ப்பணம் எழுதுவது வழக்கம். இந்த வழக்கத்தைப் பட்டினத்தார், தான் எழுதிய கோயில் நான்மணி மாலையில் 4ஆம் பாடலில் குறிப்பிடுகிறார். இப்பாடலில் மொய்ப்பண ஏடு “பெயர் எழுதிய வரி நெடும் புத்தகம்” எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. நகரத்தார்களின் திருமண வழக்கத்தைத் தனது பாடலில் குறிப்பிடும் பட்டினத்தார் நகரத்தார் இனத்தைச் சார்ந்தவரே என்பது உறுதியாகிறது.

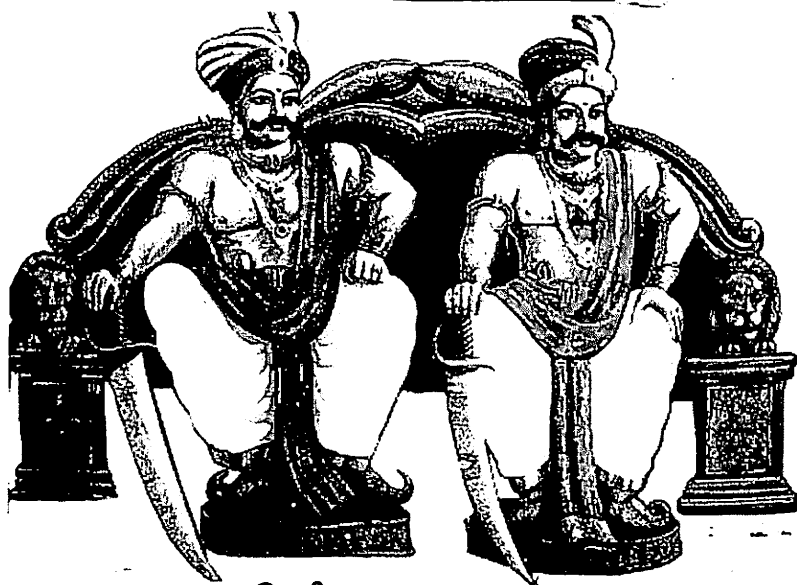
4. நகரத்தார்கள் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் சில நூற்றாண்டுகள் வாழ்ந்தனர் என்பது வரலாற்று உண்மையாகும். பட்டினத்தார் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைச் சார்ந்த

வர் என்று வரலாறு கூறுகிறது. இந்த அடிப்படையிலும் பட்டினத்தார் நகரத்தார் இனத்தைச் சார்ந்தவர் என்ற கருத்தை நிலை நாட்டலாம். பட்டினத்தாரின் காலம் கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டு ஆகும். ஆகவே நகரத்தார்கள் கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டில் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் வாழ்ந்தனர் என்று கருத இடமுண்டு.

மருதுபாண்டியரும் நகரத்தார்களும்

சிவகங்கைச் சீமையை மருது சகோதரர்கள் (பெரிய மருதுவும், சின்ன மருதுவும்) கி.பி. 18ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஆட்சி செய்தனர். இந்த சிவகங்கைச் சீமையில் செட்டி நாட்டின் சில பகுதிகள் இருந்தன. அக்கால கட்டத்தில் நகரத்தார்கள் பர்மா, மலேயா ஆகிய வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று வணிகம் செய்து பெரும் பொருள் ஈட்டினர். அப்படி ஈட்டிய செல்வத்தினைக் கொண்டு நகரத்தார்கள் சிவகங்கைச் சீமையில் இருந்த பற்பல கோயில்களைப் புதுப்பித்தனர். இத்தகைய சமயப் பணிகளைப் பார்த்த மருது சகோதரர்கள் நகரத்தார்களை மிகவும் பாராட்டினர்.

குன்றக்குடியைச் சேர்ந்த காடன் செட்டியார் பெரிய மருதுவுக்கு சிறந்த நண்பராக விளங்கினார். இந்த நட்புக்குக் காரணம், காடன் செட்டியார் பெரிய மருதுவின் முதுகில் ஏற்பட்டிருந்த பிளவை நோயைக் (சீழ் பிடித்த கொப்புள நோய்) குணப்படுத்தியதே ஆகும். பெரிய மருது காடன் செட்டியாரை “அண்ணன் அண்ணன்” என்று அன்போடு அழைத்தார். இவ்விருவரும் நண்பரானது பற்றி ஒரு நாட்டார் வழக்காறு வழங்குகிறது. அது வருமாறு:

ஒருமுறை பெரிய மருதுவிற்கு இராசப்பிளவை புறப்பட்டு எந்த வைத்தியமும் பயனளிக்காமல் வருந்திக் கொண்டிருந்தார். அங்கு தற்செயலாக வந்த ஒரு யூதியவர், ஒரு முருகபக்தரால் திருநீறு போடப்பெறின் இந்நோய் திரும் என்றார். உடனே ஒரு முருக பக்தரை அழைத்து வரச்சொல்லி பெரிய மருது தனது ஆட்களை அனுப்பினார். அவர்கள் முருக பக்தரைத் தேடிச் சென்றனர்.

அப்போது அந்த வழியாக எருதின் மேல் உப்பு மூட்டையுடன் உப்பை விற்கச் சென்று கொண்டிருந்தார் காடன் செட்டியார். அவர் முருகபக்தர் என்பதை அறிந்து, அவரை பெரிய மருதுவிடம் அழைத்து வந்தனர். பெரிய மருது, காடன் செட்டியாரிடம் தனக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் பிளவை நோயை, திருநீறு மந்திரித்துக் கொடுத்துத் தீர்க்கும்

படி கேட்டுக் கொண்டார். பெரிய மருதுவின் வேண்டு கோளை ஏற்று காடன் செட்டியார் தனது குலதெய்வமான முருகனைப் பிரார்த்தித்து திருநீறு மந்திரித்துக் கொடுத்தார். அத்திருநீற்றைப் பக்தியோடு வாங்கி பெரிய மருது பூசிக்கொண்டார். சில நாட்களில் பெரிய மருதுவின் பிளவை உடைந்து நோய் முற்றிலும் நீங்கியது.

காடன் செட்டியார் உதவியால் நோய் நீங்கப்பெற்ற பெரிய மருது காடன் செட்டியாரிடம், “உங்கள் குலதெய்வமான முருகன் தலம் எது?” என்று கேட்டார். “குன்றக்குடி முருகனே எங்கள் குலதெய்வம்” என்று தெரிவித்தார் காடன் செட்டியார். இதன் பின்னரே பெரிய மருதுவுக்கும் அவரது தம்பி சின்ன மருதுவுக்கும் குன்றக்குடி முருகன் மீது பக்தி ஏற்பட்டது. ஆகவேதான் அவர்கள் குன்றக்குடி முருகன் கோயிலில் பற்பல திருப்பணிகளை மேற்கொண்டனர்.

மேலும் மருதுபாண்டியர்கள் தங்கள் அரசவைப் புலவர் சாந்துப்புலவரை அழைத்து குன்றக்குடி முருகன் சிறப்பை விளக்கிப் பாடல்கள் எழுதச் சொன்னார்கள். அவரும் “மயூரகிரிக் கோவை” என்ற நூலை இயற்றினார். குன்றக்குடிக்கு மயூரகிரி (மயூரம் = மயில், கிரி = மலை) என்ற பெயரும் உண்டு. ஏனெனில் அந்த மலை, வடிவத்தில் மயிலை ஒத்திருக்கிறது.

சாந்துப்புலவர் இயற்றிய மயூரகிரிக் கோவையின் 402 ஆம் பாடலில் காடன் செட்டியார் பற்றிய குறிப்பு உள்ளது. பெரிய மருது, தன் நண்பர் காடன் செட்டியார் பெயரில் மண்டகப்படி ஏற்படுத்தினார் என்றும், அதனை அப்பகுதி

மக்கள் கண்டு வந்தனர் என்றும் மயூரகிரிக் கோவை குறிப்பிடுகிறது. அந்த வரிகள் பின்வருமாறு:-

“காடன் செட்டி செல்வமணி மண்டபப்படி பார்த்துத் திரும்பினரே”

இந்த காடன் செட்டியாரின் வழித்தோன்றல்கள் ஆத் தங்குடியில் தற்போது வாழ்ந்து வரும் செ.கா. வகையின ராவர். இந்த மண்டகப்படியும், அன்னதானமும் இன்றைக் கும் நடைபெற்று வருகின்றன என்பது மகிழ்ச்சிக்குரியது.

குன்றக்குடியில் பங்குனித் திருவிழாவின்போது காடன் செட்டியார் மண்டகப்படிச் செலவுக்கு ஆதித்தன் குடியில் (ஆத்தன்குடியில்) ஆறு காணி நன்செய் நிலம் மருது பாண்டியரால் தானமாகக் கொடுக்கப்பட்ட செய்தி சென்னை கீழ்த்திசைச் சுவடி நிலையத்தில் உள்ள மருதுபாண்டியரின் ஓலைச் சாசனத்தால் தெரிய வருகிறது.

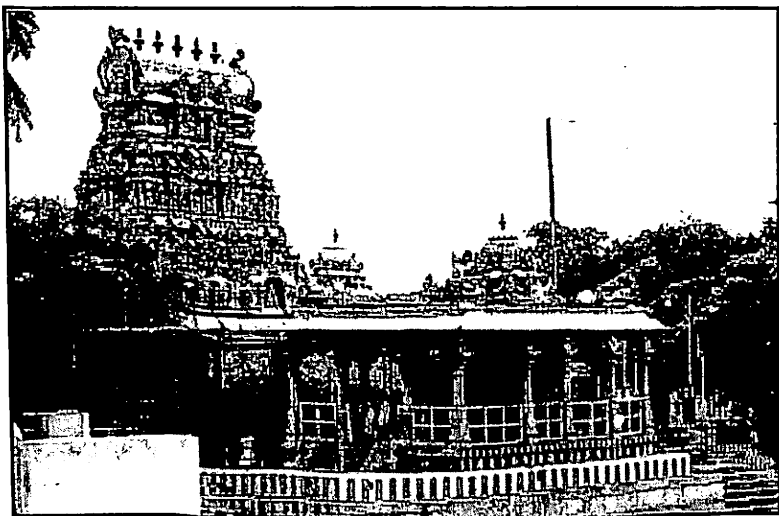
காடன் செட்டியார் போன்ற பல நகரத்தார்கள் மருது பாண்டியரின் நண்பர்களாக இருந்தனர். பெரிய மருதுவும், சின்ன மருதுவும் ஆங்கிலேயரை எதிர்த்துப் போர் செய்து கொண்டிருந்தபோது தலை மறைவு வாழ்க்கை வாழ்ந்தனர். அப்போது பிரான்மலையைச் சுற்றியுள்ள நகரத்தார் ஊர்களில் நகரத்தார்களின் இல்லங்களில் அவர்கள் மறைந்து வாழ உதவி செய்யப்பட்டது. அரண்மனைச் சிறு வயலைச் சேர்ந்த சிவநேசன் செட்டியார் என்பவர் மருது பாண்டியர் படைகளுக்கு போர்க்காலத்தில் உணவு வழங்கியதாக ஒரு செவிவழிச் செய்தி நமக்குக் கிடைத்துள்ளது.

நகரத்தார்களின் பண்பாடு

நகரத்தார்களின் கடவுள் பக்தி

தமிழக வரலாற்றில் கி.பி.3ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டு வரை உள்ள காலம் இருண்ட காலம் என அழைக்கப்படுகிறது. ஏனெனில் அக்கால கட்டத்தில் தமிழகத்தை களப்பிரர்கள் ஆண்டனர். அவர்கள் சமண மதத்தைப் பின்பற்றினர். அம்மதத்திற்கு ஆதரவு கொடுத்தனர். இதனால் இந்து மதம் வீழ்ச்சி அடைந்தது. வீழ்ச்சி அடைந்திருந்த இந்து மதத்திற்கு புத்துயிர் கொடுக்க கி.பி. ஏழு, எட்டு மற்றும் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில் பக்தி இயக்கம் ஏற்பட்டது. இந்நூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்த நாயன்மார்களாகிய அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர் ஆகியோர் இந்து மதத்தின் பெருமையையும் சிறப்பையும் மக்கள் உணரும்படி செய்தனர். அவர்கள் பற்பல கோயில்களுக்குச் சென்று வழிபாடு செய்ததோடு மட்டுமல்லாமல் அக்கோயில்களின் சிறப்புக்களை மக்கள் உணரும் வண்ணம் பாடல்கள் இயற்றினர். அந்நாயன்மார்களின் பாடல்களின் தொகுப்பு தேவாரம் என அழைக்கப்படுகிறது.

அந்த பக்தி இயக்கத்திற்கு நிகரான ஒரு பக்தி இயக்கத்தை தற்போது நகரத்தார்கள் நடத்தி வருகிறார்கள். தமிழகத்தில் உள்ள பெரும்பாலான கோயில்களைப் புதுப் பித்துக் கும்பாபிஷேகம் செய்த பெருமை நகரத்தார்களுக்கு உண்டு. வாழ்க்கையை மிகச் சிக்கனமாக நடத்தி வரும் நகரத்தார்கள், கோயில் திருப்பணிக்கு அள்ளி அள்ளிக் கொடுக்கிறார்கள். தெய்வப்பணி செய்வதை அன்று முதல் இன்று வரை தங்களது முக்கியக் கடமையாகக் கொண் டிருப்பவர்கள் நகரத்தார்கள்.

நகரத்தார்கள் தெய்வ சிந்தனையோடு வாழ்க்கையை நடத்தி வருகிறார்கள் என்பதற்கு ஏராளமான சான்றுகளைக் காட்டலாம். அச்சான்றுகளில் சிலவற்றை இக்கட்டுரை எடுத்தியம்புகிறது.

நகரத்தார்கள் வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலேயும் இறைவனை நினைக்கிறார்கள். உண்ணும் போதும் உறங்கும் போதும் எப்போதும் இறைவனது சிந்தனையோடு திகழ்பவர்கள் நகரத்தார்கள்.

குழந்தைப்பருவம்: நகரத்தார்கள் தங்களது குழந்தைகளுக்கு தெய்வங்களின் பெயர்களைச் சூட்டுகிறார்கள். அப்பெயர்களைக் கூப்பிடுவதன் மூலம் நாள் தோறும் இறைவனது திருநாமத்தை உச்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். குழந்தைக்கு குலதெய்வம் கோயிலிலே தொட்டில் கட்டி அங்கேயே முதல் முடியை இறக்குகிறார்கள். குழந்தைக்கு தாலாட்டுப் பாடுகின்றபோது கூட அப்பாடலில் “தெய்வம் துணை வேண்டும்” எனக் கேட்கிறார்கள். பாடல் வரிகள் பின்வருமாறு:-

“தொட்டிலின் கீழ் துணையிருப்பாள் மீனாட்சி

கட்டிலின் கீழ் காத்திருப்பார் சொக்கலிங்கம்”

குழந்தை நன்கு படிக்க வேண்டும் என வேண்டிக் கொண்டு ஆங்காங்கே நடக்கும் படைப்புகளில் எழுதுகோல், எழுது பலகை ஆகியவற்றை வாங்கிக் கோயிலுக்குக் கொடுக்கிறார்கள். அந்த எழுது கோல், எழுது பலகை ஆகியவற்றை ஏலத்தில் எடுத்தால் கடவுளின் அருளால் குழந்தைக்கு நன்கு படிப்பு வரும் எனக் கருதுகிறார்கள்.

மணவாழ்க்கை: திருமணத்திற்கு முன்பு குல தெய்வத்திற்கு படைபலும், பூஜையும் செய்வதை நகரத்தார்கள் வழக்கமாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கோயில்களில் இருந்து மாலைகளை வருவித்து அவற்றை மணமக்களுக்கு

அணிவிக்கிறார்கள். நகரத்தார்களின் திருமணச் சடங்குகள் அனைத்தும் தெய்வத்தை மையமாக வைத்தே நடைபெறுகின்றன. திருமணம் முடிந்ததும் புதுமணத் தம்பதிகள் தங்களது குல தெய்வம் கோயிலுக்குச் சென்று சிறப்பு வழிபாடுகள் செய்கிறார்கள்.

தொழிலில் கடவுளோடு கூட்டு: தொழில் தொடங்குகிறபோது “சுவாமிகள் வரவு” என குல தெய்வத்தின் பெயரில் கணக்கில் வரவு வைக்கிறார்கள். தொழில் மூலம் சம்பாதிக்கும் பணத்தில் ஒரு பகுதியை கோயில் திருப்பணிகளுக்குச் செலவு செய்கிறார்கள். தெய்வ சிந்தனையோடு தொழில் செய்வதால் நகரத்தார்கள் தொழிலில் நேர்மையைக் கடைப்பிடிக்கிறார்கள். செய்யும் தொழிலை தெய்வமாகக் கருதுபவர்கள் நகரத்தார்கள் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

அன்றாட வாழ்வில் பக்தி: நகரத்தார்கள் தாங்கள் எழுதும் கடிதங்களை “சிவமயத்”தோடு ஆரம்பித்து “கடவுள் (குலதெய்வம்) துணை” எனப் பூர்த்தி செய்கிறார்கள். காலையில் எழுந்ததும் “சிவசிவ” என்ற நாமத்தை உச்சரித்த வாறு எழுந்து கை, கால், முகம் கழுவி திருநீற்றை அணிந்து கொண்டே அன்றாடப் பணிகளைச் செய்கிறார்கள். உணவு உட்கொள்ளும் முன்பும், உறங்கச் செல்வதற்கு முன்பும் அவர்கள் “சிவசிவ” மந்திரத்தைச் சொல்கிறார்கள். மேலும் அவர்கள் வெளியூர்களுக்குச் செல்கின்றபோதும், முக்கியப் பணிகளை மேற்கொள்கின்றபோதும், குல தெய்வத்திற்கு காணிக்கை எடுத்து வைக்கும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பழநி, வைத்தீஸ்வரன் கோயில் ஆகிய புண்ணிய தலங்களுக்கு பாதயாத்திரை ஆரம்பித்து இன்றுவரை

அதனைத் தொடர்ந்து நடத்தி வருபவர்கள் நகரத்தார்கள். இவர்களைப் பார்த்துத்தான் மற்ற சமூகத்தினரும் இப்பாத யாத்திரைகளில் பெரும் எண்ணிக்கையில் கலந்து கொள் கிறார்கள். நகரத்தார்கள் எக்காரணத்தைக் கொண்டும் மதம் மாறுவதில்லை. சைவ சமயத்தைத் தவிர வேறு எந்த சமயத் தையும் தழுவாத இனம் 'நகரத்தார்' இனம் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தங்களது புகழுக்கும், திறமைக்கும், பெருமைக்கும் கடவுளின் அருளே காரணமெனக் கருதி எளிமையாக அடக்கமாக வாழ்ந்து வருபவர்கள் நகரத்தார்கள். தமிழ்க் கவிதை உலகில் மன்னனாகத் திகழ்ந்த கவியரசு கண்ண தாசன் தனக்குக் கவி பாடும் திறமையைத் தந்தவன் "மலையரசி அம்மனே" எனச் சொல்கிறார் என்றால் அது அவரது தெய்வ பக்தியைத்தானே காட்டுகிறது. தெய்வபக்தி என்பது நகரத்தார்களின் இரத்தத்தில் ஊறி இருக்கிறது. நகரத்தார் இனத்தைச் சார்ந்த கண்ணதாசனிடம் தெய்வபக்தி இருந்ததில் வியப்பொன்றும் இல்லை. கண்ணதாசனின் தெய்வ பக்தியைக் காட்டும் அவரது கவிதை வரிகள் பின்வருமாறு:-

“சக்தியென வந்தவள்
விளாலட்சி தேவியொரு
சாத்தப்பன் பெற்றமகனைத்
தமிழ்பாட வைத்ததொரு
சிறுகூடற் பட்டிவளர்
தங்கமலை யரசி உமையே”

நகரத்தார் ஒவ்வொருவரும் நடமாடும் தெய்வீகப் பல்கலைக்கழகமாகத் திகழ்கிறார்கள் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை

**நகரத்தாரைப் புகழ்ந்து
பாரதியார் பாடிய பாடல்கள்**

இந்து மதத்தின் பெருமையைப் பாரறியச் செய்யவும், தமிழ்த் தொண்டு செய்யவும், இந்திய விடுதலை இயக்கத்தை வலிமைப்படுத்தவும் 1917ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 10 ஆம் நாள் இந்து மதாபிமான சங்கம் காரைக்குடியில் நகரத்தார் இளைஞர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதனைத் தொடங்கியவர் “செட்டி நாட்டின் இராஜாராம் மோகன் ராய்” என்று புகழப்பட்ட சொ.முருகப்பா ஆவார். இச் சங்கத்தின் முன்னணித் தலைவர்களாகத் திகழ்ந்தவர்கள் தமிழ்க் கடல் ராய. சொக்கலிங்கம், கானாடுகாத்தான் வை.சு.சண்முகம், அமராவதிபுதூர் பிச்சப்பா சுப்பிரமணியன் ஆகியோர் ஆவர்.

1921ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 22ஆம் நாள் காந்தியடிகள் காரைக்குடிக்கு வந்தார். அப்போது அவருக்கு இந்து மதாபிமான சங்கம் ஒரு வரவேற்பு இதழைக் கதர் துணியில் தமிழில் அச்சடித்து வழங்கியது. அந்த இதழ் தற்போது புது டில்லியில் உள்ள காந்தியடிகள் அருங்காட்சியகத்தில் பார்வைக்கு வைக்கப்பட்டுள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

காரைக்குடி இந்து மதாபிமான சங்கத்திற்கு மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் 1919ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் வந்து சில நாட்கள் தங்கி இருந்தார். அப்போது அவர் இச்சங்கத்து இளைஞர்களின் நாட்டுப்பற்றையும், மொழிப் பற்றையும் கண்டு மகிழ்ந்தார். அந்த இளைஞர்களோடு புகைப்படம் எடுத்துக் கொண்டார். அந்தப் புகைப்படமே பாரதியாரின் உருவத்தை உலகுக்கு உணர்த்தியது என்றால் மிகையாகாது. அந்தப் புகைப்படத்தில் பாரதியார் தனது கையிலிருந்த தடியை தரையின் மீது ஊன்றி வைத்துக் கொள்ளாமல் அதனை வானத்தை நோக்கி உயர்த்திப் பிடித்து “இதுவே தமிழ்த் தாயின் செங்கோல்” என்று உரக்கச் சொன்னார்.

இந்து மதாபிமான சங்கத்தை வாழ்த்திப் பாரதியார் ஏழு பாடல்களைப் பாடினார்.

அப்பாடல்களில் நகரத்தார் இளைஞர்களைத் “தன வணிகர் குலத்துதித்த இளைஞர்” எனப் பாரதியார் குறிப்பிடுகிறார். மேலும், அவர் அப்பாடல்களில் நகரத்தார் இளைஞர்கள் ஊக்கம் மிக்கவர்கள்; வலிமை உடையவர்கள்., தொண்டு உள்ளம் படைத்தவர்கள்; கடவுள் பக்தி மிக்கவர்கள் என்று புகழாரம் சூட்டுகிறார். அப்பாடல் வரிகள் சில வருமாறு:

புத்தமுதாம் ஹிந்துமதப் பெருமைதனைப்
பாரறியப் புகட்டும் வண்ணம்
தந்துபுகழ் வளர்பாண்டி நாட்டினிற் கா
ரைக்குடியூர் தனிலே சால
உத்தமராந் தனவணிகர் குலத்துதித்த
இளைஞர் பலர், ஊக்கம் மிக்கார்.

உண்மையே தாரகம் என்று உணர்ந்திட்டார்
அன்பொன்றே உறுதி என்பார்
வண்மையை குலதர்மம் எனக் கொண்டார்
தொண்டொன்றே வழியாக் கண்டார்
ஒண்மையுயர் கடவுளிடத்து அன்புடையார்
அவ்வன்பின் ஊற்றத் தாலே
திண்மையுறும் இந்துமத அபிமான
சங்கம் ஒன்று சேர்ந்திட் டாரே

பாரதியாரால் புகழப்பட்ட இளைஞர்களெல்லாம் இம்மண்ணுலகில் புகழோடு வாழ்ந்து முதியோராகி விண்ணுலகு சென்று விட்டனர். அவர்களின் நற்குணங்க

ளான உண்மை, அன்பு, கடவுள் பக்தி, ஆகியவற்றை இன்றைய இளைஞர்கள் வாழ்வில் கடைப்பிடித்து முன்னேற்றம் அடைவார்களாக.

தமிழிசை வளர்த்த அண்ணாமலை அரசர்

ராஜாசர் அண்ணாமலை செட்டியாரின் தமிழிசைத் தொண்டு: தமிழகத்தை கி.பி.16 மற்றும் 17 ஆம் நூற்றாண்டில் ஆண்ட நாயக்க அரசர்கள் மற்றும் மராட்டிய அரசர்கள் தெலுங்கு இசையை ஆதரித்தனர். ஆகவே தெலுங்குப் பாடல்கள் பாடும் வழக்கம் தமிழகத்தில் தோன்றி அது மிக வேகமாக வளரத் தொடங்கியது. கி.பி.18 ஆம் நூற்றாண்டில் ஆங்கிலேயர்களின் ஆட்சியின் கீழ் தமிழகம் வந்துவிட்டது. இருந்தாலும் தமிழ்நாட்டில் இசை

அரங்குகள் எல்லா வற்றிலும் தெலுங்குப் பாடல்களே பாடப்பட்டு வந்தன.

இசைக்கு மொழி தேவையில்லை என்றும், தெலுங்கு மொழி போல் தமிழ் மொழி இசைக்கு இனிமை தராது என்றும் தெலுங்குப் பாடல்கள் பாடிய இசைவாணர்கள் வீண் வாதம் செய்தனர்.

இதனைக் கண்ட டாக்டர் ராஜா சர். அண்ணாமலை செட்டியார் தமிழிசையை வளர்க்கவும், அதன் பழம் பெருமையை நிலை நாட்டவும் முன் வந்தார். அண்ணாமலை அரசர் எடுத்த இந்த நல்முயற்சிக்கு டாக்டர் ஆர்.கே. சண்முகம் செட்டியார், இராஜாஜி, டி.கே. சிதம்பரநாத முதலியார், ம.பொ. சிவஞானம் மற்றும் கல்கி ஆகியோர் பெரும் உதவியாக இருந்தனர். அண்ணாமலை அரசர் தமிழிசை இயக்கத்தை 1940ஆம் ஆண்டு ஆரம்பித்தார். இந்த இயக்கத்திற்கு தேசிய விநாயகம் பிள்ளை, சுத்தானந்த பாரதியார், தெ.பொ. மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை, தமிழ்வேள் உமாமகேசுவரனார் மற்றும் தேவநேயப் பாவணர் ஆகியோர் ஆதரவாக இருந்தனர்.

தமிழிசையை வளர்க்கும் நோக்கத்துடன் அண்ணாமலை அரசர் 1929 ஆம் ஆண்டு சிதம்பரத்தில் இசைக் கல்லூரியை நிறுவினார். 1932ஆம் ஆண்டு அக்கல்லூரியை அண்ணாலைப் பல்கலைக்கழகத்துடன் சேர்த்தார். இப்பல்கலைக்கழகம் இசைக் கலையில் நான்கு ஆண்டு பட்டப்படிப்பை கொண்டு வந்தது. இந்திய நாட்டிலேயே இசைக் கலையைக் கற்பித்துப் பட்டம் வழங்கிய முதல் பல்கலைக்கழகம் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகமே ஆகும்.

அண்ணாமலை அரசர் ஏற்படுத்திய தமிழிசை இயக்கம் கீழ்க்கண்ட சில முக்கிய நோக்கங்களைக் கொண்டிருந்தது.

1. இசை அரங்குகளில் தமிழிலேயே பாடவேண்டும்.

2. தமிழிசை இயக்கத்தை வளர்க்க பல ஊர்களில் இசைச் சங்கங்களை தோற்றுவிக்க வேண்டும்.
3. கோயில்களில் தேவாரம், திருவாசகம் மற்றும் திவ்யப் பிரபந்தம் ஒதுவதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டும்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழிசை மாநாடு: தமிழிசை வளர்ச்சிக்காக முதல் முதலாக தமிழிசை மாநாடு ஒன்றை அண்ணாமலை அரசர் 1941ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு 14-ஆம் நாள் தொடங்கி 17ஆம் நாள் வரை நான்கு நாட்கள் அண்ணாமலை நகரில் நடத்தினார்.

இம்மாநாட்டில் அண்ணாமலை அரசர் பேசும்போது “தாய்மொழியில் உள்ள பாடல்களை இசை அரங்கின் முடிவில் பாடுவது என்று “தள்ளிவைத்தல்” தமிழ் நாட்டில் மட்டுமே காணப்படுகிறது. தமிழைத் தவிர பிறமொழியில் பாடினால் தமிழர்களால் இசையின் ஒலியைத்தான் அறிய முடியுமே தவிர பாட்டின் கருத்தை அறிந்து அனுபவிக்க முடியாது” என்று ஆதங்கத்தோடு தெரிவித்தார்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழிசைப் போட்டிகள்: தமிழிசைப் பாடல்களை புதியனவாக இயற்றுவார்களையும், தமிழிசைப் பாடல்களை முறையாக பாடுபவர்களையும் ஊக்குவிப்பதற்காக அரசர் அவர்கள் தங்களின் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழிசைப் பாடல் போட்டிகளை ஏற்பாடு செய்தார். இப்போட்டிகள் 1941ஆம் ஆண்டும் (செப்டம்பர் 22, 23, 24) 1942 ஆம் ஆண்டும் (பிப்ரவரி 20, 21, 22) நடைபெற்றன.

இப்போட்டிகளில் வெற்றி பெற்றவர்களுக்குப் பல்கலைக்கழகம் பரிசுகள் வழங்கிப் பாராட்டியது.

வானொலி நிலையங்களுக்கு வேண்டுகோள்: இவ்வாறு தமிழிசை இயக்கம் வளர்ந்து கொண்டு வரும் போது திருச்சி, சென்னை வானொலி நிலையங்கள் தமிழிசை நிகழ்ச்சிகளுக்கு நியாயமான அளவு இடம் தரவில்லை என்பதை அண்ணாமலை அரசர் அறிந்தார். ஆகவே அவர் 1941ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 11ஆம் நாள் திருச்சி மற்றும் சென்னை வானொலி நிலைய இயக்குநர்களுக்கு கடிதம் எழுதினார். அந்தக் கடிதத்தில் அவர் இசை நிகழ்ச்சிகளில் நூற்றுக்கு எண்பது விழுக்காடு தமிழிசைக்கும் இருபது விழுக்காடு பிறமொழி இசைக்கும் இடம் அளிக்குமாறு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். (அப்போது தமிழ்நாட்டிற்கும், ஆந்திரப் பிரதேசத்திற்கும் பொதுவான வானொலி நிலையமாக சென்னை வானொலி நிலையம் திகழ்ந்தது).

தமிழிசைச் சங்கங்கள் தோற்றுவித்தல்: தமிழ்நாட்டில் பற்பல இடங்களில் தமிழிசைச் சங்கங்களை ஏற்படுத்தி அவற்றின் மூலம் தமிழிசையை வளர்க்க அண்ணாமலை அரசர் பொருளுதவியும், ஊக்கமும் அளித்தார். அரசரின் ஆதரவோடு அமைக்கப்பட்ட தமிழிசைச் சங்கங்களின் விவரம் பின்வருமாறு:

திருச்சி - 20.12.1941

மதுரை - 02.08.1942

புதுக்கோட்டை - 23.10.1942

ஆத்தங்குடி - 30.10.1942

கும்பகோணம் - 25.04.1943

சென்னைத் தமிழிசைச் சங்கம் தோற்றம்: மேற்கண்ட இசைச் சங்கங்களை எல்லாம் ஒருங்கிணைத்து நடத்த ஒரு தலைமைச் சங்கம் வேண்டும் எனக் கருதிய அண்ணாமலை அரசர் 1943ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 30ஆம் நாள் சென்னையில் தலைமைத் தமிழிசைச் சங்கத்தைத் தோற்றுவித்தார்.

சென்னையில் தமிழிசை மாநாடு: சென்னை தமிழிசைச் சங்கம் 1943ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் கடைசி வாரம் சென்னையில் ஒரு தமிழிசை மாநாட்டைக் கூட்டியது. இம்மாநாட்டில் தொடக்க உரையாற்றிய அண்ணாமலை அரசர் “தமிழ்நாட்டில் நடக்கும் இசையரங்குகளில் தமிழ்ப் பாடல்களே முதன்மை பெற வேண்டும்” என்று குறிப்பிட்டார். இம்மாநாட்டில் பேசிய டாக்டர் ஆர்.கே. சண்முகம் செட்டியார் “தமிழ்நாகப் பிறந்த எனக்கு தமிழிசைதான் வேண்டும்” என்று குறிப்பிட்டார். முதறிஞர் இராஜாஜி ஆற்றிய சொற்பொழிவில் “நம் தாய்மொழியில் பாடினால்தான் நம் ஆத்மாவிற்கு திருப்தி கிடைக்கும்” என்று கூறினார்.

தமிழ் இசைக்கு இசைந்து கொடுப்போம்: பேரறிஞர் அண்ணா தமது சொற்பொழிவில் “இசை என்றாலே இசைய வைப்பது, தமிழ்நாட்டுத் தலைவர்கள் வேறு விஷயங்களில் இசையாவிட்டாலும் இசை விஷயத்தில் இசைந்து இருப்பது அறிந்து சந்தோஷப்படுகிறேன். தமிழ் இசை விஷயத்தில்

மற்ற தலைவர்களுடன் ஒத்துழைக்க நாங்கள் சித்தமாக இருக்கிறோம்” என்று குறிப்பிட்டார்.

பத்திரிகைக்கு கண்டனம்: தமிழிசை இயக்கத்தை எதிர்த்து “ஆனந்த விகடன்” பத்திரிகை 1944ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் ஒரு கட்டுரையும், ஒரு கருத்துப் படமும் வெளியிட்டது. இவற்றிற்கு அண்ணாமலை அரசர் எதிர்ப் புத் தெரிவித்தார். மேலும், இதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்து தமிழ் நாடெங்கும் கண்டனக் கூட்டங்கள் நடத்தப்பட்டன.

தமிழ் நாட்டில் தமிழிசை முழக்கம்: 25.03.1944 இல் அண்ணாமலை அரசர் தன் வாழ்க்கை குறிக்கோளை விளக்கி தன் கைப்பட எழுதிய குறிப்பில் “தமிழ் நாடெங்கும் தமிழிசை முழங்க வேண்டுமென்பது எனது ஆவல்” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அவருடைய குறிக்கோள் நிறைவேற அவர் ஏற்படுத்தியுள்ள தமிழிசைச் சங்கம் ஆண்டுதோறும் சென்னையில் தமிழிசை விழா நடத்தி பண் ஆராய்ச்சி செய்து வருகிறது. தமிழிசையில் தலை சிறந்தோர்க்கு “இசைப் பேரறிஞர்” என்னும் பட்டம் அளித்துப் பெருந் தொண்டாற்றி வருகிறது என்பது மகிழ்ச்சிக்குரிய செய்தியாகும்.

**காரைக்குடியைக் கல்விக்குடியாக்கிய
வள்ளல் அழகப்பர்**

அன்னிபெசன்ட் அம்மையாரின் நூற்றாண்டு விழா:
அன்னிபெசன்ட் அம்மையார் 1847இல் அயர்லாந்தில்

பிறந்தார். அவர் 1893ஆம் ஆண்டு இந்தியா வந்தார். அவர் இந்திய மக்களின் மீது மிகுந்த அன்பு கொண்டிருந்தார். சென்னை அடையாற்றில் பிரம்ம ஞான சபையைத் தோற்றுவித்து இந்திய மக்களுக்குத் தொண்டு செய்தார். மேலும், அவர் இந்தியர்களுக்கு பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் விடுதலை அளிக்க வேண்டும் என்ற கருத்தையும் வலியுறுத்தினார்.

இந்தியாவை இந்தியர்களே ஆளவேண்டும் என்ற கருத்தை வலியுறுத்தி அவர் தன்னாட்சி இயக்கத்தை (Home Rule Movement) 1916ஆம் ஆண்டு தோற்றுவித்தார். இத்தகைய சிறப்புமிக்க அன்னிபெசண்ட் அம்மையாரை வள்ளல் அழகப்பர் பெரிதும் மதித்துப் போற்றினார். அன்னிபெசன்டின நூற்றாண்டு விழா 1947ஆம் ஆண்டு சென்னையில் சிறப்பாகக் கொண்டாட ஏற்பாடு செய்யப்பெற்றது. இந்த நூற்றாண்டு விழாவிற்கு அழகப்பரே தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார்.

விழாவில் ஏ.எல்.முதலியாரின் வேண்டுகோள்: அன்னிபெசன்டின நூற்றாண்டு விழா 1947ஆம் ஆண்டு குலைத் திங்கள் மூன்றாம் நாள் அடையாறில் நடந்தது. அந்த விழாவிற்குத் தலைமை தாங்கியவர் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் அப்போதைய துணைவேந்தர் ஏ.எல்.முதலியார் ஆவார். அவர் தமது தலைமையுரையில் இந்தியா இன்னும் ஒரு மாதத்தில் விடுதலை பெறப்போகிறது. இந்தியாவைக் கல்வி வளர்ச்சி மிக்க நாடாக்க, நாடெங்கும் கல்லூரிகளை நிறுவவேண்டும். எல்லாக் கல்லூரிகளையும் அரசாங்கமே தொடங்க இயலாது.

நல்லெண்ணம் படைத்த தர்ம சிந்தனையுள்ள செல்வந்தர்கள் தாமே முன்வந்து பின்தங்கிய பகுதிகளில் கல்லூரிகளை ஆரம்பிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

கல்லூரி தொடங்க அழகப்பர் முன்வருதல்: விழா மேடையில் அமர்ந்திருந்த வள்ளல் அழகப்பர் தான் பிறந்த இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் கல்லூரி ஏதும் இல்லையே என வருந்தினார். வசதி மிக்கவர்களின் பிள்ளைகள் மதுரை, சென்னை, திருச்சி, சிதம்பரம் ஆகிய ஊர்களுக்குச் சென்று படிக்கிறார்கள். ஏழைப்பிள்ளைகளோ கல்லூரியில் படிக்க வசதி இல்லாததால் பள்ளிக்கூடப் படிப்போடு தங்கள் படிப்பை நிறுத்தி விடுகிறார்கள். அவர்களின் உயர் படிப்புக்கு தாமே ஒரு கல்லூரியை ஆரம்பித்தாலென்ன என்று சிந்தித்தார். உடனே அழகப்பர் தம் இருக்கையை விட்டு எழுந்தார். ஒலி பெருக்கியின் முன் போய் நின்று “இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் உடனடியாக நான் ஒரு கல்லூரியைத் தொடங்க முன் வருகிறேன்” என அறிவித்தார். இதனைக் கேட்டதும் விழாவிற்கு வந்திருந்த அனைவரும் கைதட்டி ஆரவாரம் செய்து தங்கள் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்தனர். தன் வேண்டுகோளை உடனடியாக ஏற்றுக்கொண்ட அழகப்பரோடு ஏ.எல். முதலியார் கை குலுக்கித் தனது மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தினார்.

மேடையிலேயே அழகப்பர் காசோலை வழங்கல்: கல்லூரி தொடங்க வேண்டும் என்ற தனது மனக்கருத்துக்கு உடனே செயல் வடிவம் கொடுக்கும் வகையில் அழகப்பர் தனது கைப்பையிலிருந்து காசோலையை எடுத்து ஒரு இலட்சத்து ஒரு ரூபாய் தொகையை அதில் எழுதி தன் கையெழுத்தையிட்டு அந்த மேடையிலேயே டாக்டர் ஏ.எல்.முதலியாரிடம் கொடுத்தார். என்னே அவரது தர்ம சிந்தனை!

சா.கணேசனுக்குத் தந்தி: இராமநாதபுரம் மர்வட்டத்தில் தான் ஒரு கல்லூரியைத் தொடங்கப்போகும் மகிழ்ச்சியான செய்தியை அழகப்பர் தனது நெருங்கிய நண்பராகிய சா.கணேசன் அவர்களுக்கு அன்றைய தினமே தந்தி மூலம் தெரிவித்தார். இக்கல்விப் பணிக்கு அவரது ஒத்துழைப்பையும் கேட்டுக்கொண்டார். “நல்ல திட்டம், எனது ஒத்துழைப்பைத் தருகிறேன்” என சா.கணேசனும் பதில் தந்தி அனுப்பி வைத்தார்.

காரைக்குடியில் கல்லூரி தொடங்க முடிவு: அன்னிபெசன்ட் அம்மையார் நூற்றாண்டு விழா முடிந்த ஒரு வாரத்தில் அழகப்பர் தனது சொந்த ஊரான கோட்டையூருக்கு வந்தார். சா.கணேசனிடமும் மற்றும் சில நண்பர்களிடமும், உறவினர்களிடமும் கலந்து ஆலோசித்து கல்லூரியை காரைக்குடியில் தொடங்குவதென முடிவு செய்தார். அதனைத் தொடர்ந்து கல்லூரி ஏற்படுத்தும் பணி வெகு வேகமாக நடந்தது.

காரைக்குடியில் ஓர் நல்ல இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து அங்கு கட்டடங்கள் கட்டிப் பின்னர் கல்லூரியை ஆரம்

பிக்கலாம் எனச் சிலர் அழகப்பருக்கு யோசனை சொன்னார்கள். “காத்திருக்க முடியாது. உடனே கல்லூரியை ஆரம்பிக்கவேண்டும். நல்ல செயலை ஒத்திப் போடக் கூடாது” என்றார் அழகப்பர்.

காரைக்குடியில் நகராட்சி அலுவலகம் “காந்தி மாளிகை” என்ற அழகிய கட்டிடத்தில் இயங்கி வந்தது. அங்கேயே தற்காலிகமாகக் கல்லூரியைத் தொடங்க அழகப்பர் அரசாங்கத்திடம் அனுமதி பெற்றார்.

9.7.1947இல் சென்னைப் பல்கலைக்கழக ஆய்வுக்குழுவின் அழகப்பரின் வேண்டுகோளையேற்றுக் காரைக்குடி வந்து கல்லூரி அமைவிடம் பார்த்து திருப்தி தெரிவித்தனர். கல்லூரி தொடங்க அனுமதியும் அளித்தனர்.

இந்திய விடுதலை நாளில் கல்லூரி உதயம்: அழகப்பரின் புதிய கல்லூரியில் இடைநிலை வகுப்பு மற்றும் வரலாறு, பொருளாதாரம், வணிகவியல் ஆகிய பாடங்களில் பட்ட வகுப்புகள் ஆரம்பிப்பது என முடிவு செய்யப்பெற்றது. அப்போது சென்னை மாநிலக் கல்லூரியில் முதல்வராகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த பேராசிரியர் டி.சூரிய நாராயணாவைத் தம் கல்லூரியின் முதல்வராக அழகப்பர் நியமித்தார். தான் ஏற்படுத்தியிருக்கும் புதிய கல்லூரியைத் திறக்க அப்போதைய கல்வி அமைச்சர் தி.சு.அவினாசிலிங்கத்தை அழைத்தார். அவரும் அழகப்பரின் அன்பான அழைப்பையேற்றுக் கொண்டு காரைக்குடி வந்து 15.08.1947 ஆம் தேதி அதாவது நம் பாரதத் தாய்த்திருநாடு விடுதலை பெற்ற அந்த நல்ல நாளிலேயே அழகப்பர் கல்லூரியைத் தொடங்கி வைத்தார்.

கல்லூரி ஒன்றை இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் தொடங்குகிறேன் என்று அழகப்பர் மேடையில் அறிவித்த ஐந்தே வாரங்களில் அவர் காரைக்குடியில் கல்லூரி தொடங்கினார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

காந்தி மாளிகையில் தொடங்கப்பெற்ற கல்லூரி, பின்னர் கோட்டையூருக்கும், காரைக்குடிக்குமிடைப்பட்ட நிலப்பரப்பில் கம்பீரமாக எழுந்தது. ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரி, பொறியியல் கல்லூரி எனப் பற்பல கல்லூரிகள் அப்பகுதியில் எழுந்தன.

காட்டுப் பகுதியை கல்விக் கோட்டமாக்கியவர்: ஒரு விளக்கும் இல்லாதிருந்த காட்டில் கல்வித் திருவிளக்கை அழகப்பர் ஏற்றிவைத்தார். காரைக்குடி என்ற ஊரை அழகப்பர் கல்விக் குடியாக்கினார்.

தான் ஏற்படுத்திய கல்லூரிகள் அனைத்தையும் ஒருங்கிணைத்து ஓர் பல்கலைக்கழகம் நிறுவவேண்டும் என்ற அவரது அவா அவரது காலத்தில் நிறைவேறா விட்டாலும் தற்போது நிறைவேறி இருக்கிறது. 1985ஆம் ஆண்டு அழகப்பர் நிறுவிய கல்வி நிறுவனங்கள் அனைத்தும் இணைக்கப்பெற்று அழகப்பா பல்கலைக் கழகமாக உருவாகியுள்ளது.

**செட்டிநாட்டில் மணமகனே
தாலி கட்ட நடந்த போராட்டம்**

கருமுத்து தியாகராசன் செட்டியாரின் அண்ணன் கருமுத்து அழகப்ப செட்டியார் ஆவார். இவர் ஒரு

சீர்திருத்தவாதியாகத் திகழ்ந்தார். நகரத்தார் இனத்தில் மண்டிக் கிடந்த மூடப்பழக்க வழக்கங்களைக் களைய இவர் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சியில் இவருக்கு உறுதுணையாக இருந்தவர்கள் சொ.முருகப்பா, கருமுத்து தியாகராசன் செட்டியார், தமிழ்க் கடல் ராய. சொக்கலிங்கம் மற்றும் கானாடுகாத்தான் வை.ச.சண்முகம் ஆகியோராவர்.

ஏறக்குறைய நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நகரத் தார்களின் திருமணங்களில் பெண்ணுக்கு மாப்பிள்ளை தாலி கட்டும் வழக்கமில்லை. நகரத்தாரில் நன்றாக வாழ்ந்து பேரன், பேத்திகள் எடுத்த வயதான கிழவர் ஒருவரை வரவழைத்து அவரையே மணப்பெண்ணுக்குத் தாலி கட்டச் சொன்னார்கள். இப்படி தாலி கட்டும் கிழவர்கள் செட்டிநாட்டுப் பகுதியில் ஏறக்குறைய ஐம்பது பேர் இருந்தார்கள். இவர்களுக்கு திருமண மாதங்களில் ஏகக் கிராக்கி. இவர்களிடம் கேட்டு விட்டே திருமண தேதியைத் திருமண வீட்டார் நிச்சயம் செய்து கொண்டார்கள். முகூர்த்த நாளன்று கிழட்டு மாப்பிள்ளை தலைப்பாகை கட்டிக்கொண்டு ஊர்வலமாக வருவார்.

மாப்பிள்ளை வீட்டைச் சேர்ந்த மாமன்மார்கள் இருவரும், மாப்பிள்ளையின் பங்காளிகள் இருவரும் இந்தக் கிழட்டு மாப்பிள்ளையை மணவறைக்கு அழைத்து வருவர். பின்னர் கிழட்டு மாப்பிள்ளை மேளதாளம் முழங்க மணப்பெண்ணிற்குத் தாலி கட்டுவார். உண்மையான மாப்பிள்ளை திருமண நாளில் அதே ஊரில் வேறொரு வீட்டில் (மாப்பிள்ளை வீட்டில்) இருப்பார்.

திருமணத்திற்கு மறுநாள் உண்மையான மாப்பிள்ளை குதிரையிலேறி மணப்பெண் வீட்டின் முன் நிற்பார். அப்போது மணப்பெண்ணின் அத்தை “இதுதான் மணப்பெண்” என அவளைத் தன் இடுப்பில் தூக்கி வைத்து மாப்பிள்ளைக்குக் காட்டுவாள்.

மாப்பிள்ளை சரியென்று தலை அசைத்து விட்டுச் செல்வார். இதனைப் “பெண் எடுக்கிக் காட்டல்” என்பர். அந்தக்காலத்தில் பெண்ணுக்கு ஏறக்குறைய பத்து வயதில் திருமணம் நடந்தது. ஆகவே மணப்பெண்ணை எடுக்கிக் காட்டுவது எளிதாக இருந்தது. ஆனால் பெண்ணைத் தற்போது இடுப்பில் தூக்கி வைத்துக் கட்டுவதில்லை. (20 வயது பெண்ணை இடுப்பில் தூக்கிவைக்க முடியாதல்லவா!) ஆகவே பெண்ணை அவளது அத்தை கைப் பிடித்து அழைத்து வந்து காட்டுவாள். “பெண் எடுக்கிக் காட்டல் சடங்கு” இப்போதும் உள்ளது.

மூன்றாம் நாள் உண்மையான மாப்பிள்ளைக்கும் பெண்ணுக்கும் திருமணச் சடங்குகள் நடக்கும். நான்காம் நாள் மஞ்சள் நீராட்டும், ஐந்தாம் நாள் பெண்ணழைப்பும் நடைபெறும். அப்போது திருமணம் ஐந்து நாட்களுக்கு நடந்தது.

மாப்பிள்ளையே பெண்ணுக்குத் தாலி கட்டவேண்டும் என்று கருமுத்து அழகப்ப செட்டியார் சொன்னார். அவரது கருத்தைச் சில செட்டிநாட்டு இளைஞர்கள் ஆதரித்தனர். கிழவர் தாலி கட்டினால் அப்பெண்ணை அந்தக் கிழவரே வைத்துக்கொண்டு வாழ்க்கை நடத்த

வேண்டியதுதான் என்று சொன்னார்கள். பழமைவாதி களோ தொன்று தொட்டு வரும் இந்த வழக்கத்தை மாற்றக்கூடாது என்றும், கிழவர் தாலி கட்டினால் மணப் பெண்ணுக்குத் தாலி நிலைக்கும் என்றும் மணமகனும், மணமகளும் தீர்க்க ஆயுளுடன் வாழ்வார் என்றும் வாதிட்டனர்.

கருமுத்து அழகப்ப செட்டியார், கருமுத்து தியாக ராசன் செட்டியார், தமிழ்க் கடல் ராய. சொக்கலிங்கனார், வை.ச.சண்முகனார் ஆகியோர் செட்டி நாட்டின் பற்பல ஊர்களுக்குச் சென்று பெண்ணுக்கு மாப்பிள்ளையே தாலி கட்ட வேண்டும் என்ற கருத்தை வலியுறுத்திச் சொற்பொழிவுகள் ஆற்றினர்.

இளைஞர்களிடையே தங்களின் கருத்துக்கு ஆதரவு கிரட்டினர். அப்போது நகரத்தார் சமூக மாத இதழ்களாக

வெளிவந்த “வித்தியாபானு” மற்றும் “வைசியமித்திரன்” ஆகிய இதழ்களில் இக்கருத்தை ஆதரித்துக் கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டன.

முதலில் தொட்டு தாலி கட்டியவர்: மேலைச்சிவபுரி சன்மார்க்க சபை நிறுவனரான வ.பழ.சா.பழனியப்ப செட்டியார் மகன் சாமிநாதனுக்கும், கருமுத்து அழகப்ப செட்டியார் மகள் நாச்சம்மைக்கும் திருமணம் பேசி எழுதிக்கொண்டனர். இத்திருமணம் 1912இல் நடந்தது. இத்திருமணத்தில் மாப்பிள்ளை சாமிநாதனே மணப்பெண் நாச்சம்மைக்குத் தாலி கட்டுவார் என்றும், கிழவர் தாலிகட்ட அனுமதிக்கப்பட மாட்டார் என்றும் கருமுத்து அழகப்ப செட்டியார் அறிவித்தார்.

இதற்கு நகரத்தாரில் ஒரு சாரார் கடும் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தனர். எதிர்ப்பையும் மீறி அழகப்ப செட்டியார் மாப்பிள்ளை சாமிநாதனை மணப்பெண் நாச்சம்மைக்குத் தாலி கட்ட வைத்தார். நகரத்தார் இனத்தில் மணமகனே மணமகளுக்குத் தாலி கட்டி நடந்த முதல் திருமணம் இதுவே எனலாம்.

இந்த விவகாரம் கோவிலுாரில் நடந்த தொண்ணூற்றாறு கட்டத்தில் விவாதிக்கப்பட்டது. அங்கு அழகப்பர் மிகத் தெளிவாகப் பேசித் தனது கருத்தை வலியுறுத்தினார். மணப்பெண்ணுக்கு மணமகனே தாலி கட்டவேண்டும் என்ற தன் கருத்தை நகரத்தார்கள் நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும் என்றார். 1912-ஆம் ஆண்டிற்கும், 1945ஆம் ஆண்டிற்கும் இடைப்பட்ட

காலத்தில் நகரத்தார் இல்லத் திருமணங்களில் சில திருமணங்களில் மாப்பிள்ளைக்குப் பதிலாக கிழவர் தாலி கட்டினார். வேறு சில திருமணங்களில் மாப்பிள்ளையே நேரடியாகப் பெண்ணுக்குத் தாலி கட்டினார். 1945ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் நகரத்தார்களின் எல்லாத் திருமணங்களிலும் மாப்பிள்ளையே பெண்ணுக்குத் தாலி கட்டும் வழக்கமேற்பட்டது. (மேற்படி மேலைச்சிவபுரி சாமிநாதன் - நாச்சம்மை திருமணம் பற்றி தகவல்களைக் கொடுத்து உதவிய மேலைச்சிவபுரி வ.சுப.சொக்கலிங்கம் செட்டியாருக்கு கட்டுரை ஆசிரியர் நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறார்.)

அண்ணாமலை அரசர் போற்றிய அழகப்பர்

அழகப்பருக்கு “வள்ளல்” என்ற பட்டத்தைக் கொடுத்து மகிழ்ந்தவர் ராஜா சர் அண்ணாமலை செட்டியார் ஆவார். இப்பட்டத்தை அழகப்பருக்கு அண்ணாமலை அரசர் எப்போது, எங்கே, ஏன் வழங்கினார் என்பதை விளக்குவது இக்கட்டுரையாகும்.

அழகப்பர் மகன் திருமணம்: 1943 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 10ஆம் நாள் அழகப்ப செட்டியாரின் மகன் உமையாளுக்கும், கண்டனூர் வயிரவன் செட்டியார் மகன் இராமநாதனுக்கும் திருமணம் கோட்டையூரில் பெருஞ்சிறப்புடன் நடைபெற்றது. மாப்பிள்ளை இராமநாதன், அழகப்ப செட்டியாரின் தமக்கையார் அண்ணாமலை ஆச்சியின் ஒரே புதல்வர் ஆவார்.

இத்திருமணத்திற்கு கொச்சி, திருவாங்கூர், செட்டிநாடு மற்றும் புதுக்கோட்டை அரச குடும்பத்தினர் வந்திருந்தனர். பிரபலமான தொழிலதிபர்கள், அறிஞர் பெருமக்கள் மற்றும் புகழ் பூத்த திரையுலக நட்சத்திரங்கள் இத்திருமண விழாவில் கலந்து கொண்டனர்.

மக்களுக்கெல்லாம் சாதி, மத, இன வேறுபாடின்றி ஒரு வாரம் அறுசுவை உணவு அளிக்கப்பெற்றது. அந்த ஒரு வாரமும் மாலையில் இயல், இசை, நாடக நிகழ்ச்சிகள் ஏற்பாடு செய்யப்பெற்றிருந்தன.

திருமண நாளில் நன்கொடை: இத்திருமண நாளில் அழகப்பர் திருவாங்கூர் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த் துறையை நிறுவுவதற்கு ரூபாய் ஒரு இலட்சத்து ஒன்றும், சென்னை சேவாதளத்தில் மகளிர் விடுதி கட்ட

ருபாய் எழுபத்து ஐந்தாயிரமும் நன்கொடையாக வழங்கினார்.

பத்திரிகைகள் விமர்சனம்: இதுவரை தென்னிந்தியாவில் இப்படியொரு வெகு விமரிசையாக திருமணம் நடந்ததில்லையென “தினமணி” நாளேடு செய்தி வெளியிட்டது. “கோட்டையூரில் ஜனசமுத்திரம், பல்லாயிரக் கணக்கான மக்களுக்கு அருமையான போஜனம்” என “கல்கி” வார இதழ் இத்திருமணம் பற்றி விமர்சனம் வெளியிட்டது.

அழகப்பருக்கு வள்ளல் பட்டம்: எல்லோரும் வியக்கும் வண்ணம் அழகப்பர் தனது மகள் உமையாளின் திருமணத்தை நடத்தியதைப் பாராட்டும் முகத்தான் கோட்டையூர் நகரத்தார்கள் அவருக்குப் பாராட்டு விழா ஏற்பாடு செய்தனர்.

ராஜா போற்றிய வள்ளல்: இப்பாராட்டு விழாவிற்கு தலைமை தாங்க செட்டிநாட்டு அரசர் அண்ணாமலை செட்டியார் வருகை புரிந்தார்கள். அக்கூட்டத்தில் தலைமையுரை ஆற்றிய அண்ணாமலை அரசர் “கல்விப்பணிக்கு அழகப்பர் தன் செல்வத்தை எல்லாம் அள்ளி அள்ளிக் கொடுக்கிறார். ஆகவே அவரை “வள்ளல்” எனப் பாராட்டிப் போற்ற வேண்டும்” என்று குறிப்பிட்டார்.

இப்பாராட்டுக்கு நன்றி கூற அழகப்பர் எழுந்தார். அப்போது அழகப்பர் மிகுந்த தன்னடக்கத்துடன் “ராஜா சர் அண்ணாமலை செட்டியார் அவர்கள் “வள்ளல்” என்று என்னைச் சொல்லிவிட்டார்கள். நான் ஏதோ சிறிய

அளவில் கல்வி வளர்ச்சிக்கு உதவி செய்திருக்கிறேன். ராஜா சர் அண்ணாமலை செட்டியார் அவர்களோ என்னைப் போல பல நூறு மடங்கு கல்வி வளர்ச்சிக்கு நன்கொடை கொடுத்து தன் பெயரில் ஓர் பல்கலைக்கழகத்தையே உருவாக்கி இருக்கிறார்கள். அவர்கள்தான் “வள்ளல்” என்ற பட்டத்திற்கு முழுத்தகுதி உடையவர்கள். என்னை வேண்டுமானால் “குட்டி வள்ளல்” என்று சொல்லுங்கள் என்றார்.

இந்த நிகழ்ச்சியிலிருந்து அண்ணாமலை அரசர் பிறரைப் பாராட்டும் நற்பண்பைப் பெற்றிருந்தார் என்று அறிகிறோம். மேலும் இந்நிகழ்ச்சி, அழகப்பரின் தன்னடக்கத்தையும் நமக்குப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது.

தர்மம் செய்வதில் மேலும் ஆர்வம்: செட்டிநாட்டு அரசரே தன்னை “வள்ளல்” என அழைத்ததை எண்ணி எண்ணி அழகப்பர் மகிழ்ந்தார். அவர் மென்மேலும் தன் செல்வத்தை நற்பணிகளுக்கு வாரி வழங்கினார். தன் ஒரே மகளுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமைகளையெல்லாம் நிறைவேற்றி விட்டோமே! இனி ஈட்டும் பணத்தை கல்விப் பணிக்கும், சமுதாயப் பணிக்கும் செலவு செய்ய வேண்டியது தானே என அழகப்பர் சிந்தித்துச் செயல்பட ஆரம்பித்தார்.

தாம் பிறந்த ஊராகிய கோட்டையூரில் உயர்நிலைப் பள்ளி நிறுவ அழகப்பர் ரூபாய் பதினோராயிரம் வழங்கினார். கோட்டையூர் நகரமைப்பு மேம்பாட்டிற்கு ஒரு இலட்சம் ரூபாய் நன்கொடை அளித்தார். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பொறியியல் கல்லூரிக் கட்டடம் கட்ட தானே முன்வந்து நன்கொடையாக ஐந்து

இலட்ச ரூபாயை வழங்கி மகிழ்ந்தார். அவர் கொடுத்த நிதியில் கட்டிய கட்டடம் டாக்டர் அழகப்ப செட்டியார் கட்டடம் என்ற பெயரில் திகழ்கிறது.

சென்னைப் பல்கலைக்கழக வளர்ச்சிக்கு ஐந்து இலட்சம் ரூபாய் நன்கொடையாகக் கொடுத்தார். அந்தப் பணத்தில்தான் சென்னையில் அழகப்ப செட்டியார் தொழில் நுட்பக் கல்லூரி நிறுவப்பட்டது.

காந்தியடிகளின் பாராட்டு: சென்னை தியாகராய நகரில் ஹரிஜனங்கள் பயன்படுத்திக்கொள்ள அழகப்பா மண்டபம் கட்ட ஒரு இலட்சம் ரூபாயை அழகப்பர் வழங்கினார். இம் மண்டபத்திற்கு அடிக்கல், நாட்ட காந்தியடிகள் வருகை தந்தார். அப்போது காந்தியடிகள், தான் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவில் அழகப்ப செட்டியாரைப் போன்ற தர்ம கர்த்தாக்கள் நாடெங்கும் பெருக வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டார்.

அழகப்பருக்கு வள்ளல் என்ற பட்டத்தை வழங்கி அவரை மென்மேலும் தர்மங்கள் செய்ய ஊக்குவித்தவர் அண்ணாமலை அரசர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

**நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார்களின்
வாழ்வியல் நெறி**

சொ.ஆண்டியப்பன் என்பவர் “சிவகோத்திர வைசிய விருத்தி” என்ற புத்தகத்தை எழுதினார். இப்புத்தகத்தை சென்னை மினர்வா அச்சுக்கூடம் 1924 ஆம் ஆண்டு

வெளியிட்டது. இப்புத்தகத்தில் நகரத்தாரின் வரலாறும், அவர்களின் வாழ்க்கை நெறியும் சொல்லப்பட்டுள்ளன. இப்புத்தகத்தில் (பக்கம் 40-41) நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார்கள் பின்பற்ற வேண்டிய விதிமுறைகள் என்று 30 விதிமுறைகள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. அந்த விதிமுறைகளை இன்றைய நகரத்தார்கள் குறிப்பாக இளைஞர்கள் தெரிந்து கொண்டு பின்பற்ற வேண்டும்.

1. முருகப் பெருமானை வழிபடுதல் வேண்டும். (கடவுளை வழிபடல் வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது).
2. அரசாங்கத்தின் சட்ட திட்டங்களுக்கும், விதிமுறைகளுக்கும் கட்டுப்பட்டு நடக்க வேண்டும்.
3. பிற இனத்தார் யாராவது நாங்களும் நகரத்தார் இனமே என்று சொல்லிக் கொண்டு நகரத்தார் இனத்தில் நுழைய வந்தால் அவர்களை ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடாது, புறக்கணிக்க வேண்டும்.
4. சோழ அரசர்களுக்கு முடி சூட்டும் கௌரவம் பெற்றிருந்த நகரத்தார்கள், அந்த கௌரவத்திற்கு இழுக்கு வராதவாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும்.
5. எந்த வகையிலும் நட்பும் ஏற்படுத்தாத தொழிலாகிய வட்டித் தொழிலை மேற்கொள்ளவேண்டும். (தற்போது நகரத்தார்கள் பிற தொழில்களிலும், பணிகளிலும் ஈடுபட்டிருப்பதில் தவறொன்றும் இல்லை. காலத்திற்கு ஏற்ப நகரத்தார்கள் தம்மை மாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்).

6. கொடுத்த வாக்குறுதியைக் காப்பாற்றவேண்டும்.
7. கல்வியில் சிறந்த அறிஞராக இருந்தாலும் செல்வச் செழிப்பில் திளைத்து இருந்தாலும் அதனை நடை, உடை, பாவனை முதலிய எந்த வகையிலும் பிறருக்குத் தெரியப்படுத்தாமல் எளிமையாக வாழ வேண்டும்.
8. புதல்வர்கள், புதல்விகள், பெற்றோர்கள், உடன்பிறந்தோர், உறவினர்கள், நண்பர்கள் ஆகியோருக்கு செய்யவேண்டிய கடமைகளைச் செய்ய வேண்டும்.
9. நகரத்தார் இனத்தின் முன்னேற்றத்திற்காகப் பாடுபட வேண்டும்.
10. சைவ சமயத்தையே பின்பற்ற வேண்டும்.
11. முன்னோர்கள் கடைப்பிடித்து வந்த நற்பண்புகளை பின்பற்ற வேண்டும்.
12. அறப்பணிகளையும், கோயில் திருப்பணிகளையும் ஆர்வத்தோடு செய்ய வேண்டும்.
13. “வறுமை” என்று வந்தவர்களுக்கு “இல்லை” என்று சொல்லாது தம்மால் இயன்ற வகையில் உதவ வேண்டும்.
14. வறுமை வந்த காலத்து உழைத்து முன்னேற வேண்டும். வறுமைக் காலத்திலும் “பிறரிடம் போய் பிச்சை கேட்கக் கூடாது” என்ற வைராக்கியம் வேண்டும்.
15. எல்லா உயிர்களிடத்தும் கருணையோடு நடந்து கொள்ள வேண்டும்.

16. சிற்றின்பத்திற்கு ஆட்பட்டு ஒழுக்கக் கேடான வாழ்க்கை வாழ்தல் கூடாது. இல்லற வாழ்வில் ஒழுக்கத்துடன் வாழ வேண்டும்.
17. நமக்கு அவசியமில்லாத காரியங்களில் தலையிட்டால் நமது "அமைதி" பாதிக்கப்படும். ஆகவே தேவையில்லாத விஷயங்களில் தலையிடுவதைத் தவிர்க்க வேண்டும்.
18. அயராது உழைத்துப் பெருஞ் செல்வம் ஈட்ட வேண்டும்.
19. நகரத்தார் அல்லாத ஒருவருக்குக் கீழ் வேலை செய்வதைத் தவிர்க்க வேண்டும். (வட்டித்தொழிலை மட்டுமே பிரதானமாக நகரத்தார் செய்த போது இருந்தது இந்த விதிமுறை. தற்போது நகரத்தார் அல்லாதவர்களுக்குக் கீழ் நகரத்தார் பணிபுரிவதில் தவறொன்றும் இல்லை)
20. ஆடம்பரமான வாழ்க்கையைத் தவிர்க்க வேண்டும்.
21. அடக்கத்தோடு நடந்து கொள்ள வேண்டும்.
22. தைரியத்துடன் நடந்து கொள்ள வேண்டும்.
23. கடினமான காரியங்களையும் திறமையாகச் செய்து முடிக்க வேண்டும்.
24. குறிக்கோளை அடைகின்ற வரை விடாமுயற்சியுடன் உழைக்க வேண்டும்.
25. கடல் கடந்து சென்று பணி செய்ய வேண்டியிருந்தால் அவ்வாறு சென்று பொருளிட்டிக் கொண்டு தாய்நாட்டிற்குத் திரும்பி வரவேண்டும்.

26. நமக்குக் கீழே பணியாற்றுபவர்களிடம் அன்புடன் அதேசமயம் கண்டிப்புடன் நடந்து கொள்ள வேண்டும்.
27. எந்த விஷயத்திலும் நடுநிலைமையுடன் நடந்து கொண்டு தர்மத்தை நிலை நாட்டவேண்டும்.
28. அனைவரிடத்திலும் அன்பாக, இனிமையாகப் பேசுதல் வேண்டும்.
29. எச்செயலைச் செய்தாலும் அதனை நேர்மையுடனும், புத்திக் கூர்மையுடனும் செய்து முடிக்க வேண்டும்.
30. ஆழ்ந்து சிந்தித்துக் கருத்துக்களைச் சொல்லி, நமது அறிவின் திறத்தைப் பிறர் உணருமாறு செய்தல் வேண்டும்.

மேற்கண்ட விதிமுறைகள் அனைத்தும் “வேண்டும்... வேண்டும்....” என்ற உடன்பாட்டுச் சொல்லுடன் நிறைவடையுமாறு எழுதப்பட்டுள்ளது. இதனை ஆங்கிலத்தில் “பாஸிடீவ் அப்ரோச்” என்பார்கள். இந்த விதிமுறைகளை நகரத்தார் எல்லாரும் பின்பற்ற வேண்டும்... வாழ்வில் முன்னேற வேண்டும்.

தமிழ் வளர்த்த அ.லெ.நடராசன்

பதிப்பாளர்: அ.லெ.நடராசன் ஆத்தங்குடியில் 1909 ஆம் ஆண்டு பிறந்தார். இவர் நகரத்தார் இனத்தில் தோன்றி அதன் பெருமையை உயர்த்திய எழுத்தாளர் மற்றும்

பதிப்பாளர் ஆவார். இவர் காரைக்குடியில் 1941இல் “புதுமைப் பதிப்பகம்” என்ற ஒரு பதிப்பகத்தைத் தொடங்கினார். இப்பதிப்பகம் டி.கே.சி., இராஜாஜி, கல்கி ஆகியோரின் நூல்களை வெளியிட்டுப் பெருமை பெற்றது. மேலும் இப்பதிப்பகம் கவிமணி தேசிக விநாயகம்பிள்ளை குழந்தைகளுக்காகப் பாடிய பாடல்களை “மலரும் மாலையும்” என்ற பெயரிலும் “குழந்தைச் செல்வம்” என்ற பெயரிலும் நூல்களாக வெளியிட்டது. இந்தப் பதிப்பகம் வழியாக நல்ல தமிழ் நூல்களைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்திற்கு தந்தவர் அ.லெ.நடராசன் ஆவார்.

எழுத்தாளர்: அ.லெ.நடராசன் வாழ்க்கை வரலாறுகள் எழுதுவதில் தேர்ச்சி பெற்றவராகத் திகழ்ந்தார். நபிகள் நாயகம், ஏசுநாதர், மகாவீரர், விவேகானந்தர், வள்ளலார் போன்ற பெருமக்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகளை எளிய இனிய தமிழில் இவர் எழுதியுள்ளார்.

அ.லெ.நடராசன், “ஏழைப் பங்காளன் லெனின்” எனும் தலைப்பில் ஓர் அருமையான நூல் எழுதினார். இந்த நூலை எழுதியதற்காக இவருக்கு இரஷ்ய அரசாங்கம் வழங்கும் “நேரு விருது” கிடைத்தது. மேலும் இரஷ்யாவில் சுற்றுப்பயணம் செய்யும் வாய்ப்பும் வழங்கப்பெற்றது.

மகாபாரதக் கதையை எளிய தமிழ் உரைநடையில் அனைவரும் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் எழுதிய பெருமையும் அ.லெ.நடராசனுக்கு உண்டு.

மொழியியல்பாளர்: அ.லெ.நடராசன் மிகச் சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாளராகவும் திகழ்ந்தார். வின்யுடாங்,

விநோபாவே, முல்க்ராஜ் ஆனந்த் ஆகியோரின் ஆங்கில நூல்களை இவர் தமிழில் மொழிபெயர்த்தார். காந்தியடிகளின் ஆங்கில நூல்களாகிய “மாணவர்க்கு”, “பெண்களுக்கு”, “நமது மொழிப் பிரச்சினை”, “பிரிட்டிஷாருக்கு எனது வேண்டுகோள்” ஆகியவற்றை இவர் தமிழில் மொழி பெயர்த்தார். மேலே குறிப்பிட்டுள்ள புத்தகங்களில் “மாணவருக்கு” என்ற புத்தகத்தையும், “பிரிட்டிஷாருக்கு” எனது வேண்டுகோள்” என்ற புத்தகத்தையும் அப்போது ஆட்சி செய்த ஆங்கில அரசாங்கம் தடைசெய்து பறிமுதல் செய்தது. இந்தப் பறிமுதல் ஜனநாயக விரோதச் செயல் என தினமணி நாளிதழில் தலையங்கம் வெளியிடப்பட்டது. அ.லெ.நடராசன் காந்தியடிகளுக்கு இப்பறிமுதல் பற்றி கடிதங்கள் எழுதினார். அக்கடிதங்களுக்கு காந்தியடிகள் பதில் கடிதங்களும் எழுதினார்.

“ஆயிரத்தொரு இரவுகள்” என்னும் அரபு நாட்டுக் கதைகளை அ.லெ.நடராசன் தமிழில் மொழி பெயர்த்துத் தந்துள்ளார். இக்கதைகளின் மொழிபெயர்ப்பு இவருக்குப் பேரும் புகழும் ஈட்டித் தந்துள்ளது. மேலும் இவர் அறுபது பழம்பாடல்களைத் தொகுத்து “தமிழ் இசைப் பாட்டுக்கள்” என்று தலைப்பிட்டு வெளியிட்டிருக்கிறார்.

நகரத்தார் இனம் தமிழ் மொழிக்குத் தொண்டு செய்து பெருமை பெற்றிருக்கிறது. அந்தப் பெருமையில் அ.லெ.நடராசனுக்கும் ஒரு பங்கு உண்டு என்றால் அது மிகையாகாது.

தராசுத்தட்டில் சிவலோகம் சென்ற அமர்நீதி நாயனார்.

சோழநாட்டிலுள்ள பழையாறை என்னும் ஊரில் நகரத்தார் குலத்தில் தோன்றியவர் அமர்நீதி நாயனார் ஆவார். அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவராகத் திகழும் அமர்நீதி நாயனார் சிவனடியார்களுக்குத் தொண்டு செய்து, சிவபெருமானின் திருவருள் பெற்று, சிவலோகம் சென்ற வரலாற்றை விளக்குவது இக்கட்டுரையாகும். சேக்கிழார் எழுதிய பெரிய புராணத்தின் அடிப்படையில் அமர்நீதி நாயனாரின் வரலாறு இங்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது.

நாயனாரின் சிவத்தொண்டு: அமர்நீதி நாயனார் வைரம், மணி, பட்டு ஆகிய பொருட்களை வெளிநாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்து, நியாயமான விலைக்கு சோழநாட்டில் விற்று வந்தார். அவரிடம் பெருஞ்செல்வம் இருந்தது. அச்செல்வத்தைக் கொண்டு அவர் திருநல்லூர் என்னும் ஊரில் ஒரு மடத்தைக் கட்டினார். அம்மடத்தில் அவர் தன் குடும்பத்தாருடன் தங்கியிருந்து சிவனடியார்களுக்குத் தொண்டு செய்து வந்தார். அவர் நாள்தோறும் சிவனடியார்களை அம்மடத்திற்கு வரவழைத்து, அவர்களுக்கு நல்ல உணவு கொடுத்து அவர்கள் அணிந்து கொள்ள கோவணமும் கொடுத்து வந்தார்.

சிவபெருமான் பிரம்மச்சாரி வேடமிட்டு வந்து கோவணம் கொடுத்தல்: அமர்நீதி நாயனாரின் சிவத் தொண்டை உலகுக்கு உணர்த்தவும், அவருக்கு வீடு பேறு

அளிக்கவும், சிவபெருமான் எண்ணினார். ஆகவே அவர் பிராமணப் பிரம்மச்சாரி வேடம் பூண்டு திருநல்லூர் திருமடத்திற்கு வந்தார்.

அவர் அமர்நீதி நாயனாரைச் சந்தித்து, நான் காவிரி ஆற்றுக்குச் சென்று குளித்துவிட்டுத் திரும்பி வருகிறேன். அதுவரை இந்த உலர்ந்த கோவணத்தைப் பத்திரமாக வைத்திருங்கள். நான் திரும்பி வந்ததும் பெற்றுக் கொள்கிறேன் என்று சொன்னார். அதன்படி தனது தண்டில் (கைத்தடியில்) முடிந்து வைத்திருந்த கோவணங்கள் இரண்டினுள் ஒன்றை அமர்நீதியாரிடம் கொடுத்தார். அமர்நீதியார் அக்கோவணத்தைப் பக்தியோடு வாங்கி தன் வீட்டினுள் பாதுகாப்பாக வைத்தார்.

கோவணம் மறைதல்: பிரம்மச்சாரி வேடத்தில் வந்து சிவபெருமான், தாம் அமர்ந்தியாரிடம் கொடுத்த கோவணத்தை மறையும்படி செய்துவிட்டார். சிறிது நேரம் கழித்து அப்பிரம்மச்சாரி (சிவ பெருமான்) மழையில் நனைந்து வந்து அமர்ந்தியாரைச் சந்தித்து, “யாம் கொடுத்த கோவணத்தைக் கொண்டு வாரும்” என்றார். அமர்ந்தியார் வீட்டினுள் சென்று தான் வைத்த இடத்தில் கோவணத்தைத் தேடினார். அவ்விடத்தில் அக்கோவணம் இல்லை. (அந்தக் கோவணம்தான் சிவபெருமானின் அருளால் மறைந்து போய்விட்டதே). “ஐயா, நீர் தந்த கோவணத்தை வைத்த இடத்தில் காணவில்லை. அதற்குப் பதிலாக வேறொரு கோவணம் தருகிறேன்” என்று அமர்ந்தியார் அப்பிரம்மச்சாரியிடம் கூறினார். உடனே அப்பிரம்மச்சாரி கோபத்துடன் “அமர்ந்தியாரே! நீர் சிவனடியார்களுக்கு கோவணம் கொடுப்பவரா? அல்லது அவர்களின் கோவணங்களைத் திருடுபவரா?” என்று கோபத்தோடு கத்தினார். மேலும் அவர் “தொலைந்து போன கோவணம் ஒன்று எனது தண்டில் (கைபிடியில்) உள்ளது. இந்தக் கோவணத்திற்கு ஒத்த எடையுள்ள ஒரு கோவணம் கொடுத்தால் போதும்” என்றார். இதற்கு அமர்ந்தியார் ஒப்புக் கொண்டார்.

அமர்ந்தியார் தன் குடும்பத்தினருடன் தராசில் ஏறுதல்: அங்கு ஒரு தாராசு கொண்டுவரப்பட்டது. அந்தப் பிரம்மச்சாரியின் கோவணம் ஒரு தட்டில் இடப்பட்டது. மற்றொரு தட்டில் அமர்ந்தி நாயனார் தன்னிடமிருந்த புதிய கோவணம் ஒன்றை வைத்தார். நிறைபோதாமையால் அமர்

நீதியாரின் தட்டு மேலெழுந்தது. பிரம்மச்சாரியின் தட்டு கனம் மிகுந்து கீழிருந்தது. அமர்நீதியாருக்கு இது பெரும் வியப்பைத் தந்தது. உடனே அவர் தாம் சிவனடியார் களுக்குக் கொடுக்க வீட்டில் வைத்திருந்த எல்லாக் கோவணங்களையும் தம் தட்டில் இட்டார். அப்போதும் பிரம்மச்சாரியின் கோவணத் தட்டு எடை மிகுதியால் கீழே தாழ்ந்தது. அமர்நீதியார் அப்பிரம்மச்சாரியின் அனுமதி பெற்றுத் தம்மிடம் இருந்த பொன், வெள்ளி ஆகிய வற்றையும், பிற பொருள்களையும் குவியல் குவியலாகக் கொண்டு வந்து தம் தட்டில் சேர்த்தார். இருந்தபோதிலும் அவரது தட்டு மேல் நின்றது. உடனே அமர்நீதியார் “பிரம்மச்சாரியே! என்னிடத்திலுள்ள எல்லாப் பொருட்க ளையும் கொண்டு வந்து வைத்துவிட்டேன். இனி அடியேனும், மனைவியும், புதல்வனும் எஞ்சி நிற்கிறோம். தாங்கள் அனுமதி கொடுத்தால் நாங்களும் தட்டில் ஏறுகிறோம்” என்றார். அதற்கு அப்பிரம்மச்சாரி சம்மதித்தார். அமர்நீதியார் “நமசிவாய” மந்திரத்தைப் பக்தியோடு உச்சரித்தார். அந்தத் தராசை வலம் வந்து, “நான். சிவனடியார்களுக்கு உண்மையான பக்தியோடு பணி செய்திருந்தால் இத்தராசுத் தட்டு பிரம்மச்சாரியின் தராசுத் தட்டுக்குச் சமமாகட்டும்” என்று சொல்லி தனது தராசுத் தட்டில் தன் குடும்பத்தினருடன் ஏறினார். உடனே இரு தட்டுகளும் சமமாயின. அத்தராசின் முள் நேர் நின்றது.

இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மக்கள் அனைவரும் பெரும் வியப்புக்குள்ளாயினர். இத்தருணத்தில் பிரம்மச்

சாரியாக வடிவம் தாங்கி வந்த சிவபெருமான் மறைந்தார். அங்கிருந்து மறைந்த சிவபெருமான் அமர்நீதியாரின் குடும்பத்தாருக்கு வானத்திலிருந்து காட்சி தந்தார்.

அத்திருக்காட்சி கண்டு அமர்நீதியாரும் அவரது குடும்பத்தாரும் மகிழ்ந்தனர். அப்போது சிவபெருமான் அம்மூவரையும் நோக்கி “எம் இருப்பிடம் வந்து என் திருவடியில் என்றென்றும் மகிழ்வுடன் வாழ்வீர்களாக!” என்று சொல்லி மறைந்தார். அடுத்த விநாடி சிவபெருமானின் திருவருளால் அந்த தராசுத்தட்டே விமானமாகி மேலே பறந்தது. அமர்நீதியாரும் அவரது குடும்பத்தாரும் சிவலோகம் சென்று சேர்ந்து முக்தியடைந்தனர்.

பட்டினத்தாரும் கண்ணதாசனும்

“பாத காணிக்கை” என்ற தமிழ்த் திரைப்படத்திற்கு கண்ணதாசன் எழுதிய பாடல் பின்வருமாறு:

“வீடு வரை உறவு
வீதி வரை மனைவி
காடு வரை பிள்ளை
கடைசி வரை யாரோ?”

இந்தப் பாட்டு மிக அருமை என்று எல்லோரும் கண்ணதாசனைப் பாராட்டினர். உண்மையே பேசுபவர் அல்லவா கண்ணதாசன்! தனது நற்குணங்களையும், தீய குணங்களையும் ஒளிவு மறைவு இன்றி தனது சுய சரிதமாகிய “வன வாசம்” என்ற புத்தகத்தில் குறிப்பிடுகின்ற

உண்மையாளர் கண்ண
தாசன். ஆகவேதான் கண்ண
தாசன் மேற்கண்ட “பாத
காணிக்கை” படப் பாடலுக்குக்
கருத்துக்கள் தந்தவர் பட்டினத்
தார் என்ற உண்மையைக்
குறிப்பிடுகிறார். மேலும் அவர்
“வீடு வரை உறவு பாடலுக்கு
எனக்குக் கிடைத்திருக்கும் புகழ்
எனக்கு உரியது அன்று,
பட்டினத்தாருக்கு உரியது”
என்கிறார். அந்த பட்டினத்தார்
பாடலையும் மக்களுக்கு
எடுத்துச் சொன்னார் கண்ணதாசன்.

அப்பாடல் பின்வருமாறு:

அத்தமும் வாழ்வும் அகத்துமட்டே விழியம்பொழுக
மெத்திய மாதரும் வீதிமட்டே விம்மி விம்மியிரு
கைத்தலை மேல் வைத்தமும் மைந்தரும் சுடுகாடுமட்டே
பற்றித் தொடரும் இருவினைப் புண்ணிய பாவமுமே

பட்டினத்தாரின் இந்த அருமையான தத்துவத்தை
எளிமைப்படுத்தி அதைப் பாமரர்களும் புரிந்து கொள்ளும்
வகையில் திரை இசைப் பாடலாக எழுதிய கண்ணதாசன்
பாராட்டுக்குரியவர்.

“விட்டுவிடப் போகுதுயிர் விட்டவுடனே உடலைச்
சுட்டுவிடப் போகிறார் சுற்றத்தார்” என்ற பட்டினத்தாரின்

வாரிகளை கண்ணதாசன் எளிமைப் படுத்தி “வீடு வரை உறவு” என்ற அந்தப் பாடலின் இறுதியில் கீழ்க்கண்டவாறு எழுதினார்.

“விட்டு விடும் ஆவி
பட்டு விடும் மேனி
கட்டு விடும் நெருப்பு
சூனியத்தின் நிலைப்பு”

இப்பாடலில் உள்ள எளிமை கண்ணதாசன் தமிழ்ப் புலமைக்கு ஒரு சான்றாகும். பட்டினத்தாரையும், கண்ணதாசனையும் பெற்றெடுத்த நகரத்தார் இனம் பெருமை மிக்கது என்பதில் அணுவுளவும் ஐயமில்லை.

“காதற்ற ஊசியும் வாராது கடைவிழிக்கே” என்ற இறைவனின் வாசகம் பட்டினத்தாரை துறவி ஆக்கியது. துறவிகள் எல்லாம் போற்றும் துறவியாகப் பட்டினத்தார் வாழ்ந்தார். பட்டினத்தாரின் துறவு நிலையை கி.பி.18ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த தாயுமான சுவாமிகள் பாராட்டிப் பாடியுள்ளார். பட்டினத்தாரைப் போல துறவு மேற்கொண்டு வாழ்தல் மிக அரிது என்பதை தாயுமான சுவாமிகள் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்:-

“பாரனைத்தும் பொய்யெனவே பட்டினத்துப் பிள்ளையைப் போல் ஆருந் துறக்கை அரிது அரிது”

பட்டினத்தார் “வாழ்க்கை நிலையாமை” பற்றி ஓர் அருமையான பாடல் பாடினார். அப் பாடலை உலகம் முழுவதும் பரப்பிய பெருமை கண்ணதாசனுக்கு உண்டு. கண்ணதாசன் “அர்த்தமுள்ள இந்து மதம்” என்ற

தலைப்பில் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவு அவரது இனிய குரலிலேயே ஒலிப் பேழையாக வெளிவந்துள்ளது. இந்தச் சொற்பொழிவில் கண்ணதாசன் பட்டினத்தாரின் நிலையாமை பற்றிய பாடலைக் குறிப்பிடுகிறார்.

பட்டினத்தார் பாடலின் திரண்ட கருத்து இதுதான். ஒவ்வொரு மனிதனின் வாழ்க்கையிலும் சங்கு மூன்று முறைகள் பயன்படுகிறது.

குழந்தைப் பருவத்தில் சங்கு பாலாடையாகப் பயன்படுகிறது. இளமைப் பருவத்தில் சங்கு மங்கல வாத்தியமாகி திருமணநாளில் ஒலிக்கிறது. முதுமை வந்து இறந்ததும் சங்கு சாவு வாத்தியமாகி ஒலிக்கிறது. இத்தகைய வாழ்வில் சிறப்பென்ன இருக்கிறது என்கிறார் பட்டினத்தார். இதனை அவரது வாக்கிலேயே பார்ப்போம்.

“முதற்சங்கமுதூட்டு மொய்குழலார் தம்மை
நடுச்சங்கம் நல்லிலங்கு பூட்டுங் - கடைச் சங்கம்
ஆம்போ தனவூதும் ம்மட்டோ இம்மட்டோ
நாம்பூமி வாழ்ந்த நலம்”

மேற்கண்ட பட்டினத்தார் பாடலை தன் இனிய குரலால் உலகெங்கும் வாழும் தமிழர்களிடம் பரப்பிய பெருமை கண்ணதாசனைச் சாரும். பட்டினத்தாரின் தத்துவப் பாடல்களை பல மொழிகளில் மொழி பெயர்த்து உலகமெங்கும் பரப்ப வேண்டும் என்று கண்ணதாசன் “தனது அர்த்தமுள்ள இந்து மதம்” என்ற புத்தகத்தில் குறிப்பிடுகிறார். அவரது இந்த ஆசையை நிறைவேற்ற வேண்டியது நம் கடமையாகும்.

குமுதம் எஸ்.ஏ.பி. அண்ணாமலை

சிவந்த மேனி, அரைக்கை கதர்ச்சட்டை. நாலு முழக் கதர் வேட்டி, கூரிய மூக்கு. ஒரு சாதாரண மூக்குக் கண்ணாடி. இவர்தான் குமுதம் எஸ்.ஏ.பி. அண்ணாமலை. இவர் கானாடு காத்தானில் ஏரோப் னேன் அண்ணாமலை செட்டியார் குடும்பத்தில் 1924 ஆம் ஆண்டு பிறந்தார். தொழிலதிபர் டாட்டா வுக்கு முன்னரே சொந்தமாக ஏரோப் னேன் வைத்திருந்து அதை தாமே ஓட்டிய பெருமை குமுதம் எஸ்.ஏ.பி. அண்ணாமலையின் சித்தப்பா அண்ணாமலை செட்டியாருக்கு உண்டு.

பத்திரிகை துறையில் ஆர்வம்: சட்டக் கல்லூரியில் படித்து முடித்து வழக்கறிஞராகத் தொழில் தொடங்காமல் இருந்த காலத்தில், கதை எழுத வேண்டும், எழுத்தாளராக வேண்டும் என அண்ணாமலை தன் நண்பர்களிடம் சொல்லிக் கொண்டு இருந்தார். மளமளவென்று அவர் மூன்று கதைகள் எழுதினார். இரண்டை 'பிரசண்ட விகடன்' பத்திரிகைக்கும், ஒன்றை 'சுதேசமித்திரன்' இதழுக்கும் அனுப்பி வைத்தார்.

அவரின் மூன்று கதைகளும் பிரசுரமாயின. இதனால் உற்சாகம் அடைந்த அண்ணாமலை பத்திரிகை ஒன்றை

ஆரம்பிக்கத் திட்டமிட்டார். கதை எழுத வேண்டும், பிறர் எழுதும் கதைகளைப் பிரசுரிக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வமே அவரைப் பத்திரிகை துறைக்கு கொண்டு வந்தது.

குழுதம் பிறப்பு: சிந்தாதிரிப்பேட்டையில் தேவி பிரஸ் என்ற அச்சகத்தை அண்ணாமலை விலைக்கு வாங்கினார். அந்த அச்சகத்திலிருந்து ஒரு புதிய பத்திரிகை துவங்க முடிவெடுத்தார். அந்தப் பத்திரிகைக்கு என்னென்னவோ பெயர்களை யோசித்துப் பார்த்து விட்டு 'குழுதம்' என்ற பெயரைத் தீர்மானித்தார்.

அண்ணாமலையின் பெரியம்மா கணவரான டாக்டர் அழகப்ப செட்டியார் 'வள்ளல்' என்ற புகழ் பெற்றவராக, பண்டித நேரு உட்பட பல தலைவர்களின் நட்பைப் பெற்ற பெரும் தொழிலதிபராகத் திகழ்ந்தார். அண்ணாமலை அவருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார். அவரைத் தன் பத்திரிகைக்கு கௌரவ ஆசிரியராக இருக்க வேண்டுமென அக்கடிதத்தில் எழுதியிருந்தார். அக்கடிதத்தைப் படித்த வள்ளல் அழகப்பர், அண்ணாமலையைக் கூப்பிட்டு அனுப்பினார். "ஏற்கனவே நிறையப் பத்திரிகைகள் வந்து கொண்டிருக்கிறதே...? நீ வேறே ஆரம்பித்தால் எப்படி நடக்கும்?" என்று கேட்டார். "இல்லை, மற்ற பத்திரிகைகள் மாதிரி இல்லாமல் நான் வித்தியாசமாக நடத்தப் போகிறேன்" என்று உறுதியுடன் கூறினார் அண்ணாமலை. இதனைக் கேட்ட அழகப்பர் "சரி... செய்" என்று அனுமதி கொடுத்தார்.

தாமரை மலர்கள் பூத்த ஓடையில் ஒரு யானை நிற்கும் காட்சியை அட்டைப் படமாகக் கொண்டு குழுதம் முதல்

இதழ் 1947 ஆம் ஆண்டு நவம்பரில் வெளிவந்தது. குழுத் என்ற லேபினின் கீழ் கௌரவ ஆசிரியர் டாக்டர் ஆர்எம்.அழகப்ப செட்டியார் என்று போடப்பட்டிருந்தது.

அண்ணாமலையின் மன உறுதி: தொடக்க காலத்தில் அச்சிட்ட 5000 குழுதம் இதழ்களில் 3000 இதழ்கள் விற்பனையாகாமல் திரும்பி வந்தன. இருந்த போதிலும் மனம் தளராமல் உறுதியுடன் இதழை நடத்தினார்.

மாத இதழாகத் தொடங்கப்பெற்ற குழுதம் காலப்போக்கில் மாதம் இருமுறை இதழாகவும், மாதம் மும்முறை இதழாகவும் வந்து பிறகு தொடர்ந்து வார இதழாக ஆயிற்று. காலப் போக்கில் இந்தியாவில் மட்டுமின்றி ஆசியாவிலேயே அதிகம் விற்பனையாகும் இதழாக குழுதம் சாதனை படைத்தது. இந்தச் சாதனையை மௌனமாக நடத்தியவர் அண்ணாமலை ஆவார்.

குழுதத்தின் வளர்ச்சி: வாசகர்களைக் கவரக்கூடிய சக்தி, சினிமாவுக்கும், அரசியலுக்கும் அதிகம் உண்டு என்பதை அண்ணாமலை உணர்ந்திருந்தார். எனவே, வாரம் தவறாமல் சினிமா விமர்சனம் எழுதினார். 'கிசு கிசு' என்ற வார்த்தையைக் கண்டு பிடித்து பிரபலப்படுத்தினார். எல்லா சினிமாக்காரர்களின் ரகசியங்களும் "கிசு கிசு"வில் வந்து கொண்டிருந்தன. இப்பகுதியை வாசகர்கள் மிகவும் ஆர்வத்துடன் படித்தனர்.

'ஹலோ' என்ற ஒரு பகுதியை ஒருமுறை ஆரம்பித்தார். சினிமா நட்சத்திரத்தின் வீட்டு டெலிபோன் எண்ணைக் கொடுத்து குறிப்பிட்ட தினத்தில் குறிப்பிட்ட

இரண்டு மணி நேரத்துக்குள் டயல் செய்தால் நட்சத்திரத்துடன் பேசலாம் என்ற பகுதி அது. யார் என்ன பேசினார்கள் என்பதைப் பற்றி பிறகு அந்த நட்சத்திரத்திடம் கேட்டு கட்டுரை வெளியிட்டார் அண்ணாமலை.

நாளிதழ்களில் படித்த சுவையான அரசியல் விஷயங்களைக் குறித்து வைத்துக் கொண்டு, அண்ணாமலை வாராவாரம் திங்கட்கிழமை காலை பதினைந்து நிமிடத்தில் பதினைந்து வரிகளில் குமுதம் தலையங்கத்தை எழுதினார்.

ஒவ்வொரு அரசியல் கார்டூனிலும் படம் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதை அண்ணாமலை நடித்துக் காட்டி விளக்குவார். ஒரு அமைச்சர் தலையில் கை வைத்துக் கொண்டு தரையில் உட்கார்ந்திருக்கிற கார்டூன் என்றால் தானே தரையில் அப்படி உட்கார்ந்து காட்டுவார்.

கண்ணதாசன் கவிதைகளும் சாண்டில்யன் கதைகளும் குமுதத்தின் வளர்ச்சிக்குக் காரணமாயின. அவர்களது படைப்புகள் குமுதம் வழியாக மக்களுக்குப் போய்ச் சேர்ந்ததினால் அவர்களின் புகழும் உயர்ந்தது.

கல்கண்டு இதழ் தொடக்கம்: அண்ணாமலை, தமிழ்வாணனைச் சந்தித்தார். தமிழில் ஒரு வார இதழ், சிறுவர்கள் மற்றும் இளைஞர்களுக்காக ஆரம்பிக்க இருப்பதாகவும், அதற்கு “மாதிரி இதழ்” ஒன்றைத் தயாரித்துத் தருமாறும் அண்ணாமலை அவர்கள் தமிழ்வாணனைக் கேட்டுக் கொண்டார். தமிழ்வாணன் தயாரித்துக் கொடுத்த “மாதிரி இதழ்” அண்ணாமலைக்கு

மிகவும் பிடித்து இருந்தது “நீங்களே ஒரு இதழை எங்களுக்காக நடத்துங்கள்” என்று அண்ணாமலை அனைத்துச் சுதந்திரத்தையும் தமிழ்வாணனுக்கு வழங்கினார். இவ்வாறு கல்கண்டு இதழ் 1948இல் பிறந்தது. 1950லேயே அதனுடைய விற்பனை 40 ஆயிரத்தைத் தாண்டிற்று.

பக்தி மார்க்கத்தில்: 1950 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் ஒருநாள் சின்மயானந்தா சுவாமிகள் நிகழ்த்திய பகவத்கீதைச் சொற்பொழிவை அண்ணாமலை அவர்கள் கேட்டார்கள். அது முதல் பகவத்கீதையைப் பாராயணம் செய்யும் பழக்கத்தைக் கடைப்பிடித்து அவர் புரட்சிகரமாக மாறிப்போனார். இதன் பின் அவர் பகவத்கீதையையே தன் வாழ்க்கை நெறியாகக் கொண்டு வாழ்ந்தார்.

துன்பத்தில் துடிக்காமல், இன்பத்தில் நாட்டம் இல்லாமல், பற்று, சினம், அச்சம் அற்ற உறுதியான உள்ளத்தை உடையவன் ஞானி (ஸ்தித பிரக்ஞன்) என்று பகவத்கீதை சொல்கிறது. இந்த வாக்கிற்கு இணங்க எதிலும் பற்றில்லாதவராய், மகிழ்ச்சியில் துள்ளாமலும், துன்பத்தில் துவளாமலும் தன் வாழ்நாள் முழுவதும் வாழ்ந்தவர் அண்ணாமலை. வாழ்க்கையில் நல்லது நடந்தாலும் சரி, கெட்டது நடந்தாலும் சரி, அப்போதெல்லாம் அண்ணாமலை ‘எல்லாம் ஆண்டவன் செயல்’ என்ற வாக்கியத்தைக் கூறுவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார்.

வெள்ளிக்கிழமை பிரார்த்தனை: குமுதம் அலுவலக மாடியில் வெள்ளிக்கிழமை தோறும் மாலை ஐந்து மணிக்கு பிரார்த்தனைக் கூட்டத்தை அண்ணாமலை ஏற்பாடு

செய்தார். அந்தப் பிரார்த்தனையின் போது இராமாயணம், மகாபாரதம், இராமகிருஷ்ணரின் போதனைகள் ஆகிய நூல்களில் இருந்து சில பகுதிகள் படிக்கப் பெறும். திருக்குறளில் ஒரு அதிகாரமும் படிக்கப்பெறும், பின் பஜனைப் பாடல்கள் பாடப்பெறும். அதன் பின் கற்பூர ஆரத்தி நடக்கும் போது எல்லாரும் எழுந்து நின்று “எல்லாரும் இன்புற்றிருக்க நினைப்பதுவே அல்லாமல் வேறொன்றறியேன் பராபரமே” என்ற தாயுமானவர் வரிகளை மும்முறை சேர்ந்த குரலிசையில் கூறினர். இவ்வாறு வெள்ளிக்கிழமை பிரார்த்தனைக் கூட்டம் ஏற்பாடு செய்யப் பெற்று அண்ணாமலையின் வழிகாட்டுதலில் சிறப்பாக நடைபெற்றது. இப்பிரார்த்தனைக் கூட்டத்தில் தவறாமல் கலந்து கொண்டார் அண்ணாமலை.

அலுவலகமே கோயில்: “செய்யும் தொழிலே தெய்வம்” எனக் கருதிய அண்ணாமலை தான் அலுவல் பார்க்கும் அறையையே ஒரு கோயிலாகக் கருதினார். அவர் காலணிகளை அறைக்கு வெளியே விட்டு விட்டுத்தான் தன் அறைக்குள் சென்று அலுவல்களைப் பார்த்தார்.

தொலைபேசியில் “ஹரி ஓம்”: தொலைபேசி மணி அடித்ததும் நாமெல்லாம் எடுத்து ‘ஹலோ’ என்கிறோம். அதைப் போலத்தான் அண்ணாமலையும் ‘ஹலோ’ சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். சுவாமி சின்மயானந்தாவின் பழக்கம் ஏற்பட்ட பிறகு தொலைபேசியில் ‘ஹலோ’ என்பதற்குப் பதிலாக ‘ஹரி ஓம்’ எனச் சொல்ல ஆரம்பித்தார் அண்ணாமலை.

புதிய புத்தகத்தில் “ஓம்”: அண்ணாமலையின் தந்தையார் எஸ்.ஏ.பழனியப்பன், தான் வாங்கிய புத்தகங்களில் தனது கையெழுத்தை இட்டு புத்தகம் வாங்கிய தேதியைக் குறித்து வைக்கும் பழக்கம் உடையவராக இருந்தார். அண்ணாமலையும் ஆரம்ப காலத்தில் இப்பழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தார். பிறகு அப்படிப் பெயர் எழுதிக் கொள்வது ஒருவிதமான அகந்தை எனக் கருதிய அண்ணாமலை ‘ஓம்’ என்று மட்டும் எழுதித் தேதியிடத் தொடங்கினார். எம்.ஏ.பி.எல். என்ற பட்டத்தைக் கூட தன் பெயருக்குப் பின் போட்டுக் கொள்வது ஆணவம் எனக் கருதிய அவர் தன் பெயருக்குப் பின்னிருந்த பட்டங்களை நீக்கிக் கொண்டார்.

தனது குழுதம் இதழில், தனது புகைப்படம் அஞ்சல் தலை அளவு கூட வெளிவராதவாறு பார்த்துக் கொண்ட அந்த மாமனிதர் எஸ்.ஏ.பி. அண்ணாமலை 1994ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 17ஆம் நாள் இறைவன் திருவடி நிழலை அடைந்தார். அவர் தொடங்கிய குழுதம் இதழ் அவரை என்றென்றும் நினைவுபடுத்திக் கொண்டிருக்கும்.

தமிழ்வாணன் வாழ்வும் பணியும்

பிறப்பும், இளமையும்: திரு. இலட்சுமணன் செட்டியார் - திருமதி பிச்சம்மை ஆச்சி தம்பதியருக்கு மகனாக தமிழ்வாணன் 1926ஆம் ஆண்டு மே 22ஆம் நாள் தேவகோட்டையில் பிறந்தார். இவரது இயற்பெயர் இராமநாதன் என்பதாகும். இவருக்கு தமிழ்வாணன்

என்னும் புனை பெயரை வழங்கியவர் தமிழ்த்தென்றல் திரு.வி.க. ஆவார்.

பள்ளி இறுதித் தேர்வில் (எஸ்.எஸ்.எல்.சி) வெற்றி பெற்று பின்னாளில் இதழியல் துறைக்கு வந்தவர் தமிழ்வாணன் ஆவார். மேலும் இவர் சித்த மருத்துவத் துறையில் தேர்வுகள் எழுதி சில பட்டங்களைப் பெற்றார்.

சிறு வயது முதற்கொண்டே “துணிவே துணை” என்ற கோட்பாட்டைக் கடைப்பிடித்து வாழ்க்கையில் வெற்றி கண்டவர் தமிழ்வாணன் ஆவார். இக் கோட்பாட்டை இளைஞர்களிடம் பரப்பி அவர்களை எல்லாம் தன்னம் பிக்கை மிக்கவர்களாக ஆக்கிய பெருமை இவருக்குண்டு.

திருச்சியில் தமிழ்வாணன்: திருச்சியிலிருந்து ‘கிராம ஊழியன்’ என்ற பத்திரிகை வெளிவந்தது. இதன் ஆசிரியராக வல்லிக் கண்ணன் இருந்தார். தமிழ்வாணன் உதவி ஆசிரியராகச் சேர்ந்தார். அப்போது அவருக்கு மாதச் சம்பளம் முப்பது ரூபாய் மட்டுமே. அங்கே தான் தமிழ்வாணனுக்கு பல எழுத்தாளர்களின் அறிமுகமும், எழுத்தாற்றல் வளர்ச்சியும் ஏற்பட்டது. அங்கே இருந்த பிச்சமுர்த்தி தமிழ்வாணனிடம் “தம்பி! எப்போதும் உன் எழுத்து நடை எளிமையாக இருக்க வேண்டும். பின்னலான வாக்கியங்களை அறவே விட்டு விடு. நீ ஒரு நாள் பிரபலமான எழுத்தாளராகி விடுவாய்” என்று கூறினார். அவரது வாக்கு பலித்தது. தமிழ்வாணன் தமிழ் கூறும்

நல்லுலகம் போற்றும் எழுத்தாளராகப் பின்னாளில் பிரபலமானார்.

சென்னை வந்தார் தமிழ்வாணன்: தமிழ்வாணனின் அக்கா இலட்சுமி ஆச்சி அவர்கள் ஒரு வெள்ளி டம்ளரைக் கையில் கொடுத்து “தம்பி தமிழ்வாணா, இந்த வெள்ளி டம்ளரை விற்று மதராசுப் பட்டினம் சென்று பிழைத்துக் கொள்” என்று சொன்னார்கள்.

அக்காவின் உதவியுடன் தமிழ்வாணன் முதன் முதலில் சென்னைக்கு பத்திரிகை தொழில் செய்ய வந்தார். தனது அக்கா செய்த உதவியை மறக்காத தமிழ்வாணன், அந்த அக்காவின் பெயரான இலட்சுமி என்பதை தன் மூத்த மகளுக்கு வைத்தார். தஞ்சைப் பெரிய கோயிலைக் கட்டிய முதலாம் ராஜராஜனை, அவரது அக்கா குந்தவையே வளர்த்தார். இந்த நன்றியை மறவாமல், அவர் தனது மகளுக்கு குந்தவை எனப் பெயர் வைத்தார் என்பது இங்கு நினைவுகூரத்தக்கது.

சென்னையில் பத்திரிகைப் பணி: 1940களின் தொடக்கத்தில் சென்னை வந்த தமிழ்வாணன், “ஜில் ஜில்” பதிப்பகம் என்ற பதிப்பகத்தைத் தொடங்கி தான் எழுதிய சிறுவர் இலக்கிய நூல்களை வெளியிட்டார். பின்னர் சக்தி காரியாலய உரிமையாளர் வை.கோவிந்தன் நடத்திய சிறுவர் இதழாகிய “அணில்” இதழின் ஆசிரியர் பொறுப்பை 1944இல் ஏற்றார்.

கல்கண்டு இதழ் பிறந்தது: குமுதம் ஆசிரியர் எஸ்.ஏ.பி.அண்ணாமலை அவர்கள் தமிழ்வாணனிடம்

சிறுவர்களுக்கான ஓர் இதழ் துவங்க இருப்பதாகவும் அதற்கு “மாதிரி இதழ்” (Model Magazine) ஒன்று தயாரித்துக் கொடுக்கும்படி கேட்டார். தமிழ்வாணன் தயாரித்துக் கொடுத்த “மாதிரி இதழ்” அண்ணாமலைக்கு மிகவும் பிடித்துப் போயிற்று. ஆகவே அவர் தமிழ்வாணனையே ஆசிரியராகக் கொண்டு “கல்கண்டு” என்னும் இதழை 1948இல் தொடங்கினார். ‘கல்கண்டு’ இதழ் நடத்தும் முழுப் பொறுப்பையும் தமிழ்வாணனிடமே அவர் ஒப்படைத்து விட்டு, தான் அதில் தலையிடாமல் ஒதுங்கிக் கொண்டார். அந்த இதழின் உரிமையாளராக மட்டும் குழுதம் அண்ணாமலை இருந்தார். இந்த கல்கண்டு இதழின் ஆசிரியராக தமிழ்வாணன் மறையும் வரை தொடர்ந்து 30 ஆண்டுகள் (1948-1977) சிறப்பாகப் பணியாற்றினார். தமிழ் இதழ்களில் கேள்வி-பதில் பகுதியை முதன் முதலில் தொடங்கியவர் இவரே ஆவார். இவரது பதில்கள் துணிச்சலாகவும், தன்னம்பிக்கையை வளர்க்கும் விதத்திலும் நகைச்சுவையுணர்வுடனும் இருந்தன.

1948 இல் ஆரம்பிக்கப் பெற்ற கல்கண்டு இதழ் 1950 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் 40 ஆயிரம் படிக்களைத் தாண்டிற்று. அது படிப்படியாக வளாந்து 1970களில் 1.5 இலட்சம் பிரதிகளைத் தாண்டிற்று. தமிழ்வாணனுக்கு என ஒரு வாசகர் கூட்டம் ஒவ்வொரு ஊரிலும் உண்டாயிற்று.

துப்பறியும் நிபுணர் சங்கர்லால் என்ற கற்பனைப் பாத்திரத்தை உருவாக்கி அவர் “உயிருடன் நடமாடும் மனிதர்” என்ற எண்ணத்தை கல்கண்டு படித்தவர்கள் உள்ளத்தில் ஏற்படுத்தியவர் தமிழ்வாணன். இந்த

சங்கர்லாலை மையப்படுத்தி 1992 ஆம் ஆண்டு சென்னைத் தொலைக்காட்சி நிலையம் ஒரு நாடகத்தைத் தயாரித்து 13 வாரங்களுக்கு ஒளிபரப்பியது குறிப்பிடத்தக்கது.

கல்கண்டு இதழால் தமிழ்வாணன் புகழ் உயர்ந்தது. தமிழ்வாணனின் எழுத்தாற்றலால் கல்கண்டின் புகழ் உயர்ந்தது என்றால் அது மிகையாகாது.

பல துறை வல்லுநர் பட்டம் (Master of All Subjects): தமிழ்வாணன் எல்லாத் துறைகளிலும் நுண்ணிய அறிவு பெற்றுத் திகழ்வதை அறிந்த பிரபல ஆன்மிகச் சொற் பொழிவாளர் கிரிதாரி பிரசாத் அவர்கள் தமிழ்வாணனுக்கு “பலதுறை வல்லுநர்” என்ற பட்டத்தை வழங்கிச் சிறப்பித்தார்.

கல்கண்டின் 32 பக்கங்களையும் தமிழ்வாணனே எழுதி வாரந்தோறும் வெளியிட்டார். 1970க்குப் பிறகே கல்கண்டில் சில பக்கங்களை பிறர் எழுத அவர் வாய்ப்புக் கொடுத்தார். ஓர் இதழை முழுமையாக ஒருவரே எழுதிப் பல ஆண்டுகள் தொடர்ந்து நடத்திய பெருமை தமிழ்வாணனுக்கு உண்டு. தமிழ்வாணனுக்குப் பின், கல்கண்டு இதழை வெளியிடும் பொறுப்பை அவரது மூத்த மகன் லேனா தமிழ்வாணன் ஏற்றுக் கொண்டார்.

மணிமேகலைப் பிரசுரம்: தமிழ்வாணன் தம் நூல்களை வெளியிடுவதற்காக 1955இல் தனது மனைவி பெயரில் மணிமேகலைப் பிரசுரம் என்ற புத்தக வெளியீட்டு நிலையத்தைத் தொடங்கினார். தான் தொடங்கிய பிரசுரத்திற்கு தமிழ்வாணன் தனது அன்பு மனைவியின்

பெயரை வைத்தார். இதிலிருந்து அவர் தன் மனைவியின் மீது மிகுந்த அன்பும், பாசமும் கொண்டிருந்தார் என்பது தெரிகிறது. இப்பிரசுரம் இதுவரை 2500 நூல்களை வெளியிட்டுள்ளது. இப்பிரசுரத்தை தமிழ்வாணனுக்குப் பின் அவரது இளைய மகன் இரவி தமிழ்வாணன் திறம்பட நடத்தி வருகிறார்.

தொப்பியும் கறுப்புக் கண்ணாடியும்: தமிழ்வாணனது தொப்பியும் கறுப்புக் கண்ணாடியும் இவர் வாழ்ந்த காலத்தில் இவரது அடையாளமாகத் திகழ்ந்தன. அஞ்சல் உறையில் அல்லது அஞ்சல் அட்டையில் முகவரியே எழுதாமல் தொப்பியையும் கறுப்புக் கண்ணாடியையும் வரைந்து அஞ்சலில் சேர்த்த கடிதங்கள் இவரைச் சென்று சேர்ந்தன என்றால் அந்த அடையாளம் எவ்வளவு பிரசித்தி பெற்றிருந்தது என்பதை நம்மால் யூகிக்க முடிகிறது. இந்த இலச்சினை மணிமேகலைப் பிரசுரத்தின் இலச்சினையாகவும் அமைந்துள்ளது. இப்பிரசுரத்தை தற்போது நடத்தி வரும் இரவி தமிழ்வாணன் இந்த இலச்சினையை தன் நெஞ்சில் பச்சை குத்திக் கொண்டுள்ளார். இந்த இலச்சினை தன் நெஞ்சிலிருப்பதால், பிரசுரத்தின் பொறுப்பை செம்மையாகச் செய்ய வேண்டும் என்ற நினைவு அவருக்கு எப்போதும் இருப்பதாக அவர் ஒரு பேட்டியில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

வெளிநாட்டு பயணங்கள்: தமிழ்வாணன் ஜப்பான், ஸ்ரீ லங்கா, மலேசியா, சிங்கப்பூர் ஆகிய நாடுகளுக்கு சென்று வந்தார். இந்தப் பயணங்கள் பற்றி அவர் மிக அருமையான பயணக் கட்டுரைகள் எழுதியிருக்கிறார்.

உதவி செய்வதில் மகிழ்ச்சி: பிறருக்கு உதவுவது என்பது தமிழ்வாண்ணைப் பொறுத்த வரையில் அவரது இயல்பாக இருந்தது. கையில் அழகிய பேனா வைத்துக் கொண்டிருப்பார். அதைப் பார்த்து “பேனா ரொம்ப அழகா இருக்கு சார்” என்று யாராவது சொன்னால் அடுத்த விநாடியே அந்தப் பேனாவை அவரிடம் கொடுத்து “வைத்துக் கொள்ளுங்கள் நண்பரே” எனக் கொடுத்து விடுவார். அந்த அழகிய பேனாவின் விலை ஐந்நூறு ரூபாயாகவோ, ஆயிரம் ரூபாயாகவோ இருக்கும். அதைப் பற்றி எல்லாம் தமிழ்வாணனுக்குக் கவலை இல்லை. அன்பளிப்பு கொடுத்து மகிழும் உயர்ந்த உள்ளம், தமிழ்வாணனின் உள்ளம்.

நண்பர்கள்: தமிழ்வாணனுக்கு கட்சி வேறுபாடு இன்றி பல நண்பர்கள் இருந்தனர். அவர்களில் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள் பெரியார், அண்ணாதுரை, பக்தவச்சலம், காமராஜர், கருணாநிதி, எம்.ஜி.ஆர். மற்றும் கண்ணதாசன் ஆகியோர் ஆவர். கவிஞர் கண்ணதாசனைப் பாராட்டி அவரை உற்சாகப்படுத்தியவர் தமிழ்வாணன் ஆவார்.

திரைப்படத் துறையில்: ‘காதலிக்க வாங்க’ என்ற பெயரில் ஒரு திரைப்படத்தை தமிழ்வாணன் தயாரித்தார். அந்தப் படத்தின் கதையை தமிழ்வாணனே எழுதியிருந்தார். ஆனால் ரசிகர்கள் ரசனைக்கு இதுதான் பிடிக்கும், அது தான் பிடிக்கும் என்று ஆளுக்கு ஆள் கதையை மாற்றி படத்தை ஒரு மசாலா படமாக மாற்றி விட்டார்கள். அப்படம் தோல்வியடைந்தது. பண நஷ்டம் ஏற்பட்டது. அதன் பின் அவர் சினிமா தயாரிப்பு என்ற

எண்ணத்தையே கைவிட்டார். “சினிமாக்காரர்கள் யாரும் உள்ளே வரக்கூடாது” என்று எழுதி ஒரு பலகையை தனது அலுவலகத்தில் தொங்க விட்டால் என்ன?” என்று கூட அவர் ஒருமுறை நகைச்சுவையாகக் கேட்டார். படம் எடுத்துத் தன் விரல்களைச் சுட்டுக் கொண்ட அவர் பின்னர் திரைப்படத் தயாரிப்பு பக்கம் தலை வைத்துக் கூடப் படுக்கவில்லை.

எம்.ஜி.ஆர்., அவர்களுக்கு ‘மக்கள் திலகம்’ என்னும் பட்டத்தை வழங்கியவர் தமிழ்வாணன் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இசையில் ஆர்வம்: தமிழ்வாணன் கார் ஓட்டும் போது, பயணக் களைப்பு தெரியாமல் இருக்க உரத்த குரலில் பாடிக்கொண்டே ஓட்டுவார். அவர் பாடும் பாடல்கள் எல்லாம் குமுதம் அலுவலகத்தில் வெள்ளிக்கிழமை வழிபாட்டின் போது பாடப்பெறும் பாடல்களாகவே இருக்கும்.

தமிழ்வாணன் அஞ்சல்தலை வெளியீடு: தமிழ்வாணன் படத்தை அஞ்சல்தலையில் 2002 ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டது கனடா அரசாங்கம். இது ஒரு தமிழருக்கு வெளிநாடு கொடுத்த மிகப் பெரிய மரியாதையாகும்.

லேனா தமிழ்வாணன்: தமிழ்வாணனின் மூத்த புதல்வராகிய லேனா தமிழ்வாணன் ஆண்டு ஒன்றுக்கு சராசரியாக 200 புத்தகங்கள் வீதம் கடந்த 35 ஆண்டுகளில் ஏறக்குறைய 7000 புத்தகங்கள் பதிப்பித்திருக்கிறார். இது ஒரு கின்னஸ் சாதனையாகும். இவரே 70 புத்தகங்கள்

எழுதியிருக்கிறார். இவர் எழுதிய 'ஒரு பக்கக் கட்டுரைகள்' வாசகர்களிடையே மிகப் பிரசித்தம். ஒரு திருமண வீட்டிற்கு சென்றால், ஒரே உறவினரிடம் மணிக்கணக்கில் பேசிக் கொண்டிருப்பதைத் தவிர்த்து ஒவ்வொரு உறவினரிடமும் 5 நிமிடங்கள் என்று பலரிடம் பேசினால் உறவுகள் மேம்படும் என்று ஒரு கட்டுரையில் எழுதியிருக்கிறார். சின்னச் சின்ன விஷயங்களைக் கூட நுணுகி ஆராய்ந்து எழுதும் ஆற்றல்மிக்கவர் லேனா தமிழ்வாணன்.

தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம், இவர் எழுதிய "மேலை நாட்டு பயண அனுபவங்கள்" என்ற நூலை 1986இல் சிறந்த பயண நூல் எனத் தேர்ந்தெடுத்துப் பரிசு வழங்கியது. இந்நூல் பல கல்லூரிகளில் "இதழியல்" (Journalism) படிக்கும் மாணவ மாணவிகளுக்கு பாடநூலாக அமைந்துள்ளது.

லேனா தமிழ்வாணன் அவர்கள் 'இதழியல்' மற்றும் 'நேர நிர்வாகம்' பற்றி கல்லூரிகளிலும், அலுவலகங்களிலும் பாடங்கள் நடத்தி வருகிறார். மேலும் சென்னைத் தொலைக்காட்சி நிலையம் ஒளிபரப்புக்குத் தகுதியான திரைப்படங்களைத் தேர்வு செய்யும் குழுவில் இவர் ஓர் உறுப்பினராக உள்ளார்.

அமெரிக்காவின் மேரிலாண்டு உலகத் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் இவரது தமிழ்ப் பணிகளைப் பாராட்டி "முனைவர்" பட்டம் அளித்து சிறப்பித்து இருக்கிறது.

இரவி தமிழ்வாணன் :

மணிமேகலைப் பிரசுரத்தின் நிர்வாக இயக்குநராக தமிழ்வாணனின் இளைய மகன் இரவி தமிழ்வாணன் திகழ்கிறார். இப்பிரசுரம் தமிழ்வாணன் எழுதிய 500க்கும் மேற்பட்ட நூல்களையும், லேனா தமிழ்வாணன் எழுதிய 70 நூல்களையும் வெளியிட்டுள்ளது. இவற்றைத் தவிர பற்பல எழுத்தாளர்கள் எழுதிய நூல்களையும் இப்பிரசுரம் வெளியிட்டு வருகிறது. இப்பிரசுரத்தின் ஆசிரியர் குழுவில் லேனா தமிழ்வாணன் தலைமையில் 47 எழுத்தாளர்கள் பணியாற்றி வருகின்றனர். மேலும் இங்குள்ள ஏழு பேர் கொண்ட புலவர் குழு இப்பிரசுரம் வெளியிடும் நூல்களை நன்கு படித்து தேவையான திருத்தங்களைச் செய்து செம்மைப்படுத்துகிறது.

இப்பிரசுரம், மொழிகள் கற்றல், தத்துவம், கைரேகை சோதிடம், எண் சோதிடம், யோகா, உடல் நலம், துப்பறியும் நாவல், தோட்டக்கலை, சிறுதொழில் எனப் பல்வேறு துறைகளில் நூல் வெளியிட்டு வருகிறது. இது வெளியிட்ட நூல்களுக்கு தமிழக அரசின் பரிசு, இலங்கை அரசின் சாகித்ய அகாடமி விருது எனப் பற்பல பரிசுகள் கிடைத்துள்ளன.

இலண்டன் மாநகரில் ஐரோப்பிய எழுத்தாளர்கள் நடத்திய நிகழ்ச்சியில் (2000 ஆம் ஆண்டு) இரவி

தமிழ்வாணனுக்கு 'சிறப்பு மிக்க பதிப்பாளர்' என்ற பட்டம் வழங்கப் பெற்றது.

உலகில் இவர் கால் படாத நாடுகள் இல்லை என்று சொல்லும் அளவிற்கு உலகத்தைச் சுற்றி வரும் தமிழர் இரவி தமிழ்வாணன் ஆவார்.

இவரது பதிப்புப் பணியைப் பாராட்டி இவருக்கு 'புத்தக வேந்தன்', 'பதிப்பகச் செல்வர்', 'பதிப்பக மாமணி', 'பதிப்புச் சுடர்', 'பதிப்பகப் புரவலர்', 'பதிப்புத் துறைச் சாதனையாளர்', 'பதிப்பகப் பகலவன்' எனப் பற்பல பட்டங்கள் கொடுத்துச் சிறப்பித்திருக்கிறார்கள்.

தமிழ்வாணனுக்குப் பின் அவரது புதல்வர்கள் இதழியல் துறையில் முன்னணியில் இருப்பது பாராட்டுக்குரியது. தமிழ்வாணன் விட்டுச் சென்ற பத்திரிகை மற்றும் பதிப்புப் பணியை திறமையாகவும், செம்மையாகவும் அவரது புதல்வர்கள் செய்து வருவது மகிழ்ச்சி அளிக்கிறது.

**தமிழும் கைவரும் வளர்த்த
மேலைச்சிவபுரி சன்மார்க்க சபை**

தோற்றம்: புதுக்கோட்டை மாவட்டம், மேலைச் சிவபுரியில் சன்மார்க்க சபை 1909 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 13 ஆம் நாள் நிறுவப்பெற்றது. இதனை நிறுவிய பெருந்தகையாளர்கள் வ.பழ.சா.பழனியப்ப செட்டியார் மற்றும் அவரது தம்பி வ.பழ.சா. அண்ணாமலை

செட்டியார் ஆகியோர் ஆவர். இச் சன்மார்க்க சபையை நிறுவுவதற்கு உறுதுணையாக இருந்த சான்றோர்கள் பண்டிதமணி மு. கதிரேசஞ் செட்டியார், சோழவந்தான் அரசஞ் சண்முகனார் மற்றும் மதுரை மு.ரா.கந்தசாமிக் கவிராயர் ஆகியோராவார்.

குறிக்கோள்: தமிழையும், சைவத்தையும் வளர்க்க வேண்டும் என்ற உயர்ந்த குறிக்கோளுடன் தொடங்கப் பெற்றதே இந்த சன்மார்க்க சபையாகும். இக்குறிக்கோள் களை அடைய இச்சங்கம் ஆற்றி வரும் பணிகள் பின்வருமாறு:

1. சைவ சமயக் கருத்துக்களை மக்களிடையே பரப்புதல்.
2. சைவ சமய வளர்ச்சிக்குப் பாடுபடுதல்.
3. சிறந்த நூல்களைத் தமிழில் வெளியிடுதல்.
4. அறிஞர்கட்கு உயர் பட்டம் வழங்கிச் சிறப்பித்தல்
5. சிறந்த அறிஞர்களின் சொற்பொழிவுகளை ஏற்பாடு செய்து மக்களின் கேள்வி ஞானத்தைப் பெருக்குதல்.

சன்மார்க்க சபையின் வளர்ச்சி: இச்சன்மார்க்க சங்கத்தைக் கட்டிக் காத்து வளர்த்த பெருமை செம்மல் டாக்டர். வ.சுப.மாணிக்கனாருக்கும் தமிழண்ணல் டாக்டர் இராம.பெரியகருப்பன் அவர்களுக்கும் உரியதாகும்.

தொழிலதிபர் மேலைச் சிவபுரி ஆ.நாகப்ப செட்டியார் அவர்களின் பொருளுதவியால் சன்மார்க்க சபையில் மாணவர் விடுதி கட்டப் பெற்றது. சிவநெறிச் செம்மல்

மகிபாலன்பட்டி சி.ராம நாகப்ப செட்டியார் அவர்களின் பொருட் கொடையால் மாணவியர் விடுதி கட்டப் பெற்றது. தொழிலதிபர் நெற்குப்பை இராம.செல்வம் செட்டியார் அவர்களின் நன்கொடையால் கணினி மைய வளாகம் கட்டப் பெற்று சன்மார்க்க சபை நல்வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது. வேணுகோபால் நாயுடு அன்பளிப்பாகக் கொடுத்த இடத்தில் முத்து விழா நினைவாக முத்து விழாக் கட்டிடம் கட்டப் பெற்றுள்ளது. சிவகங்கை முன்னாள் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் சுதர்சன நாச்சியப்பன் தொகுதி மேம்பாட்டு நிதி உதவியில் கணேசர் செந்தமிழ்க் கல்லூரியின் “கூடுதல் கட்டிடம்” கட்டப் பெற்றுள்ளது. இவ்வாறு சபை வளர்ச்சிக்குப் பலரும் நிதி உதவி செய்திருப்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

சன்மார்க்க சபையும், தமிழ் அறிஞர்களும்: தமிழ் அறிஞர்கள் பலர் இச் சன்மார்க்க சபைக்கு வருகை தந்து சொற்பொழிவுகள் ஆற்றியுள்ளனர். அவர்களில் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள்.

1. சோழவந்தான் அரசுஞ் சண்முகனார்.
2. தமிழ்த் தாத்தா உ.வே.சா.ஐயர்
3. தமிழ்த் தென்றல் திரு.வி.க.
4. விபுலானந்த அடிகள்
5. நாவலர் சோமசுந்தரப் பாரதியார்
6. ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார்.
7. சொல்லின் செல்வர் ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை
8. தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரனார்

9. ஓளவை. சு.துரைசாமிப் பிள்ளை
10. தமிழ்க் கடல் ராய.சொக்கலிங்கம்
11. மு.வரதராசனார்
12. நெ.து.சுந்தரவடிவேலு

தமிழறிஞர்கட்கு சிறப்பு பட்டங்கள் வழங்கல்: தமிழ் வளர்ச்சிக்குத் தொண்டாற்றும் அறிஞர்கட்குப் பட்டம் வழங்கிச் சிறப்பிப்பதைத் தனது குறிக்கோள்களில் ஒன்றாகக் கொண்டது இந்த சன்மார்க்க சபை. இரா. இராகவ அய்யங்காருக்கு “மகா வித்வான்” என்ற பட்டமும் மு. கதிரேசன் செட்டியார் அவர்கட்கு “பண்டிதமணி” என்ற பட்டமும் வழங்கியது இச் சன்மார்க்க சபையே ஆகும்.

சன்மார்க்க சபையின் பொன் விழாவில் டாக்டர் ரா.பி. சேதுப்பிள்ளைக்கு “செந்தமிழ் மணி” என்ற பட்டம் வழங்கப்பெற்றது. டாக்டர் தெ.பொ. மீனாட்சி சுந்தர னாருக்கு “பெருந்தமிழ் மணி” என்ற பட்டம் கொடுக்கப் பெற்றது. லெ.ப.கரு.இராமனாதன் செட்டியாருக்கு “பண்டிதமணி” எனும் பட்டம் கொடுக்கப்பட்டது. மு.அருணாசலம் பிள்ளைக்கு “முத்தமிழ்மணி” என்ற பட்டம் வழங்கப்பெற்றது.

இச் சபையின் வைர விழாவில் வ.சுப.மாணிக்க னாருக்கு “செம்மல்” என்ற பட்டம் வழங்கப் பெற்றது. முத்து விழாவில், இச்சபை டாக்டர் சுப.அண்ணாமலைக்கு “செம்மல்” என்ற பட்டமும், முனைவர் ச.மெய்யப்பன் அவர்களுக்குச் “செந்தமிழ்மணி” என்ற பட்டமும் வழங்கிச் சிறப்பித்தது. இப் பெருமக்கள் பலரும் சன்மார்க்க சபை

வழங்கிப் பெருமைப்படுத்திய பட்டங்களால் அழைக்கப்பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

கல்விப் பணி: சன்மார்க்க சபை மேலைச் சிவபுரியில் கணேசர் செந்தமிழ்க் கல்லூரி, தொடக்கப் பள்ளி, மழலையர் பள்ளி ஆகியவற்றைச் சிறப்பாக நடத்தி வருகிறது. தமிழ் நாட்டில் உள்ள 14 தமிழ்க் கல்லூரிகளில் இரண்டாவதாக தோன்றியது சன்மார்க்க சபையின் கணேசர் செந்தமிழ்க் கல்லூரி என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பால பண்டித கல்வி, வித்வான் பட்டப் படிப்பு, புலவர் பட்டப் படிப்பு ஆகியவற்றைப் பெற்றிருந்த கணேசர் செந்தமிழ்க் கல்லூரி 1974ஆம் ஆண்டு பி.லிட., பட்டப் படிப்பைத் தொடங்கியது. 1987ஆம் ஆண்டு தமிழ் முதுகலை பட்டப் படிப்பும், 1991ஆம் ஆண்டு எம்.ஃபில் ஆய்வுப் படிப்பும் இக்கல்லூரியில் தொடங்கப் பெற்றன. 1993ஆம் ஆண்டு மாலை நேர அறிவியல் கல்லூரியாக கணேசர் செந்தமிழ்க் கல்லூரி வளர்ந்தது. மாலை நேரக் கல்லூரியில் பி.எஸ்.ஸி (கணிதம்), பி.காம்., பி.பி.எம்., பி.எஸ்.ஸி.(கணினி) வகுப்புகள் தொடங்கப்பட்டுச் சிறப்பாக நடைபெறுகின்றன.

சன்மார்க்க சபை வெளியிட்டுள்ள நூல்கள்: பண்டித மணி கதிரேசஞ்செட்டியார் எழுதிய நூல்களை உலகறியச் செய்த பெருமை சன்மார்க்க சபைக்கு உண்டு. அவற்றில் குறிப்பிடத்தக்க நூல்கள் பின்வருமாறு:

1. உதயண சரிதம்
2. மண்ணியல் சிறுதேர்

3. நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் சீர்திருத்தம்
4. நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் வரலாறு
5. சுக்கிர நீதி
6. திருவெம்பாவை - கதிர்மணி விளக்கம்
7. நீத்தல் விண்ணப்பம் - கதிர்மணி உரை
8. ஊன்றுகோல்
9. குறுந்தொகைக் கட்டுரைகள்

சமயப்பணிகள்: சைவ சமயக் குரவர்களான அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் எனும் நால்வருக்கும், காரைக்கால் அம்மையாருக்கும் ஆண்டுதோறும் குருபூஜை நிகழ்த்த சன்மார்க்க சபை ஏற்பாடுகள் செய்து அவற்றைச் சிறப்பாக நடத்தி வருகிறது. இக்குருபூஜைகளின் போது தமிழ்ச் சான்றோர்களால் சைவ சமயச் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தப்பெறுகின்றன. மேலும் சன்மார்க்க சபையில் அறக்கட்டளைச் சொற்பொழிவுகளும் ஆண்டுதோறும் நடத்தப்பெற்று வருகின்றன.

இந்த சன்மார்க்க சபையைப் பற்றிய “சோமலெ”யின் மதிப்பீடு பின்வருமாறு:

“எவ்வித ஆரவாரமுமின்றி மொழிப்பணி ஒன்றையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு இடைவிடாது சன்மார்க்க சபை நடந்து வருகிறது. செட்டி நாட்டில் இன்று காணும் தமிழ் அறிவுப்பெருக்கத்திற்கு இச்சபையே விளைநிலம் எனலாம். நாட்டுக் கோட்டை நகரத்தார்களின் தமிழ் உணர்வுக்கு இச்சபை ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும்!”

முன்னோர்கள் ஏற்படுத்திய இந்த சன்மார்க்க சபையை போற்றி வளர்க்க வேண்டியது நகரத்தார் இனத்தைச் சேர்ந்த ஒவ்வொருவரின் கடமையாகும். மேலைச்சிவபுரி சன்மார்க்க சபை நகரத்தார்களின் பெருமைக்குப் பெருமை சேர்க்கிறது என்பதில் அணுவளவும் ஐயமில்லை.

செட்டிநாட்டில் உருமாறி வழங்கும் தமிழ்ச் சொற்கள்

ஒக்கிடுதல்: “நம்ம வீட்டு அடுப்படி மழைக்கு ஒழுக்கு. ஒக்கிடுனும்” என்று அப்பத்தாள் சொல்வார். அப்பத்தாள் பயன்படுத்தும் “ஒக்கிடுதல்” என்ற வார்த்தை மாற்றம் அடைந்த சொல் என்பதை அறியாமல் பேரனும் பேத்தியும் சிரிப்பார்கள். ஒக்கிடுதல் என்ற சொல் ஒக்க+இடுதல் எனப் பிரியும். “ஒக்க” என்றால் ஒழுங்கு என்று பொருளாகும். “இடுதல்” என்றால் “படுத்தல்”. அடுப்படியை ஒழுங்கு படுத்தலை (பழுது பார்த்தலை) அப்பத்தா “ஒக்கிடுதல்” எனச் சொல்லி இருக்கிறார் என்பதைப் பேரனும் பேத்தியும் புரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

கண்டாங்கி: “ஆத்தா! மதுரைக்குப் போனா எனக் கொரு கண்டாங்கி வாங்கி வா!” என்றார் ஆயா. பொறியியல் படித்து வெளிநாட்டுக் கணினி மையத்தில் பணி புரியும் பேத்தி “கண்டாங்கியா? அது என்ன கண்டாங்கி? சேலை என்று புரியும்படி சொல்லக் கூடாதா ஆயா?” என்றார்.

கண்டாங்கி: “கண்டாங்கி” என்ற சொல் “கண்+தாங்கி” எனப் பிரியும். பெண்களின் உடல் உறுப்புக்களைக் கண்கள் (ஆண்கள்) பார்க்க முடியாதவாறு தாங்கிக் கொள்ளும் உடைக்கு கண்தாங்கி எனப் பெயரிட்டனர். “கண்தாங்கி” என்ற சொல் “கண்டாங்கி” என மருவிற்று.

தன்னப்போணி: “அவன் கெடக்கறான் “தன்னப் போணி” என்றார் அய்யா. பேரனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. அய்யாவே விளக்கினார். தன்னலவாதியாக இருக்கிற ஆளை தன்னப்போணி என்கிறோம். தன்னை மட்டும் பேணிக்கொள்பவர் “தன்னைப் பேணி”. இந்த “தன்னைப் பேணி” என்ற சொற்றொடரே “தன்னப் போணி” எனச் செட்டிநாட்டில் மாறி வழங்குகிறது.

ஈரட்டு: “இந்த ஆண்டு பொங்கலுக்கு ஊருக்கு வருகிறாயா?” என்று அய்யா கேட்டார். “வந்தாலும் வருவேன்” என்று இழுத்தான் பேரன். உடனே, “இப்படி ஈரட்டாகச் சொல்லாதே! வருவாயா? மாட்டாயா?” என்று உறுதியாகச் சொல் என்றார் அய்யா. தனது உரையாடலில் அய்யா பயன்படுத்திய “ஈரட்டு” என்ற சொல் இரு+ஒட்டு எனப் பிரியும். இரண்டு பக்கமும் ஒட்டிச் சொல்வது இரு ஒட்டு. இந்த இரு ஒட்டு என்ற சொல்லே இலக்கணப்படி சேரும் போது ஈரொட்டாகி அது பின்னர் ஈரட்டு என மாறி விட்டது. அதாவது ஐயப்பாட்டுக்கு உரியது. உறுதியின்றிச் சொல்வது, ஈரட்டு என்ற சொல்லால் செட்டிநாட்டில் குறிக்கப்படுகிறது.

எசகேடு: “எங்க வீட்டு வேலைக்காரி வாரத்தில் 3 நாள் வராம எசகேடு பன்றா!” என்று செட்டிநாட்டில்

ஆயா, அய்யா சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோம். “எசுகேடு” என்பது “இசை கேடு” என்பதின் மருஉ ஆகும். இசை என்றால் புகழ் (ஈதல் இசைபட வாழ்தல் - குறள்). தனது புகழ், பெயர் கெட்டுப் போகின்றவாறு நடந்து கொள்ளும் வேலைக்காரியை “எசுகேடு” செய்கிறாள் எனச் சொல்வது பொருத்தம்தானே!

செட்டிநாட்டில் வழங்கும் தமிழ்ச்சொற்கள் பொருள் பொதிந்தவை. இனிமையானவை, பழமையானவை, உயர்வானவை என எண்ணும்போது மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது.

தமிழ் வளர்த்த “தமிழ்நாடு” நாளிதழ்

கருமுத்து தியாகராசரின் தமிழ்ப்பணி: பிரான்சின் பேரரசர் நெப்போலியன் “ஒரு லட்சம் துப்பாக்கிகளுக்கு நான் அஞ்சமாட்டேன், ஆனால் மூன்று பத்திரிகைகளுக்கு அஞ்சுவேன்” எனச் சொன்னார்.

பத்திரிகைகள் இல்லாமல் அரசாங்கம் மட்டும் வேண்டுமா? அல்லது அரசாங்கம் இல்லாமல் பத்திரிகைகள் மட்டும் வேண்டுமா? என என்னிடம் கேட்டால் பத்திரிகைகளை போதும். அரசாங்கம் வேண்டாம் என்று தயங்காமல் கூறுவேன் என்றார் அமெரிக்க ஜனாதிபதி தாமஸ் ஜெபர்சன்.

இந்த இரு கூற்றுகளும் பத்திரிகைகளின் முக்கியத்துவத்தை நமக்கு உணர்த்துகின்றன. ஒரு ஜனநாயக நாட்டில் மக்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாக்கும் வேலியாக

இருப்பவை பத்திரிகைகள் என்பது மறுக்க முடியாத, மறைக்க முடியாத உண்மையாகும்.

தமிழ்நாடு நாளிதழ் விறப்பு:

மதுரையில் ஏற்கனவே சி.பா. ஆதித்தனார் “மதுரைத் தந்தி” என்ற நாளிதழை, ஆரம்பித்து நடத்திக் கொண்டிருந்தார். இந்த நாளிதழ் பாமர மக்களிடம் மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தது. இத் தருணத்தில் கருமுத்து தியாகராசன் செட்டியார் 20.10.51 இல் மதுரையில் “தமிழ்நாடு” என்ற நாளிதழை ஆரம்பித்தார்.

தமிழ்நாடு இதழின் குறிக்கோள்:

“தமிழ்நாடு” செய்தித்தாளின் முதல் இதழில் தியாகராசர் தனது பத்திரிகையின் கொள்கை பற்றி பின்வருமாறு எழுதினார்:

“தமிழ்நாடு” எனும் பெயர் பூண்டு இந்த “நாளிதழ்” இன்று வெளிவருகிறது. தமிழர் உரிமைகளை, பண்பாடுகளைப் பாதுகாக்கத் தோன்றும் இந்த இதழைத் தமிழ்நாடு போற்றி வரவேற்குமெனத் துணிந்து தொடங்குகிறோம்.

தமிழ்நாடு இதழின் ஆசிரியராக பேராசிரியர் எம்.இரத்தினசாமி நியமிக்கப்பட்டார். இவர் அப்போது அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தராயிருந்து ஓய்வு பெற்றிருந்தார். அந்தக் காலத்தில் இந்தியாவில் நிறையப் புத்தகங்கள் படித்தவர்கள் நால்வர் என்றனர். அவர்

களில் ஒருவர் இந்த ஆங்கிலப் பேராசிரியர் எம்.இரத்தினசாமி ஆவார். மற்ற மூவர் சர்.சி.பி.ராமசாமி ஐயர், அன்னிபெசண்ட் மற்றும் சில்வர் டங் சீனிவாச சாஸ்திரி ஆவர். ஆங்கிலப் பேராசிரியராகிய எம். இரத்தினசாமி தூய தமிழில் வெளிவந்த தமிழ்நாடு நாளிதழுக்கு ஆசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார் என்றால் அதற்குக் காரணம் அவருக்குத் தமிழிலும் இருந்த புலமையேயாகும்.

தமிழ் வளர்த்தது தமிழ்நாடு நாளிதழ்: தமிழ் மொழியை வழுவின்றி நாட்டில் பரப்ப தமிழ்நாடு நாளிதழ் துணை செய்தது. இந்த இதழின் மொழித் தூய்மை பேண ஒளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை உதவினார்.

“ஸ்ரீ” திருவான கதை: சமஸ்கிருத சொற்களுக்கு நிகரான அழகிய தமிழ்ச்சொற்கள் இவ்விதழில் இடம் பெற்றன. “ஸ்ரீ” என்ற சொல் “திரு” ஆயிற்று. “விமர்சனம்”, “திறனாய்வு” ஆயிற்று. “பிரசங்கம்”, “பேச்சு” ஆயிற்று. “மகாநாடு”, “மாநாடு” என ஆயிற்று. “பத்திரிகை”யும் “இதழ்” ஆயிற்று. “ஜலம்”, “நீர்” ஆயிற்று. பாலோடு தேன் கலந்தாற்போல் செய்திகளுடன் செந்தமிழையும் குழைத்துக் கொடுத்தது தமிழ்நாடு நாளிதழ்.

குழு, வாரியம், வேட்பாளர், அமைச்சர், பேருந்து, ஓட்டுநர், நடத்துநர், ஆளுநர், நடுவண் அரசு, மாநில அரசு, அரசாணை, உரிமம், வட்டம், மாவட்டம், மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர், வருவாய்த்துறை, குடநீராட்டு போன்ற தூய தமிழ்ச் சொற்களைத் தமிழ்நாடு இதழ் பெரிதும் வழக்கில்

கொண்டு வந்தது. இவ்வகையில் பிற தமிழ் நாளிதழ்களுக்கு “தமிழ்நாடு” நாளிதழ் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தது.

செய்தி இதழ்கள் செய்திகளை மட்டுமே தர வேண்டும் என்ற நிலை போய் “தமிழ்நாடு” இதழில் கவிதைகளும், இலக்கியக் கட்டுரைகளும் வெளியாயின. “தமிழ்நாடு” இதழின் ஆசிரியர் குழுவில் தமிழறிஞர்கள் இடம் பெற்றனர். திருவாசகமணி, கே.எம்.பாலசுப்பிரமணியம், திருவெண்ணையநல்லூர் அனந்த வைத்தியநாதன், ஆகியோருடன் முனைவர் வெ.பழனியப்பன் (ஓய்வு பெற்ற அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியர்), பழ.நெடுமான் (தற்போதைய தமிழ் தேசியக் கட்சித்தலைவர்) மற்றும் லெ.சுந்தரம் (ஆச்சி வந்தாச்சு இதழ் துணை ஆசிரியர்) ஆகியோர் இந்த இதழில் பணிபுரிந்து தமிழ் வளர்த்தனர்.

தமிழ்நாட்டு ஆலயங்களில் தாய்மொழியாகிய தமிழில் அருச்சனை செய்யவேண்டும் என்ற கருத்தை “தமிழ்நாடு” இதழ் வலியுறுத்தியது. இக்கருத்துக்கு இவ்விதழ் தமிழ் அறிஞர்களிடையே ஆதரவு திரட்டியது. இதன் விளைவாகவே 1961-இல் மீனாட்சியம்மன் கோயிலில் தமிழ்வேள் பி.டி. இராஜன் தலைமையில் அப்போதைய அறநிலைய அமைச்சர் பக்தவச்சலத்தால் தமிழ் அருச்சனை தொடங்கப் பெற்றது.

தூய தமிழை இதழியல் துறையில் வளர்த்த பெருமை தமிழ்நாடு இதழுக்கும் இதன் நிறுவனர் கருமுத்து தியாகராசருக்கும் உண்டு.

**பேராசிரியர் வ.சு.ப.மாணிக்கனாரின்
வாழ்வியல் நெறி**

காசு வேண்டுமா? திருக்குறள் படிப்பார்கள்: ஒருவன் தன் வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்திக் கொள்ள பற்பல நூல்களைக் கற்க வேண்டியதில்லை. அவன் ஒரே ஒரு நூலை மட்டும் அதாவது திருக்குறளை மட்டும் தெளிவுடன் ஆழமாகக் கற்று அதன்படி வாழ்க்கை நடத்தினால் போதும். அவனுடைய வாழ்வு சிறப்பாக அமையும் என்பது மாணிக்கனாரின் கருத்து. திருக்குறளை இந்திய நாட்டின் தேசிய இலக்கியமாக ஆக்க வேண்டும் என்பது அவரின் விருப்பமாகும். அவர் தம் பயணப் பெட்டியில் இரண்டு புத்தகங்களை எப்போதும் வைத்திருந்தார். அதில் ஒன்று திருக்குறள். மற்றொன்று திருவாசகம். திருக்குறளை குழந்தைகள் எல்லோரும் பயில வேண்டும் என்ற நல்ல எண்ணத்தில் மாணிக்கனார் தம் பிள்ளைகளிடமும், பேரக் குழந்தைகளிடமும் உறவினர் மற்றும் நண்பர்களின் குழந்தைகளிடமும் இத்தனை திருக்குறள் மனப்பாடம் செய்து ஒப்பித்தால் இவ்வளவு காசு தருவேன் என்று உரைத்தார். குழந்தைகள் காசு பெறும் ஆசையில் திருக்குறளைப் படித்து ஒப்பித்தார்கள்.

பேச்சிலும் சிக்கனம்: புகைவண்டியில், பேருந்துகளில் திருமண வீட்டில், பொது இடங்களில் இரண்டு நபர்கள் உரையாடலை உற்றுக் கவனித்தால் அவர்கள் இருவரும் மூன்றாவது நபர் ஒருவரைப் பற்றிக் குறை சொல்லிக்

கொண்டிருப்பார்கள். இது உலக வழக்கு. வேண்டியவர் யாரேனும் தம்மிடம் வந்து பிறர் குறைகளையோ, தேவை யற்ற பேச்சையோ, பேசினால் மாணிக்கனார் தண்ணீரை மடை மாற்றுவது போலப் பேச்சின் போக்கைத் திசை மாற்றுவார். புறங்கூறுதல் பிறரின் குறைகள்ச் சொல்லல் ஆகியவற்றை மாணிக்கனார்

“பயனற்ற சொற்கள்” எனக் கருதினார். அப்படிப் பட்ட பயனற்ற சொற்களை அவர் காதுில் வாங்கிக் கொள்வதே இல்லை. அவர் எந்தச் சூழ்நிலையிலும் பிறர் குறைகளைப் பேசமாட்டார். பண விஷயத்தில் எப்படி அவர் சிக்கனமாக இருந்தாரோ அதுபோல பேசுவதிலும் சிக்கனமாக இருந்தார். முக்கியமான விஷயம் பற்றி அவசியமான நேரத்தில் அளவாகப் பேசுகின்ற நற்பண்பு மாணிக்கனாரிடம் இருந்தது. மாணிக்கனாரோடு நெருங்கிப் பழகிய முனைவர் ச.மெய்யப்பன் சொல்கிறார்:-

“காலத்தையும், பொருளையும், சொற்களையும் வீணாக்காமல் பயன்படுத்தியவர்களில் மாணிக்கனார் பலருக்கும் வழிகாட்டியாகத் திகழ்ந்தார்”

தமிழ்ப் பற்று: வேலா என்பவர் ஈரோட்டைச் சேர்ந்த தமிழறிஞர் ஆவார். இவர் திருக்குறளில் ஆழ்ந்த புலமை மிக்கவர். ஒருமுறை மாணிக்கனார் ஈரோடு சென்ற போது

வேலாவைச் சந்திக்க விரும்பினார். வேலா அவர்கள் ஊரில் உள்ளாரா? எனத் தெரிந்து கொண்டு பின் அவரது இல்லம் சென்று சந்திக்கலாம் என்பதற்காக மாணிக்கனார் வேலாவைத் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டார். அப்பொழுது வேலா அவர்கள் “எங்கிருந்து பேசுகிறீர்கள்? இடத்தைக் கூறின் அங்கு வந்து மகிழ்வந்தில் அழைத்து வருகிறேன்” என்றார்.

அதற்கு மாணிக்கனார் “வேண்டாம். வேண்டாம், நீங்கள் இங்கு வரவேண்டாம். ஆர்வத்தோடு தமிழ்த் தொண்டு புரியும் அன்பர்களை அவர் தம் இல்லத்திற்குச் சென்று காண்பதே முறை. நான் தங்களை வந்து சந்திக்கிறேன்,” என்று சொல்லி விட்டு வேலாவை அவர்தம் இல்லத்திற்குச் சென்று சந்தித்து உரையாடி மகிழ்ந்தார். தமிழறிஞர்கள் மீது அவர் கொண்டிருந்த பற்று இதிலிருந்து தெரியவருகிறது. மாணிக்கனார் செல்வந்தரையேர் உயர் பதவியில் உள்ளவரையோ நேரில் சென்று சந்திக்க மாட்டார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழே கடவுள்: நாமெல்லாம் கடிதம் எழுதும்போது தொடக்கத்தில் பிள்ளையார் சுழி போட்டு எழுதுவோம். ஆனால் மாணிக்கனார் பிள்ளையார் சுழிக்கு பதிலாக “த” என்ற எழுத்தை எழுதிவிட்டுத் தொடங்குவார். “த” என்ற எழுத்து தமிழைக் குறிக்கும். தமிழ் வாழ்த்துடன் கடிதம் எழுதுவது மாணிக்கனாரின் தனித் தன்மையாகும். தமிழை அவர் கடவுளுக்கு நிகராகக் கருதினார் என்பது இதிலிருந்து தெளிவாகிறது. என்னே அவரது தமிழ்ப் பற்று!

மாணிக்கனாரின் நகைச்சுவை: மாணிக்கனார் தம் நண்பர் ஒருவரை நீண்ட கால இடைவெளிக்குப் பின் சந்தித்தார். அந்த நண்பர் அடையாளம் காண முடியாத அளவிற்கு உடல் பருத்துக் காணப்பட்டார். அவரைப் பார்த்து மாணிக்கனார் இப்படிச் சொன்னார். “என்னப்பா நீ வான் நோக்கி வளராமல் திசை நோக்கி வளர்கிறாயே!” இதைக் கேட்ட அந்தக் குண்டான நண்பரே தன்னை மறந்து சிரித்து விட்டார்.

அய்யா ஆயா இருவரிடமும் கொண்ட நன்றியுணர்வு: “நன்றி மறப்பது நன்றன்று” என்பது வள்ளுவர் வாக்கு. இந்த வாக்கிற்கு இணங்க வாழ்ந்தவர் வ.சுப. மாணிக்கனார். அவரது நன்றி மறவா நற்பண்பை அறிந்து கொண்டு நாமும் நன்றியுடையவர்களாக வாழ்வோமாக!

மாணிக்கனாரின் உடன் பிறப்புக்கள் அண்ணன் திருப்பதி செட்டியார், தம்பி சொக்கலிங்கம் செட்டியார், தங்கைகள் மீனாட்சி ஆச்சி, சிட்டாள் ஆச்சி ஆகியோர் ஆவர். மாணிக்கனாரையும் சேர்த்து மொத்தம் ஐந்து பிள்ளைகள். இவர்கள் இளமைப் பருவத்திலேயே தம் பெற்றோரை இழந்தனர். இவர்களது அன்னையார் தெய்வானை ஆச்சி காலரா நோயால் இறந்தார். அடுத்த பத்தாவது மாதத்தில் இவர்களது தந்தையார் சுப்பையா செட்டியாரும் காலரா நோய்க்கு ஆட்பட்டு இறந்தார். இச்சூழ்நிலையில் இந்த ஐந்து பிள்ளைகளையும் ஆளாக்கும், பொறுப்பை இவர்களது ஆயா மீனாட்சி ஆச்சியும் அய்யா அண்ணாமலை செட்டியாரும் ஏற்றனர். செட்டி நாட்டில் உள்ள நகரத்தார் குடும்பத்துப் பிள்ளைகள், தேர்வு

விடுமுறைக்கு ஆயா வீட்டிற்குச் சென்று சில நாட்கள் தங்கி இருந்து விட்டு வருவர். ஆனால் மாணிக்கனாரும் அவரது உடன் பிறந்தோரும் நிரந்தரமாக ஆயா வீட்டில் தங்க வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது.

இதனை ஒரு சுமையாகக் கருதாது பேரன், பேத்தி களை வளர்த்து ஆளாக்கினர் அந்த ஆயாவும் அய்யாவும். தம் பெற்றோரின் மறைவுக்குப் பின் அக்கரையோடும் பொறுப்போடும் இருந்து தம்மை ஆளாக்கிய ஆயாவையும் அய்யாவையும் நன்றியோடு நினைத்துப் பார்த்து மாணிக்கனார் தாம் எழுதிய முதல் நூலாகிய “மனைவியின் உரிமை” என்ற நாடக நூலை அவர்களுக்கு அன்புக் காணிக்கை ஆக்கினார். “எங்கள் தாயின் பெற்றோர்களுக்கு” என மாணிக்கனார் பாடிய ஒரு வெண்பா அந்த நூலில் முகவுரையில் அமைந்துள்ளது. அந்த வெண்பா அவரது நன்றியுணர்வை நமக்குத் தெள்ளத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது. அந்த வெண்பா பின்வறுமாறு:

“என்னை உடனைவர் ஏங்காதே வாழ்வளித்த
அன்னை முதல்வர் அடிபணிந்தோம் - பொன்னை
உறவினர் வாழ உவந்தளித்தார், ஆயுள்
நிறைவினர் நின்ற நெறி”

ஆசான் பண்டிதமணியிடம் காட்டிய நன்றி உணர்வு: மாணிக்கனார் இளைஞராக இருந்தபோது, தமது சொந்த ஊரான மேலைச் சிவபுரியில் அமைந்துள்ள சன்மார்க்க சபைக்கு வருகை தந்த பண்டிதமணி முகதிரேசன் செட்டியாரைச் சந்தித்தார். அவரிடம் மாணிக்

கனார் தாம் தமிழ் படிக்க ஆர்வம் கொண்டுள்ளதாகவும், தமக்கு உதவி செய்யுமாறும் கேட்டுக் கொண்டார்.

பண்டிதமணி அவர்கள் மாணிக்கனாருக்கு உதவி செய்ய விரும்பினார். ஆகவே மாணிக்கனார் சிதம்பரத்தில் உள்ள மெய்கண்ட வித்யாசாலையில் தங்கி உண்டி உறையுள் பெற்று அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் படிக்க பண்டிதமணி கதிரேசனார் ஏற்பாடு செய்து கொடுத்தார். அப்போது அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பண்டிதமணியார் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்தார். ஆகவே பண்டிதமணியாரின் மாணவராக இருந்து படிக்கும் நல்வாய்ப்பும் மாணிக்கனாருக்குக் கிடைத்தது. மாணிக்கனார் நன்கு படித்து முதல் மதிப்பெண் பெற்று வித்துவான் பட்டம் பெற்றார். பின்னர் பண்டிதமணி அவர்கள் மாணிக்கனாரை டாக்டர் ராஜா சர் அண்ணாமலை செட்டியாரிடம் அழைத்துச் சென்று அறிமுகப்படுத்தி அவருக்கு அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த் துறையில் ஆசிரியர் பணியும் வாங்கிக் கொடுத்தார். நன்றி உணர்வு மிக்க மாணிக்கனார், பண்டிதமணி செய்த இந்த உதவிகளை என்றும் நினைவில் கொண்டிருந்தார்.

பண்டிதமணி அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து ஓய்வு பெற்று தம் ஊரான மகிபாலன் பட்டியில் வாழ்ந்து வந்தார். அப்போது மாணிக்கனார் காரைக்குடி அழகப்பா கல்லூரியில் பணியாற்றி வந்தார். அது சமயம் மாணிக்கனார், வாரந்தோறும் மகிபாலன் பட்டிக்குச் சென்று தனது ஆசிரியர் பண்டிதமணி இட்ட பணிகளை மகிழ்ச்சியோடு செய்தார்.

பண்டிதமணி தோன்றிய மகிபாலன்பட்டிக்குப் பூங்குன்றம் என்பது பழைய பெயர். தம் ஆசிரியர்பால் கொண்ட நன்றியுணர்வு காரணமாகச் சங்க காலத்தில் அவ்வூரில் தோன்றிய புலவர் பூங்குன்றனார் பெயரை மாணிக்கனார் தம் இரண்டாவது மகனுக்குச் சூட்டினார். இந்த இரண்டாவது மகன் பூங்குன்றன் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தின் தொழில் நுட்பக் கல்லூரியில் பேராசிரியராகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றுள்ளார்.

மேலும் மாணிக்கனார் தமக்கு, தம் ஆசிரியர் பண்டிதமணி கதிரேசனார் செய்த உதவிகளை நினைத்து நன்றியுணர்வோடு தம் காரைக்குடி இல்லத்திற்கு “கதிரகம்” எனப் பெயர் சூட்டினார். மாணிக்கனார் மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தராக இருந்தபோது, அப்பல்கலைக்கழக கருத்தரங்க மண்டபத்திற்கு தம் ஆசான் பெயரைச் சூட்டினார். அது “பண்டிதமணி அரங்கு” என இன்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

ஒரு பேட்டியில் மாணிக்கனார் “எங்கள் தாய் வழி அய்யாவுக்கும், ஆயாளுக்கும், என் ஆசான் பண்டிதமணி கதிரேசனார்க்கும் நானும் என் வழியினரும் நன்றியுடையோம்” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

என்னே அவரது நன்றியுணர்வு.

மூன்றாம் பகுதி

தொட்டதெல்லாம் பொன்னாக்கியவர்கள்

தீ.நா.நாச்சியப்ப செட்டியாரின் திருப்பணிகள்

பிறப்பு: இராமச்சந்திரபுரத்தில் வயிரவன் கோயில் பிரிவைச் சேர்ந்த தீர்த்தப்ப செட்டியாருக்கும் சிட்டு வள்ளியம்மை ஆச்சிக்கும் 1841ஆம் ஆண்டு ஜூலை நான்காம் தேதி தீ.நா.நாச்சியப்ப செட்டியார் பிறந்தார். தீர்த்தப்ப செட்டியார் காலத்தில் இராமச்சந்திரபுரத்தில் நகரத்தார்களின் வீடுகள் அனைத்தும் குடிசை வீடுகளாகவே இருந்தன. அந்த ஊரில் முதன் முதலில் ஓட்டு வீடு கட்டிய பெருமை இந்த தீர்த்தப்ப செட்டியாருக்கு உண்டு.

பள்ளிப்படிப்பு: நாச்சியப்ப செட்டியார் பள்ளிக்கூடத்திற்கு சென்று படித்தபோது, கணிதப் பாடத்தை மிக ஆர்வத்தோடு படித்தார். சில ஆண்டுகளில் வியாபாரத்திற்குப் பயன்படும் கணிதம் முழுவதையும் நன்கு கற்றுத் தேர்ச்சி பெற்றார்.

திருமணம்: அக்கால கட்டத்தில் நகரத்தார் இனத்தில் ஆண்களுக்கு பன்னிரெண்டு, பதினமூன்று வயதில் திருமணம் செய்கின்ற வழக்கம் இருந்தது. ஆனால் நாச்சியப்ப செட்டியாருக்கு சிறுவயதில் திருமணம் நிகழவில்லை. அவருக்கு 25-வது வயதில் திருமணம் நடந்தது. அவர் இராயபுரம் கருத்தான் செட்டியார் மகள் உமையாளைத் திருமணம் செய்து கொண்டார்.

பொருளீட்டல்: பருத்தி விளையும் இடங்களாகிய ஏழாயிரம் பண்ணை, கொட்டாணிப்பட்டி, தூத்துக்குடி முதலிய இடங்களுக்குச் சென்று நாச்சியப்ப செட்டியார் தானே நேரடியாக பரிசோதித்து பஞ்சப் பொதிகள் வாங்கினார். அப்பஞ்சை நூற்பவர்களிடம் கொடுத்து நூலாக்கி அதனை விற்றுப் பெரும் பொருள் சம்பாதித்தார். இதன் பிறகு அவர் ஆடைகள் உற்பத்தி செய்து விற்றும் நிறையச் சம்பாதித்தார். 1874-ஆம் ஆண்டு அவர் கடலூர் சென்று அங்கு மிகவும் கண் கவர் வண்ணங்களில் கைலிகள், சேலைகள் வியாபாரம் செய்து நிறையச் செல்வம் ஈட்டினார்.

உள்நாட்டு வியாபாரத்தோடு வெளிநாட்டு வியாபாரத்திலும் நாச்சியப்ப செட்டியார் கவனம் செலுத்தி, பர்மா, மலேயா, தாய்லாந்து, சுமத்ரா போன்ற நாடுகளிலும் வியாபாரம் செய்தார். லுங்கி, பூக்கள் அச்சடித்த புடவை, பட்டுக்கைலி, லாங் கிளாத், ஆகியவற்றை மேற்படி வெளிநாடுகளில் விற்பனை செய்து நிறையச் செல்வம் ஈட்டினார். “செல்வத்துப் பயனே ஈதல்” என்ற வாக்கிற்கு

இணங்க, சேர்த்த செல்வத்தைக் கோயில் திருப்பணிகள் செய்யச் செலவிட்டு மகிழ்ந்தார்.

திருப்பணிகள்: திருப்பாதிரிப்புலியூர் (கடலூர்) ஸ்ரீ பாடலீஸ்வரர் ஆலயம் மிகப் பழுதுபட்டிருந்ததைப் பார்த்தார். அதன் திருப்பணியைத் தொடங்கி 1908-ஆம் ஆண்டு அம்மன் கோயிலை அழகுறக் கட்டி கும்பாபிஷேகம் செய்தார். 1917 ஆம் ஆண்டு ஸ்ரீ பாடலீஸ்வரர் கோயிலைப் புதுப்பித்து கும்பாபிஷேகம் செய்தார். இந்தப் பாடலீஸ்வரர் கோயில் திருப்பணிக்கும், கும்பாபிஷேகத்துக்கும் நாச்சியப்ப செட்டியார் செலவு செய்த தொகை 12 இலட்சமாகும். ஒரு பவுன் தங்கம் 12 ரூபாய்க்கு விற்றபோது இவ்வளவு பெரிய தொகையைக் கோயில் திருப்பணிக்கு செலவிட்ட நாச்சியப்ப செட்டியாரின் பக்தி உள்ளத்தைப் பலரும் பாராட்டினார்கள்.

அறுபதாண்டு நிரம்பிய நகரத்தார்கள் ஆடம்பரமாக சஷ்டியப்த பூர்த்தி (சாந்தி) செய்து கொள்வது வழக்கம். நாச்சியப்ப செட்டியார் எளிமையை விரும்புவார். ஆகவே அவர் சஷ்டியப்த பூர்த்தி செய்து கொள்ளவில்லை. தனது சஷ்டியப்த பூர்த்தியை முன்னிட்டு திருப்பாதிரிப்புலியூர் பாடலீஸ்வரர் கோயிலில் அமைந்துள்ள அம்மனுக்குத் தங்கக் கவசம் செய்து கொடுத்து அதனைக் கண்ணாரக் கண்டு மகிழ்ந்தார்.

80-வது நிறைவு விழாவையும் நாச்சியப்ப செட்டியார் இதேபோல்தான் கோயில் திருப்பணிகள் செய்து கொண்டாடினார். 80 ஆண்டு நிறைந்ததும் செட்டியாரைப்

பலரும் சதாபிஷேகமும் செய்து கொள்ளும்படி வற்புறுத்தினர். ஆனால் அவர் மறுத்துவிட்டார். தனது சதாபிஷேகத்தை முன்னிட்டு ஒரு லட்சத்து அறுபதினாயிரம் ரூபாய் செலவு செய்து கடலூரில் ஒரு அன்ன சத்திரம் ஏற்படுத்தினார். அச்சத்திரத்தில் ஓர் அருமையான நூலகத்தையும் ஏற்படுத்தினார். மேலும் அவர் கடலூருக்கு அருகில் அமைந்துள்ள திருவந்திபுரம் பெருமாள் கோயிலுக்கு வெள்ளி வாகனத்தையும் சில தங்கம் மற்றும் வெள்ளி ஆபரணங்களையும் செய்து கொடுத்தார்.

எந்தத் திருக்கோயிலில் திருவாபரணம் இல்லை, எந்தத் தலத்தில் இறைவனுக்கு வாகனமில்லை, எந்தத் திருத்தலத்தில் நந்தவனம் இல்லை, எந்த ஊரில் பசுமடம் இல்லை என்பதையெல்லாம் பலரிடம் விசாரித்து அவற்றையெல்லாம் உண்டாக்கிக் கொடுத்த பெருமை நாச்சியப்ப செட்டியாருக்கு உண்டு.

பிறந்த ஊருக்கு உதவி: இராமச்சந்திரபுரத்தில் இவரது காலத்தில் தந்தி நிலையம் இல்லை. இவ்வுருக்கு வரும் தந்திகள் ஐந்து மைல் தொலைவில் இருக்கும் கானாடுகாத்தான் நகரத்திற்கு வந்து பின்னர் அங்கிருந்து இராமச்சந்திரபுரம் வந்தன. இதனால் கால தாமதம் ஏற்பட்டது. தான் பிறந்த ஊரிலும் சமூகத்தொண்டு செய்யவேண்டும் என்ற நல்லெண்ணத்தில் செட்டியார் மிகப் பொருட்செலவு செய்து இராமச்சந்திரபுரத்தில் தந்தி நிலையம் ஏற்படுத்தி தந்திகள் நேரடியாக அங்கு வரும்படி ஏற்பாடு செய்தார்.

எளிமை: நாச்சியப்ப செட்டியார் சர்வ சாதாரண உடைகளையே அணிந்தார். சட்டையை அவர் சட்டை செய்வதில்லை. புகைப்படத்தில் கூட அவர் சட்டை இல்லாமல் தான் காட்சி அளிக்கிறார்.

நாச்சியப்ப செட்டியார் தனது சொந்த ஊரான இராமச்சந்திரபுரத்தில் வீடு கட்டிக் கொண்டு இருந்தார். அப்போது ஒரு நாள் (1884) அவர் அணிந்திருந்த விலை உயர்ந்த வைர மோதிரம் ஒன்று கழன்று விழுந்து காணாமல் போயிற்று. பின்னர் அம்மோதிரம் வீட்டிற்குள்ளேயே ஓரிடத்தில் கிடைத்தது. இந்த மோதிரம் காணாமல் போன நாளன்று நாச்சியப்ப செட்டியார் தாம் இனி ஆபரணங்கள் அணிவதில்லை என்று உறுதி எடுத்துக் கொண்டார். அதன்படி தனது வாழ்நாள் முழுவதும் எந்தவித நகைகளும் அணியாமல் எளிய வாழ்க்கை வாழ்ந்தார்.

நாச்சியப்ப செட்டியார் தனது 81 ஆவது வயதில் சில நாள் உடல்நிலை சரியில்லாது இருந்து 21.07.1921இல் இறைவன் திருவடி நிழலை அடைந்தார். தனது கடும் உழைப்பால் பல இலட்சம் ரூபாய் பொருளீட்டி அதில் 25 இலட்சம் ரூபாயைத் திருப்பணிகளுக்காகச் செலவிட்ட வள்ளல் நாச்சியப்ப செட்டியாரின் வரலாற்றைச் செட்டி நாட்டு வரலாற்றில் பெருமையோடு பதிவு செய்து வைப்போம்.

பெரியோரின் வரலாற்றை அறிந்து கொள்வதால் அவர்களுடைய கல்வி, ஒழுக்கம், உழைப்பு, ஊக்கம் முதலிய நற்குணங்களெல்லாம் படிப்பவர்கள் மனதில் படியும். நாச்சியப்ப செட்டியாரைப் போல நாமும் ஊக்கத்துடன், உழைத்துப் பெரும் பொருள் ஈட்டி திருப்பணி செய்ய வேண்டும்.

“நகரத்தார் ஐயா” என்றழைக்கப்படும் சொக்கலிங்க ஐயா

ஐயாவின் பிறப்பு: காரைக்குடியில் பிள்ளையார் பட்டிக் கோயிலைச் சார்ந்த இராமநாதன் செட்டியாருக்கும் முத்துக்கருப்பி ஆச்சிக்கும் இரண்டாவது மகனாக சொக்கலிங்க ஐயா 08.08.1856இல் பிறந்தார். இவருடைய வீட்டின் பட்டப் பெயர் யாழ்ப்பாணத்தார் வீடு என்பதாகும். யாழ்ப்பாணத்தில் இவர்கள் குடும்பத்துக்கு வியாபாரம் நடந்து வந்தமையால் இவர்களது வீட்டை யாழ்ப்பாணத்தார் வீடு என அழைத்தனர்.

தொடக்க காலத்தில் சொக்கலிங்க ஐயாவைச் சொக்கலிங்கம் செட்டியார் என அழைத்தனர். சைவ சித்தாந்தத்தில் தேர்ச்சி பெற்ற பின்னர் இவரை சொக்கலிங்க ஐயா என அழைத்தனர்.

காலப்போக்கில் இவரை அனைவரும் ஐயா என்றே அன்புடன் கூப்பிட்டனர். செட்டிநாட்டுப் பகுதியில் அக்கால கட்டத்தில் நகரத்தார்கள் ஐயா என்று குறிப்பிட்டால் அது சொக்கலிங்க ஐயாவையே குறிக்கும். இனி சொக்கலிங்க ஐயாவைக் கட்டுரையில் ஐயா என்றே குறிப்பிடுவோம்.

பள்ளிப்பருவம்: ஐயா பள்ளிச் சிறுவனாக இருந்த போதே காரைக்குடி அறுபத்து மூவர் மடத்துக்கு அடிக்கடி சென்று வரும் வழக்கம் கொண்டிருந்தார். இதனை அறிந்த ஐயாவின் தகப்பனார் மடத்துக்குச் செல்வதைத் தடைசெய்யத் திட்டமிட்டுச் செயல்பட்டார். இதை அறிந்த

ஐயா, வீட்டு வேலைகள் சம்பந்தமாக வெளியில் போகும் போது, தந்தையாருக்குத் தெரியாதபடி அறுபத்து மூவர் மடத்துக்குப் போய் வந்து கொண்டிருந்தார். இளைஞனானதும் ஐயா அங்கு கந்தபுராணம், சிவபுராணம் பற்றிய சொற்பொழிவுகளும் ஆற்றினார். காலப்போக்கில் ஐயாவின் தந்தையார், தன்

மகன் செய்யும் சிவத்தொண்டினைத் தடை செய்யக்கூடாது எனக் கருதி ஐயாவின் நோக்கம் போல் விட்டார். ஆகவே ஐயாவின் ஆன்மிகப்பணி அவரது தந்தையின் அனுமதியோடும், ஆசிகளோடும் தொடர்ந்தது.

திருமண வாழ்க்கை: ஐயாவிற்கு 16 வயதில் திருமணம் நடந்தது. கோட்டையூர் ராமநாதன் செட்டியார் புதல்வி இலக்குமியை ஐயா திருமணம் செய்து கொண்டார். ஐயாவிற்கு 28 வயதானபோது (திருமணமாகி 12 ஆண்டுகள் கழித்து) அவரது மனைவி இலக்குமி ஆச்சி சிவபதம் அடைந்தார். ஆகவே தனது 29-வது வயதில் முத்துப்பட்டினத்தைச் சார்ந்த சாத்தப்ப செட்டியார் புதல்வி விசாலாட்சியை இரண்டாவது தாரமாக ஏற்றுக் கொண்டார். ஐயாவிற்கு 44 வயதான போது விசாலாட்சி ஆச்சியும் சிவபதவி அடைந்தார். அதற்குப் பிறகு ஐயாவிற்கு ஆன்மிகத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடு ஏற்பட்டது. காசியாத்திரை

மேற்கொண்டார். அந்த யாத்திரை முடிந்ததும் “காசி விஸ்வேஸ்வரர் அடைக்கலப் பதிகம்” என்னும் நூலை எழுதினார்.

ஐயாவின் குரு பக்தி: ஐயா யாழ்ப்பாணம் ஆறுமுக நாவலரிடம் பாடம் கேட்டமையால் அவர்மீது அன்பு கொண்டு “ஆறுமுக நாவலர் குரு வணக்கம்” என்று ஒரு பதிகம் பாடி நாவலரை வணங்கினார். பின்னர் ஐயா தேவ கோட்டை நாராயணன் செட்டியார் என்னும் வன்றொண்ட தேசிகரிடம் பாடம் கேட்டார். அந்த வன்றொண்டரைப் புகழ்ந்து “வன்றொண்டர் குரு ஸ்துதி” எனும் நூலை ஐயா எழுதினார். ஐயா அவர்கள் தாம் எழுதி வெளியிட்ட நூல்களிலெல்லாம் தம்மை வன்றொண்டரின் மாணவர் என்று பெருமையாகச் சொல்லிக் கொண்டார்.

பாடிப்பதில் விடாப்பிடி: இதன்பின் ஐயா காரைக்குடி சாலக்கரையார் வீட்டைச் சார்ந்த ஸ்ரீலக்ஷ்மி மெய்யப்ப செட்டியாரிடம் சிஷ்யராகச் சேர்ந்தார். மெய்யப்ப செட்டியாருக்கு பாடம் சொல்லிக் கொடுக்க அவகாசம் கிடைப்பது அரிதாக இருந்தது. இருந்த போதிலும் ஐயா பக்தி விசுவாசத்துடன் அவரை நிழல் போல் விடாது பின் தொடர்ந்தார். மெய்யப்ப செட்டியார் பூக்கட்டும் போதும், கோயில் பிரகாரம் வரும் போதும் அவரோடு ஐயா சென்று பெரியபுராணம், சைவ சித்தாந்தம் ஆகியவற்றைக் கற்றார்.

இந்த மெய்யப்ப செட்டியாரைப் புகழ்ந்து ஐயா “மெய்யப்ப சுவாமிகள் பதிறுப் பத்து அந்தாதி” என்ற நூலை இயற்றினார். மேலும் மெய்யப்ப செட்டியாரின்

திருவடிப் பாதுகையை (காலணிகள்) ஐயா பூஜை அறையில் வைத்து அப்பாதுகைக்கு மலர் அர்ச்சனை செய்து பூஜித்து வந்தார். என்னே அவரின் குரு பக்தி. -

ஆச்சாள்புரத்தில் சிவத்தொண்டு: திருஞான சம்பந்தர் சீர்காழியில் பிறந்தார். அவரின் திருமணம் சீர்காழிக்கு அருகில் உள்ள ஆச்சாள்புரம் என்ற இடத்தில் நடந்தது. ஐயா ஆச்சாள்புரத்தில் அறுபத்து மூவர் மடம் ஏற்படுத்தி அங்கு நாயன்மார்களுக்கு குருபூஜைகள் நடத்த ஏற்பாடு செய்தார். மேலும் ஐயா ஆச்சாள்புரத்தில் தங்கியிருந்த போது “திருஞானசம்பந்தர் பிள்ளைத்தமிழ்” என்ற நூலை எழுதி வெளியிட்டார்.

சிதம்பரத்தில் சிவத்தொண்டு: சிதம்பரத்தில் ஐயா நகரத்தார்களின் பண உதவியுடன் தன் பணத்தையும் சேர்த்து ஸ்ரீமெய்கண்ட சித்தாந்த வித்யாசாலையை 1923 ஆம் ஆண்டு ஏற்படுத்தினார். இந்த வித்தியாசாலையில் 63 நாயன்மார்களின் திருவுருவப்படங்கள் பிரதிஷ்டை செய்து, நாயன்மார்களுக்கு குருபூஜைகள் நடத்த ஏற்பாடு செய்தார். அங்கேயே ஐயா தங்கியிருந்து மாணவர்களுக்கு சைவ, ஆகமம் பாடங்களும் சொல்லிக் கொடுத்தார். இந்த வித்யாசாலை என்றென்றும் சிவத் தொண்டு செய்ய ஆறு நகரத்தார்கள் அடங்கிய நிர்வாகக் குழு ஒன்றையும் ஏற்படுத்தினார்.

இந்த வித்யாசாலை சிதம்பரத்தில் மாலை கட்டித் தெருவில் உள்ளது. இது இன்றும் சைவத் தொண்டும், தமிழ்த்தொண்டும் செய்து வருகிறது.

ஐயாவும், பண்டிதமணியும்: ஐயாவிடம் பண்டிதமணி மு.கதிரேச செட்டியார் பாடம் கேட்க விரும்பி ஒரு கடிதம் எழுதினார். இக்கடிதத்தைப் படித்துவிட்டு ஐயா பதில் கடிதம் எழுதினார். அக்கடிதத்தில், “கீன்னிடம் நூல் சில கேட்க எண்ணியது அன்பால் தான். ஆதலால் அதை மறுக்கிலேன்” எனக் குறிப்பிட்டிருந்தார். பண்டிதமணிக்கு சில இலக்கண, இலக்கியங்களை ஐயா போதித்தார். தமிழ்க்கடல் இராய.சொ., பாலகவி இராமநாதன் செட்டியார் ஆகியோரும் ஐயாவிடம் கல்வி பயின்றனர்.

ஐயா செய்யுள் நூல்களும், உரைநடை நூல்களுமாக 108 நூல்கள் எழுதி உள்ளார். ஐயாவை பண்டிதமணி கதிரேச செட்டியார் “சைவ நெறி சார்ந்து வாழ்ந்த பெருந்தகையான்” எனப் புகழ்ந்து பாடி இருக்கிறார். ஐயா தனது 75வது வயதில் 14.12.1930இல் காரைக்குடியில் தனது இல்லத்தில் சிவபதவி அடைந்தார். சொக்கலிங்க ஐயாவின் சிவத்தொண்டு நகரத்தார் வரலாற்றில் பொன்னெழுத்துக்களால் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

சோமலையின் இலக்கியப்பணி

பிறப்பு: சோமலெ என்ற சோம.இலக்குமணன் நெற்குப்பையில் 1921ஆம் ஆண்டு பிறந்தார். அவரது தந்தையார் பெயர் பெரி. சோமசுந்தரம் செட்டியார். தாயார் பெயர் நாச்சம்மை ஆச்சி. இந்த நகரத்தார் தம்பதியருக்கு

ஆராவது குழந்தையாகப் பிறந்தவரே சோமலெ ஆவார்.

கல்வி: சோமலெ சென்னை மாநிலக் கல்லூரியில் படித்து 1941ஆம் ஆண்டு பி.ஏ., பட்டம் பெற்றார். பின்னர் பம்பாயில் உள்ள ஹாரிமன் இதழியல் கல்லூரியில் படித்து 1947ஆம் ஆண்டு இதழியல் துறையில் பட்டயப்படிப்பு (டிப்ளமோ) முடித்தார்.

எழுத்தாளர் ஆதல்: தமது குடும்பத்தினர் நடத்தி வந்த ஏற்றுமதி இறக்குமதி வணிகத்தின் காரணமாக சோமலெ 1948இல் ஆறுமாத காலம் வெளிநாடுகளில் சுற்றுப்பயணம் மேற்கொண்டார்.

பிரிட்டன், சுவீடன், ஜெர்மனி, பிரான்ஸ், அமெரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா, மலேசியா போன்ற பற்பல நாடுகளுக்கு வணிகத்தின் பொருட்டு சோமலெ விஜயம் செய்தார். இந்த உலகச்சுற்றுப்பயணம் இவருக்கு இருந்த எழுத்தாற்றலை வெளிகொணர்ந்தது என்றால் அது மிகையாகாது. “வணிகனாகச் சென்றேன். எழுத்தாளனாகத் திரும்பி வந்தேன்” என சோமலெ ஓர் இடத்தில் சொற்பொழிவில் குறிப்பிட்டார்.

உதயமூர்த்தியையே உற்சாகப்படுத்தியவர்: இவர் எழுதிய முதல் பயண இலக்கியநூல் அமெரிக்காவைப் பார் என்பதாகும். இந்தப் புத்தகத்தைப் படித்த பின்னர்தான் தனக்கு அமெரிக்கா போக வேண்டும் என்ற ஆர்வம் ஏற்பட்டது என்று டாக்டர் எம்.எஸ்.உதயமூர்த்தி குறிப்பிட்டுள்ளார். இது இவரது புத்தகத்திற்குக் கிடைத்த நற்சான்றிதழ் எனலாம்.

எளிமை: சோமலெ மிகவும் எளிமையான வாழ்க்கை வாழ்ந்தார். தனது வேஷ்டி, சட்டை, உள்ளாடைகளை இவர் வாழ்நாள் முழுவதும் துவைத்து உடுத்தும் வழக்கம் கொண்டிருந்தார். அவர் எந்த நகையும் அணிந்து கொள்ள மாட்டார். பற்பல சிறந்த தமிழ் நூல்களை எழுதியுள்ள தமிழறிஞர் சோமலெ இவ்வளவு எளிமையாக இருக்கிறாரே எனக் காண்பவர்கள் வியப்பு அடைவார்கள். சோமலெ எங்கு சென்றாலும் கையில் ஒரு துணிப்பையுடன் செல்வார். அதில் சிறிய குறிப்பு நோட்டு, பேனா, தனது முகவரி தமது பாஸ்போர்ட் சைஸ் புகைப்படம் அனைத்தையும் வைத்திருப்பார். இவரது நற்குணங்களைக் கண்ட பொற்கிழிக்கவிஞர் சொ.சொ.மீ.சுந்தரம் “நெற்குப்பை பெற்றுத் தந்த நிறைகுடம் சோமலெ” எனப் புகழாரம் சூட்டுகிறார்.

பயண இலக்கியம்: சோமலெ எழுதியுள்ள பயண நூல்களின் எண்ணிக்கை 31 ஆகும். இவற்றில் அமெரிக்கா வைப் பார், ஆஸ்திரேலியாவில் ஒருமாதம், நமது தலை நகரம், என் பிரயாண நினைவுகள், பர்மா, சுவிட்சர்லாந்து, இமயம் முதல் குமரி வரை ஆகிய நூல்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை.

அமெரிக்கர் பாலில் தண்ணீரைக் கலப்பதில்லை. கலக்க இயலும் என்பதையும் அறியார் என சோமலெ அமெரிக்காவைப் பார் என்ற புத்தகத்தில் குறிப்பிடுகிறார்.

சுவிடிஸ்காரர்கள் தங்கள் சைக்கிள்களைப் பூட்டி வைப்பதில்லை. இரவில் அவரவர் வீட்டுக்கு முன்பாகத் தெருவிலேயே சைக்கிள்களை விட்டு விடுவர். இவ்வாறு

இருந்தும் ஒரு சைக்கிள்கூடத் திருட்டுப் போவதில்லை என்று கவீடன் என்ற நூலில் சோமலெ குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மாவட்ட வரிசை நூல்கள்: தமிழ்நாட்டிலுள்ள மாவட்டங்களைப் பற்றி நூல்கள் எழுதி வெளியிட வேண்டும் என்ற எண்ணம் சோமலெ அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. 1961க்கும் 1980க்கும் இடைப்பட்ட இருபது ஆண்டுக் காலத்தில் சோமலெ தமிழ்நாட்டு மாவட்ட வரிசை நூல்களாகப் பத்து நூல்களை எழுதினார். இந்த நூல்கள் ஒவ்வொன்றும் அந்தந்த மாவட்டத்தின் கலைக்களஞ்சியமாகத் திகழ்கிறது. இந்நூல்கள் இன்றும் ஆராய்ச்சியாளர்களுக்குத் தகவல் சுரங்கங்களாக இருந்து உதவி வருகின்றன.

வாழ்க்கை வரலாற்று இலக்கியம்: சோமலெ எழுதிய வாழ்க்கை வரலாற்று நூல்கள் மூன்றாகும்.

1. பண்டிதமணி கதிரேசச் செட்டியார்
2. விவசாய முதலமைச்சர் ஓமந்தூர் ராமசாமி ரெட்டியார்
3. சந்தார் வேதரத்தினம்பிள்ளை.

முதல் இரண்டு நூல்கள் வெளிவந்து விட்டன. மூன்றாவது நூல் இன்னும் புத்தகவடிவம் பெறவில்லை. தட்டச்சு செய்யப்பெற்ற நிலையிலேயே சோமலெயின் புதல்வர் சோமசுந்தரத்திடம் உள்ளது.

செட்டிநாடும் செந்தமிழும்: 1954ஆம் ஆண்டு சோமலெ “செட்டிநாடும் செந்தமிழும்” என்னும் நூலை எழுதினார். இந்நூலில் செட்டி நாட்டு வரலாறு, நகரத்தார் களின் தமிழ் வளர்ச்சிப் பணிகள், நகரத்தார்களின் கோயில்

திருப்பணிகள் நகரத்தார்களின் கல்விப்பணிகள் ஆகியவை விரிவாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இந்நூலில் பட்டினத்தார் நகரத்தார் இனத்தைச் சார்ந்தவர் என்பதை இலக்கியச் சான்றுகளின் அடிப்படையில் சோமலெ நிறுவியுள்ளார்.

கும்பாபிஷேக மலர்கள்: “கும்பாபிஷேக மலர் வெளியிட வேண்டுமா? கூப்பிடுங்கள் சோமலெயை” என்று சொல்லும் அளவிற்கு சிறப்பாகக் கும்பாபிஷேக மலர்கள் வெளியிட்டவர் சோமலெ. திருவண்ணாமலை, சிதம்பரம், இராமேஸ்வரம் உள்ளிட்ட 12 ஆலயங்களின் கும்பாபிஷேக மலர்களை வெளியிட்டு “மலர் மன்னன்” எனப் பெயர் பெற்றவர் சோமலெ.

சோமலெ இம்மண்ணுலகில் நல்ல வண்ணம் 65 ஆண்டு காலம் வாழ்ந்து 1986இல் இறைவன் திருவடியை அடைந்தார். அவர் ஆற்றிய இலக்கியப்பணி அவரது புகழையும், பெருமையையும் என்றென்றும் தமிழ் கூறும் நல்லுலகிற்கு சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

விடாமுயற்சி + உழைப்பு = ஏ.வி.எம்.

காரைச் செடிகள் அதிகம் படர்ந்து கிடந்த பகுதி பின்னர் ஊராக மாறிய போது காரைக்குடி என்ற பெயர் பெற்றது. தற்போது இவ்வூர் செட்டிநாட்டுப் பகுதியில் ஒரு முக்கிய நகரமாகத் திகழ்கிறது. இங்கு வாழ்ந்த ஆவிச்சி செட்டியார் - லெட்சுமி ஆச்சி தம்பதியருக்கு 1907ஆம்

ஆண்டு சூலை மாதம் 28ஆம் நாள் மெய்யப்பன் பிறந்தார். எட்டாவது வரையே படித்த இந்த மெய்யப்பன் என்ற ஏ.வி.எம்., பின்னர் தமிழ்த்திரையுலகத்தில் ஒரு புது யுகத்தையே தோற்றுவித்தார்.

ஏ.வி.எம்., அவர்கள் வடபழனியில் ஏ.வி.எம். ஸ்டுடியோவை நிறுவினார். பேரறிஞர் அண்ணாவை 'ஓரிரவு' (1950) படத்திற்கு திரைக்கதை வசனம் எழுத வைத்தார். கலைஞர் கருணாநிதியை 'பராசக்தி' (1952) படத்திற்கு திரைக்கதை வசனம் எழுத வைத்தார். மேலும் இப்படத்தில் சிவாஜிகணேசன் என்ற புதிய நடிகரை அறிமுகம் செய்தார். இப்படி இவரது திரையுலகச் சாதனைகளை அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம்.

இவரது ஆரம்ப கால தமிழ்த் திரையுலக வாழ்க்கை சோதனைகள் நிரம்பியதாக இருந்தது என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. அச்சோதனைகளை எல்லாம் ஏ.வி.எம். சந்தித்தார். அச்சோதனைகளை முறியடித்து சாதனைகள் படைத்தார். அவரின் வாழ்க்கை நமக்கெல்லாம் ஒரு படிப்பினையாக அமையும்.-

திரையுலகப் பிரவேசம்: 1931ஆம் ஆண்டு தான் முதன் முதலில் தமிழில் பேசும் படம் தயாரிக்கப்பட்டது. அதற்கு முன்னர் தமிழ்நாட்டில் வெளியிடப்பட்ட படங்கள் எல்லாம் ஊமைப்படங்கள் ஆகும். தமிழில் வெளிவந்த முதல் பேசும் படம் காளிதாஸ் ஆகும். இப்படத்தைப் பார்த்த ரசிகர்கள் மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். வாய் அசைகிறது. ஒலி வருகிறது என வியந்தனர். இந்தக்

காலகட்டத்தில் தான் ஏ.வி.எம். அவர்கள் தமிழ்த் திரையுலகில் நுழைந்தார்.

முதல் படம் தோல்வி: 1935இல் ஏ.வி.எம். அவர்கள் சரஸ்வதி சவுண்ட் புரொடக்ஷன்ஸ் என்ற படத்தயாரிப்பு நிறுவனத்தைத் தொடங்கினார். அதே ஆண்டு அவர் “அல்லி அர்ச்சுனா” என்ற படத்தைத் தயாரித்தார். படம் எடுத்து முடித்ததும் இப்படத்தைப் போட்டுப் பார்த்தார்கள். அனைவருக்கும் பெரிய அதிர்ச்சி. அப்படத்தில் நடித்திருந்த நடிகர்கள், நடிகைகள் அனைவரும் ஒளிவிளக்குகள் கண்களில் பட்டதால், கண்கள் கூசியதால், கண்களை முக்கால் பாகம் மூடியபடியே நடித்திருந்தார்கள். தயாரிப்புக்கு முன்னர் யாருமே இதைப் படம் எடுத்தபோது கவனிக்கவில்லை. ஆகவே இப்படம் படுதோல்வி அடைந்தது. ஏ.வி.எம்.க்கு 80 ஆயிரம் ரூபாய் நட்டம் ஏற்பட்டது. ஆனால் ஏ.வி.எம். மனம் தளரவில்லை. தோல்விதான் வெற்றிக்கான படிக்கட்டு என்று இரண்டாவது படத்தைத் தயாரிக்க ஆரம்பித்தார்.

2ஆவது படமும் தோல்வி: ஏ.வி.எம். தயாரித்த இரண்டாவது படம் “ரத்னாவளி” இது 1936-இல் தயாரிக்கப்பட்டது. இப்படத்தை ஏ.வி.எம். ஒன்றரை இலட்ச ரூபாய் செலவில் தயாரித்தார். இப்படத்தின் படப்பிடிப்பு முடிந்ததும், ஏ.வி.எம். இப்படத்தைப் போட்டுப் பார்த்தார். இதிலும் கோளாறு ஏற்பட்டிருந்தது.

இப்போது கேமராவினால் கோளாறு. ஒலியின் வேகமும், ஒளியின் வேகமும் வேறுபட்டு விட்டது. ஒளியும்,

ஒலியும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பு இல்லாமல் இருந்தது. கேமிராவும் சவுண்டும் சரியான வேகத்தில் இணையாத தொழில் நுட்பக் கோளாறு ஏற்பட்டிருந்தது. ஆகவே ஏவி.எம்.பின் இப்படமும் மிகப் பெரிய தோல்வி அடைந்தது. “முயற்சி திருவினையாக்கும்,” “முயற்சி உடையார் இகழ்ச்சி அடையார்” என்ற பழமொழிகளை ஏவி.எம்.உச்சரித்துக் கொண்டே மூன்றாவது படத்தைத் தயாரிக்க ஆரம்பித்தார்.

3வது படமும் தோல்வி: ஏவி.எம்.பின் மூன்றாவது படம் “நந்தகுமார்”. இப்படம் 1937இல் வெளியானது. அந்நாட்களில் நாடக மேடைகளில் புகழ் பெற்றிருந்த டி.ஆர்.மகாலிங்கம் இப்படத்தில் நடித்தார். இதுவே டி.ஆர்.மகாலிங்கத்தின் முதல் படம்.

இப்படத்தில் பெண் வேடத்தில் டி.ஆர்.மகாலிங்கத் துடன் நடித்த நடிகை பாடத்தெரியாதவர். டி.ஆர்.மகாலிங்கத்தின் குரல் கணீர் என்று இருந்தது. அந்த நடிகையின் குரல் மிக மோசம். ஆகவே அந்த நடிகைக்காக பின்னணி பாட பம்பாயில் இருந்து ஒரு பாடகி வரவழைக்கப்பட்டார்.

மூன்றாம் தோல்விக்குப் பின்னும் முயற்சி: தமிழ்த் திரையுலகில் இந்தப் படத்தில்தான் முதன் முதலில் பின்னணிப் பாடல் அம்சம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இதனை அறிமுகப்படுத்திய பெருமை ஏவி.எம். அவர்களுக்கே உரியது. இந்தப் படம் வெற்றிப்படமா? என்றால் “இல்லை” என்றுதான் சொல்லவேண்டும். இப்படமும் பாடல்கள் சரியில்லாததால் தோல்வி அடைந்தது. இத்தோல்விகளைக் கண்டு ஏவி.எம். துவண்டு

விடவில்லை. திரையுலகை விட்டு விலகி விடவுமில்லை. விடாமுயற்சியோடு கடுமையாக உழைத்தார்.

வெற்றி மீது வெற்றி: ஏ.வி.எம். 1940ஆம் ஆண்டு “பூ கைலாஸ்” என்ற படத்தைத் தெலுங்கில் எடுத்தார். சிவபெருமான் மீது இராவணனுக்கு இருந்த பக்தியை விளக்கிய இப்படம் தெலுங்கில் சக்கை போடு போட்டது. இது வெற்றிப்படமாக அமைந்தது. இதே படத்தை 1941-இல் ஏ.வி.எம். தமிழில் தயாரித்தார். தமிழில் வெளிவந்த “பூ கைலாஸ்” படமும் வெற்றிப் படமாக அமைந்தது.

1942-இல் தயாரித்த “சபாபதி” படம் தமிழ் மக்களிடையே நல்ல வரவேற்பைப் பெற்றது. இப்படத்தைப் பாராட்டி கல்கி இரண்டு பக்கங்கள் விமர்சனம் எழுதினார்.

1943-இல் “ஹரிச்சந்திரா” படத்தை ஏ.வி.எம். கன்னட மொழியில் எடுத்தார். இப்படம் 1944-இல் தமிழில் டப்பிங் படமாக வெளிவந்தது. இவையும் வெற்றிப் படங்களாக அமைந்தன. இந்தியாவிலேயே முதன் முதலில் டப்பிங் செய்யப்பட்ட படம் “ஹரிச்சந்திரா” என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. 1945இல் “ஸ்ரீவள்ளி” என்ற படம் எடுக்கப் பட்டது. இதுவும் வெற்றிப்படமாக அமைந்தது. இப்படங்களின் வெற்றியைத் தொடர்ந்து ஏ.வி.எம். வெற்றிப் பாதையில் வேகமாக முன்னேற ஆரம்பித்தார். இளைஞர்களே! ஏ.வி.எம்.மை வழி காட்டியாகக் கொள்ளுங்கள்! தோல்வியைத் தோல்வி யடையச் செய்யுங்கள்! வாழ்வில் வெற்றி பெறுங்கள்!

அவரின் மனிதநேயம்: திரைப்படத் தயாரிப்பாளர் ஏ.வி.எம். அவர்களால் எட்டாவது வகுப்புக்கு மேல் படிக்க

இயலவில்லை. காரணம் குடும்பச் சூழ்நிலை. அவரது தந்தையார் ஆவிச்சி செட்டியார் கண் அறுவை சிகிச்சை செய்து கொண்டதால் காரைக்குடியில் அவர் நடத்தி வந்த வணிக நிறுவனங்களை ஏவி.எம். பார்த்துக் கொள்ள வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. ஆகவே ஏவி.எம்.மின் படிப்பு தடைப்பட்டது. இளமையில் கல்வி என்பது தனக்கு கிடைக்காமல் போனாலும் ஏவி.எம்.கல்வியின் முக்கியத்துவத்தை அறிந்து பற்பல கல்விப்பணிகளைத் தன் வாழ்நாளில் செய்தார்.

படித்த பள்ளிக்கு நன்றிக் காணிக்கை: ஏவி.எம். காரைக்குடியில் உள்ள ஸ்ரீ மீனாட்சி சுந்தரேஸ்வரர் பள்ளிக் கூடத்தில் எட்டாவது படித்தார். அப்பள்ளிக்கூடத்தின் கட்டிடங்கள் பழமையாகிப் போனதால் வலிமை இழந்து இருந்தன. இதனைத் தன் நண்பர் பழ.பழனியப்பன் வழியாக ஏவி.எம். அறிந்தார். அக்கட்டிடங்களைப் புதுப்பிக்க எவ்வளவு செலவாகும்? என்று ஏவி.எம்.தன் நண்பர் பழனியப்பனிடம் கேட்டார். ஐம்பதாயிரம் ரூபாய் தேவைப்படும் என்றார் பழனியப்பன். ஏவி.எம். ஒரு இலட்சம் ரூபாய்க்கு காசோலை எழுதி பழனியப்பனிடம் கொடுத்து பள்ளி நிர்வாகத்திடம் கொடுக்கச் சொன்னார். அப்போது ஏவி.எம். சொன்னார். 'பள்ளியின் பழைய மாணவன் ஒருவனின் நன்றிக் காணிக்கை' என்றார்.

தந்தை பெயரில் பள்ளி: ஏவி.எம். சென்னையில் 1963ஆம் ஆண்டு தன் தந்தையார் ஆவிச்சி செட்டியார் பெயரில் பள்ளிக்கூடம் தொடங்கினார். இப்பள்ளிக் கூடத்தை பெருந்தலைவர் காமராஜர் திறந்து வைத்தார்.

இப்பள்ளிக்கூடத்தில் தற்போது ஆயிரக்கணக்கான மாணவர்கள் படிக்கிறார்கள்.

இதர கல்விப் பணிகள்: மேலும் ஏ.வி.எம். பற்பல பள்ளிக்கூடங்களுக்கு உதவிக்கரம் நீட்டியுள்ளார். தன் பெயரை எங்கேயும் விளம்பரப்படுத்தக் கூடாது. தன் பெயரை எந்தக் கட்டிடத்திற்கும் வைக்கக்கூடாது என்ற நிபந்தனையின்பேரில் ஏ.வி.எம். அவர்கள் மயிலாப்பூர் குழந்தை பராமரிப்பு இல்லம், வாலாஜாபாத் இந்துமத பாடசாலை ஆகிய கல்வி நிறுவனங்களுக்கு நன்கொடை அளித்துள்ளார்.

கண் மருத்துவமனைக்கு நன்கொடை: 1979 ஆம் ஆண்டு சென்னையிலுள்ள கண் மருத்துவமனையாகிய சங்கர நேத்ராலயா சொந்தக் கட்டிடத்தில் செயல்படத் தொடங்கியது. அந்தக் கட்டிடத்தை அன்றைய முதல்வர் எம்.ஜி.ஆர். திறந்து வைத்தார். இந்த திறப்பு விழாவிற்கு டாக்டர் பத்ரிநாத் அவர்களின் அழைப்பின் பேரில் ஏ.வி.எம். சென்றிருந்தார். இரண்டு நாட்கள் கழித்து ஏ.வி.எம்., டாக்டர் பத்ரிநாத்திற்கு 1.75 இலட்சத்திற்கு ஒரு காசோலையும், அத்தோடு ஒரு கடிதமும் சேர்த்து அனுப்பி வைத்தார். அக்கடிதத்தில் ஏ.வி.எம். குறிப்பிட் டிருந்தார்: "திறப்பு விழாவிற்கு வந்திருந்தேன். உங்களின் புனிதமான மருத்துவப் பணியைத் தெரிந்து கொண்டேன். இத்துடன் ஒண்ணே முக்கால் இலட்ச ரூபாய்க்கான காசோலை அனுப்பியுள்ளேன். இப்பணத்தை ஏழை எளிய மக்களின் மருத்துவச் செலவிற்கு பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுகிறேன்." நன்கொடை வேண்டும் என்ற எந்தக் கோரிக்கையும் வராமல், தாமாகவே முன் வந்து ஏழை

களுக்கு உதவி செய்த ஏ.வி.எம். அவர்களின் மனிதநேயம் பாராட்டுக்குரியது.

புதல்வன் திருமணத்தோடு ஏழை ஜோடிகளுக்கும் திருமணம்: ஏ.வி.எம். தன் மகன் பாலசுப்பிரமணியத்தின் திருமணத்தை ஏ.வி.எம். ஸ்டுடியோ வளாகத்திலேயே நடத்தத் திட்டமிட்டார். இதற்காக ஒரு புதுத் திருமண மண்டபம் உருவாக்கப்பெற்றது. இதனைப் பார்த்த தமிழறிஞர் பேராசிரியர் ந.சஞ்சீவி ஒரு திருமணத்திற்காகவா இத்தனை பிரமாண்டமான திருமண மண்டபம் என்று வியந்தார். மேலும் அவர் ஏ.வி.எம்.மிடம் 'உங்கள் வீட்டுத் திருமணத்தோடு வேறு சில ஏழைகளின் திருமணத்தையும் சேர்த்து நடத்தினால் நன்றாக இருக்குமே!' என்றார். இந்த யோசனை ஏ.வி.எம்.மிற்கு மிகவும் பிடித்தது. உடனே அதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பெற்றன. அதே கல்யாண மண்டபத்தில் அதே நாளில் 22 ஜோடிகளுக்கு திருமணம் நடந்தது. மேற்படி கூட்டுத் திருமணச் செலவு முழுவதையும் ஏ.வி.எம். ஏற்றுக் கொண்டார். மேலும் அவர் அத்தனை ஜோடிகளுக்கும் வேட்டி, சேலை, தாலி, புதுக்குடித்தனத் திற்குத் தேவையான பொருட்கள் ஆகியவற்றை அன்பளிப்பாக அளித்தார்.

பார்வையற்ற மாணவிக்கு உதவி: கண்பார்வையற்ற ஒரு மாணவி பி.ஏ. படித்துக் கொண்டிருந்தார். தன் படிப்புக்காக அம்மாணவிக்கு ஒருடேப்ரிக்கார்டர் தேவைப் பட்டது. உடனே ஏ.வி.எம். தன்னிடமிருந்த ஒரு டேப்ரிக் கார்டரை அந்த மாணவிக்கு அன்புடன் அனுப்பி வைத்தார். இதுதான் ஏ.வி.எம். தன் வாழ்வில் கடைசியாக

அளித்த நன்கொடை. அந்த டேப்ரிக்கார்டரை எப்படி இயக்குவது? என்பதை தானே, தன் குரலில் ஒரு கேசட்டில் பதிவு செய்து அதையும் அந்த மாணவிக்கு டேப்ரிக் கார்டருடன் அனுப்பி வைத்தார்.

ஏ.வி.எம்.மின் மனித நேயப் பண்புகளைப் பாராட்டு வோம். அவற்றை நாம் நினைவில் நிறுத்துவோம். அது போன்ற நற்செயல்களை நாமும் செய்வோம். மனிதநேயர் என்ற நற்பெயர் எடுப்போம்.

காந்தி படம் எடுத்த ஏ.கே.செட்டியார்

அமெரிக்க நாட்டைச் சேர்ந்த ரிச்சர்டு ஆட்டன்பரோ என்பவர் 1982-ஆம் ஆண்டு தயாரித்த “காந்தி” திரைப் படத்தை நீங்கள் தொலைக் காட்சியில் அல்லது திரையரங்கில் பார்த்திருக்கலாம். “காந்தி” என்ற பெயரில் ஒரு படத்தை கோட்டையூரைச் சேர்ந்த ஏ.கே. செட்டியார் (ஏ.கருப்பன் செட்டியார்) என்பவர் 1940-ஆம் ஆண்டு தயாரித்தார். இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சி நடந்து கொண்டிருந்த காலத்திலேயே இத் திரைப்படம் தயாரிக்கப்பட்டது. இத்திரைப்படத்தை எவ்வாறு ஏ.கே.செட்டியார்

தயாரித்தார் என்பதை விளக்குவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

1937-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் இரண்டாம் தேதி அமெரிக்காவிலிருந்து அயர்லாந்துக்கு சமரியா என்ற கப்பலில் ஏ.கே.செட்டியார் பிரயாணம் செய்து கொண்டிருந்தார். அந்த நாள் காந்தியடிகளின் பிறந்த நாள் என்பதனால் ஏ.கே.செட்டியாரின் எண்ணம் காந்தியடிகளைப் பற்றியதாக இருந்தது. ஏ.கே. செட்டியார் அக்கப்பலில் பயணம் செய்து கொண்டிருந்த இந்திய நண்பர்கள், அமெரிக்க நண்பர்கள் ஆகியோரை அழைத்துக் காந்தியடிகளின் பிறந்தநாளை மிக எளிமையாக அக்கப்பலின் மேல் தளத்தில் கொண்டாடினார். அப்போது மகாத்மா காந்தியின் வாழ்க்கையை ஒரு சரித்திரப் படமாக எடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏ.கே. செட்டியாருக்கு ஏற்பட்டது. இது விஷயமாக ஏ.கே.செட்டியார் சென்னையைச் சேர்ந்த சில திரைப்படத் தயாரிப்பாளர்களைச் சந்தித்துப் பேசினார்.

இலவசமாகக் காட்டினாலும் பார்க்க மாட்டார்கள்: ஒரு திரைப்படத் தயாரிப்பாளர் ஏ.கே.செட்டியாரிடம் “காந்தியைப் பற்றி டாக்குமெண்ட்ரி பிலிம் எடுத்து இலவசமாகக் காண்பித்தால் கூட மக்கள் பார்க்க வரமாட்டார்கள்” என்று ஏளனம் செய்தார். ஆனால் ஏ.கே.செட்டியார் மனம் தளரவில்லை.

ஏ.கே.செட்டியார் இந்தியாவின் ஸ்டுடியோகளுக்கு கெல்லாம் சென்று, அவற்றில் குவிந்து கிடந்த பழைய குப்பைகளை எல்லாம் கிளறி, காந்தியடிகள் சம்பந்தப்பட்ட

சில படச் சுருள்களைத் தேடி எடுத்தார். அப்படிச் சேகரித்த படச்சுருள்கள் ஒரு முழு நீளப் படம் செய்வதற்குப் போதுமானதாக இல்லை. ஆகவே ஏ.கே.செட்டியார், காந்தி சம்பந்தப்பட்ட படச்சுருள்களைத் தேடி பிரிட்டனுக்கும், பிரான்சிற்கும், அமெரிக்காவுக்கும், ஆப்பிரிக்காவுக்கும் பயணமானார்.

பிரிட்டனில் ஏ.கே.செட்டியார்: ஏ.கே. செட்டியார் லண்டனுக்கு (பிரிட்டன்) சென்று மகாத்மா காந்தியின் நண்பர் 'போல்க்' என்பவரைச் சந்தித்தார். போல்க் ஒரு பழைய தகரட்பாவை எடுத்து அதனுள் இருந்த 200 அடி நீளமுள்ள காந்தியடிகள் சம்பந்தப்பட்ட பழைய சினிமாப் படச்சுருளை ஏ.கே.செட்டியாரிடம் கொடுத்தார். அந்தப் படம் கோபால கிருஷ்ணகோகலே அவர்கள் தென்னாப் பிரிக்கா விஜயம் செய்தபோது எடுத்த படம். அதில் மகாத்மா காந்தி ஐரோப்பிய உடையில் காட்சி தருவதை ஏ.கே.செட்டியார் பார்த்தார். அப்படச்சுருளை போல்க்கிடம் இருந்து ஏ.கே.செட்டியார் பெற்றுக்கொண்டார்.

பின்னர் ஏ.கே. செட்டியார் பிரிட்டிஷ் செய்திப்படக் கம்பெனிகளுக்குச் சென்று காந்தியடிகள் படச்சுருள் உள்ளதா? என்று வினவினார். ஒரு செய்திப்படக் கம்பெனி காந்தியடிகளை படம் பிடித்து படச்சுருளாக வைத்திருப்பதாகவும், ஒரு அடிக்கு ஒரு பவுன் கொடுத்தால் தருவதாகவும் சொன்னது. அந்த அதிக விலையையும் கொடுக்க ஏ.கே.செட்டியார் தயாராக இருந்தார். ஆனால் இறுதியில் அந்தக் கம்பெனி அப்படச்சுருளை ஏ.கே.செட்டியாரிடம் விற்க மறுத்துவிட்டது. காந்திஜியின் லண்டன் விஜயம்

பற்றிய அப்படச்சுருள் அரசியல் சம்பந்தமான படமென்றும், அப்படத்தை இந்தியாவிற்கு எடுத்துச் சென்று பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்திற்கு விரோதமாக ஏ.கே.செட்டியார் காட்டக் கூடும் என்றும் கருதிய அக்கம்பெனி எவ்வளவு விலை கொடுத்தாலும் அப்படச்சுருளை விற்க முடியாது என்று சொல்லிவிட்டது.

பிரான்சில் ஏ.கே.செட்டியார்: மகாத்மா காந்தியடிகளின் சரித்திரத்தை முதன் முதலாக எழுதி வெளி உலகத்துக்கு அறிவித்த பெரியவர் பிரான்சைச் சார்ந்த ரொமெய்ன் ரோலந்து ஆவார். அவரை ஏ.கே.செட்டியார் சந்தித்து அவரிடம் காந்திஜியைப் பற்றிய அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டு ஒரு நேர்காணலை நடத்தினார். அந்த நேர்காணல் படமாக்கப் பெற்றது.

அமெரிக்காவில் ஏ.கே.செட்டியார்: பிரான்சு பயணத்தை முடித்துக் கொண்டு ஏ.கே.செட்டியார் அமெரிக்கா சென்றார். நியூயார்க் பொது நூலகத்தில் காந்தியைப் பற்றிய இருநூறு புத்தகங்களைச் சேகரித்து அவற்றை ஏ.கே.செட்டியார் படம் பிடித்துக் கொண்டார். பின்னர் வாஷிங்டன் பாராளுமன்ற நூலகம் சென்று அங்கிருந்த காந்தி பற்றிய ஏராளமான புத்தகங்களையும் படம் பிடித்துக் கொண்டார்.

தென் ஆப்பிரிக்காவில் ஏ.கே.செட்டியார்: அமெரிக்கப் பயணத்தை இனிதே முடித்துக் கொண்ட ஏ.கே.செட்டியார் தென் ஆப்பிரிக்காவிற்குச் சென்றார். தென்ஆப்பிரிக்காவில் தான் காந்தியடிகள் நிற வெறியை

எதிர்த்துத் தனது முதல் சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தை நடத்தினார் என்பது யாவரும் அறிந்ததே. காந்திஜி தென் ஆப்பிரிக்காவில் ஆரம்பித்த பீனிக்ஸ் குடியேற்றத்தை ஏ.கே. செட்டியார் பார்த்து அதனை அப்படியே படம் பிடித்துக் கொண்டார். காந்திஜியுடன் தென் ஆப்பிரிக்காவில் தோளோடு தோள் நின்று சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தை நடத்தியவர்களை ஏ.கே.செட்டியார் சந்தித்து அவர்களின் பேட்டிகளைப் படமாக்கினார்.

இந்தியாவில் ஏ.கே.செட்டியார்: ஏ.கே.செட்டியார் தென் ஆப்பிரிக்கப் பயணத்தை முடித்துக் கொண்டு இந்தியாவிற்கு வந்தார். இந்தியாவில் காந்தியடிகள் அப்போது வார்தா ஆசிரமத்தில் (மகாராட்டிராவில்) தங்கியிருந்தார். ஏ.கே.செட்டியார் மாதக்கணக்கில் வார்தாவில் காத்திருந்து காந்தியின் அன்றாட வாழ்க்கையைப் படம் பிடித்தார். காந்தியைப் படம் பிடிப்பது மிகவும் கஷ்டமான காரியமாக இருந்தது. காமிராவுக்காக காந்தியடிகள் சிறிது நேரம் கூட நிற்பதில்லை. சாதாரணமாக காந்தியடிகள் மிகவும் வேகமாக நடப்பார். அவரைச்சுற்றி எப்பொழுது பார்த்தாலும் மக்கள் கூட்டம் அலை மோதும். இப்பிரச்சனைகளை எல்லாம் சமாளித்து ஏ.கே.செட்டியார் காந்தியடிகளின் வாழ்க்கையில் சில அருமையான காட்சிகளைப் படம் பிடித்தார்.

ஏ.கே. செட்டியார் தான் சேகரித்த மற்றும் எடுத்த படச்சுருளைப் போட்டுப் பார்த்தார். ஐம்பது ஆயிரம் அடி நீளமாக அப்படத் தொகுப்பு இருந்தது. அதில் பன்னி ரெண்டு ஆயிரம் அடிசை தேர்ந்தெடுத்து ஒரு

தொடர்ச்சியான காந்தி படத்தைத் தயாரித்து ஏ.கே. செட்டியார் 1940-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 24ஆம் நாள் வெளியிட்டார்.

இருபது ஆண்டுகளில் மகாத்மா காந்தியடிகள் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த பல நிகழ்ச்சிகளைப் பிலிமாக எடுத்து உலகத்தின் பல இடங்களில் வைத்திருந்தார்கள். அந்தப் பிலிம்களை எல்லாம் நாடு நாடாகச் சென்று சேகரித்து காந்தி படத்தைத் தயாரித்தவர் ஏ.கே.செட்டியார்.

ஏ.கே.செட்டியார் தயாரித்த காந்தி படத்தை “ட்வென்டியத் செஞ்சுரி ஃபாக்ஸ்” கம்பெனி என்ற படக்கம்பெனி (இந்த செஞ்சுரி ஃபாக்ஸ் கம்பெனிதான் 1985-ஆம் ஆண்டு டைட்டானிக் என்ற உலகப்புகழ் பெற்ற படத்தைத் தயாரித்தது) இருபது லட்ச ரூபாய் விலைக்குக் கேட்டது. ஏ.கே.செட்டியார் “தேசப்பிதாவை.. விற்க மாட்டேன்” என்று விலைக்குக் கொடுக்க மறுத்துவிட்டார். பின்னர் ஏ.கே.செட்டியார் தனது “காந்தி” படத்தை பணம் எதுவும் பெற்றுக்கொள்ளாமல் இந்திய அரசாங்க செய்தித் திரைப்படப் பிரிவுக்கு கொடுத்தார்.

ரிச்சர்டு ஆட்டன்பரோ, காந்தி போல ஒரு நடிகரை நடிக்க வைத்து “காந்தி” படம் தயாரித்தார். ஆனால் ஏ.கே.செட்டியார் காந்தி தங்கி இருந்த இடத்திற்குக் கேமராவுடன் சென்று அவரது வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளை அப்படியே அசலாகப் படம் பிடித்துக் காட்டினார். காந்தியின் நண்பர்களை நேரில் சந்தித்து பேட்டி கண்டு படம் பிடித்தார். ஆட்டன்பரோ எடுத்தது வரலாற்றை

அடிப்படையாகக் கொண்ட திரைப்படம். ஏ.கே.செட்டியார் எடுத்த படம் வரலாறாகவே திகழ்கிறது.

தமிழ்க்கடல் இராய.சொ.

மிறப்பும் இளமையும்: “தமிழ்க்கடல்” என்று அனைவராலும் அழைக்கப் பெற்ற இராய.சொக்கலிங்கனார் 30.10.1898ஆம் தேதி காரைக்குடி இராயப்ப செட்டியாருக்கும் அழகம்மை ஆச்சிக்கும் தலைமகனாகப் பிறந்தார். இவர் காரைக்குடி சுப்பையா என்ற ஆசிரியரிடம் திண்ணைப் பள்ளியில் தனது ஆரம்பக் கல்வியைக் கற்றார்.

கேரளாவிலுள்ள பாலக்காட்டில் இவரது தந்தைக்கு வட்டிக்கடை இருந்தது. ஆகவே இராய.சொ. பாலக்காட்டில் சில ஆண்டுகள் படித்தார். பின்னர் காரைக்குடியில் தமிழ்ப் பண்டிதர் சிதம்பர அய்யரிடம் தமிழ் இலக்கண, இலக்கியப் பாடங்களைக் கசடறக் கற்றார்.

இராய.சொ.வுக்கும் பள்ளத்தூர் உமையாள் ஆச்சிக்கும் 1918-இல் திருமணம் மிகவும் சீரும் சிறப்புமாக நடைபெற்றது.

இந்து மதாபிமான சங்கம் தோற்றுவித்தல்: செட்டிநாட்டுப் பகுதியில் 1900ஆம் ஆண்டுவாக்கில் சமூகச் சீர்திருத்தத் தந்தை என அழைக்கப்பெற்றவர் சொ. முருகப்பா ஆவார். முருகப்பாவிற்கும் இராய.சொ.விற்கும் இடையே நெருங்கிய நட்பும் தொடர்பும் ஏற்பட்டது.

இவ்விருவரும் பல அன்பர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு காரைக்குடியில் இந்து மதாபிமான சங்கத்தை 10.09.1917-இல் தோற்றுவித்தனர். என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே என்ற அப்பர் சுவாமிகளின் வாக்கைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு இச்சங்கம் செயல்பட்டது.

சமயப்பற்று, நாட்டுப்பற்று, மொழிப்பற்று இவற்றை வளர்ப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டு இச்சங்கம் தொடங்கப் பெற்றது. 1921-இல் காந்தியடிகள் காரைக்குடிக்கு வந்த போது இச்சங்கம் அவருக்கு ஒரு வரவேற்பு இதழைக் கதர் துணியில் தமிழில் அச்சடித்து வழங்கியது. மேலும் இச்சங்கம் செக்கிழுத்த செம்மல் சிதம்பரம்பிள்ளை, வ.வே.சு.அய்யர், சுப்பிரமணிய சிவா மற்றும் மகாகவி பாரதியார் ஆகியோரை அழைத்து அவர்களைச் சொற்பொழிவு ஆற்றச் செய்தது. கானாடுகூத்தான் வை.சு. சண்முகனார் அழைப்பையேற்று அவர் இல்லத்தில் பாரதியார் சிலநாட்கள் தங்கி இருந்தார்.

அங்கிருந்து அவர் கடையம் செல்லும்போது காரைக்குடிக்கு வந்து இச்சங்கத்தில் இரண்டு, மூன்று நாட்கள் தங்கினார். அப்போது பாரதியார் இச்சங்க உறுப்பினர்களோடு ஒரு புகைப்படம் எடுத்துக் கொண்டார்.

அப்புகைப்படம் அரிய புகைப்படமாக இன்றும் பாதுகாக்கப்பெற்று வருகிறது. இச் சங்கத்தைப் பாராட்டிப் பாரதியார் ஏழு பாடல்களை இயற்றினார். தமிழ்நாட்டில் பாரதியாரின் பாடல் பெற்ற ஒரே சங்கம் இந்த இந்த மதாபிமான சங்கம் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

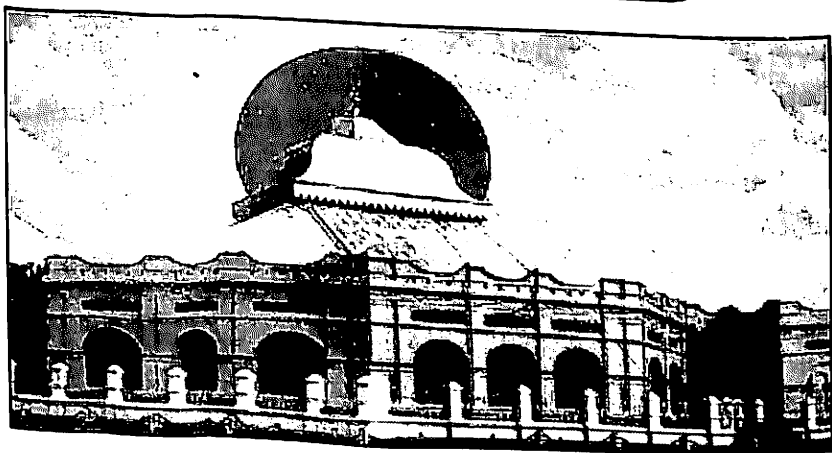
இராய.சொ.தொடங்கிய இச்சங்கம் இன்றளவும் சிறப்பாகச் செயல்பட்டு வருகிறது என்பது பெருமைக்குரிய செய்தியாகும்.

பத்திரிகைப் பணி: சொ.முருகப்பா அவர்கள் 1920-இல் தனவைசிய ஊழியன் என்ற பெயரில் ஒரு வார இதழை ஆரம்பித்தார். 1925-இல் இந்த இதழ் ஊழியன் என்ற பெயரில் இராய.சொ.அவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்டு 1940வரை வெளிவந்தது. காங்கிரஸ் கட்சியை செட்டிநாட்டுப் பகுதியில் வலுவடையச் செய்ய இப் பத்திரிகை மிகவும் உறுதுணையாக இருந்தது. பிற்காலத்தில் முன்னணி தமிழ் எழுத்தாளர்களான வா.ரா., தி.ஜ.ர., பி.ஸ்ரீ., புதுமைப்பித்தன், கொத்தமங்கலம் சுப்பு, எஸ்.எஸ்.வாசன் ஆகியோர் ஊழியன் பத்திரிகையில் பணியாற்றியவர்களே.

இந்திய விடுதலை இயக்கத்தில் இராய.சொ.: காந்தியடிகளின் சட்ட மறுப்பு இயக்கத்தில் ஈடுபட்டமைக் காக இராய.சொ.ஓராண்டு சிறைத் தண்டனை அடைந்தார். இத்தண்டனையை வேலூர் சிறையில் அவர் அனுபவித்தார். நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் வகுப்பில் அரசியல் காரணமாக முதன் முதலாகச் சிறை சென்றவர் இராய.சொ.தான்.

இராய.சொ.அகில இந்தியக் காங்கிரஸ் கமிட்டி அங்கத் தினராகவும், தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டி செயற்குழு உறுப்பினராகவும், காரைக்குடி நகரக் காங்கிரஸ் கமிட்டித் தலைவராகவும் இருந்து கட்சியை வலுவடையச் செய்தார்.

வடலூர் ஞானசபைக்கு தங்கக்கலசம்
அமைத்த குங்கிலியம் சண்முகனார்

வடலூரின் சிறப்பு: சிதம்பரத்திலிருந்து விருத்தாசலம் செல்லும் வழியில் அமைந்த ஓர் அழகான ஊர் வடலூர். இந்த வடலூரில் வாழ்ந்த இராமலிங்க அடிகளைத் தமிழகம் நன்கறியும். “வாடிய பயிரைக் கண்ட போதெல்லாம் வாடினேன்” என்று எல்லா உயிர்கள் மீதும் இரக்கம் கொண்டு வாழ்ந்தவர் இராமலிங்க அடிகள். இவர் வடலூரில் ஞானசபையை 1872-ஆம் ஆண்டு கட்டினார். இந்த ஞானசபையில் ஜோதி வழிபாடு அன்று முதல் தொடர்ந்து இன்று வரை நடைபெற்று வருகிறது. வடலூர் இராமலிங்கர் தம் திருக்கரங்களால் ஏற்றி வைத்த விளக்கு (ஜோதி) அணையாமல் தொடர்ந்து எரியுமாறு இங்கு

பராமரிக்கப்பட்டு வருகிறது. வடலூரில் ஞானசபைக் கருகில் தர்மசாலை உள்ளது. இந்த தர்மசாலை, ஞானசபை கட்டுவதற்கு முன்பே கட்டப்பட்டது. இது 1867-ஆம் ஆண்டு இராமலிங்கரால் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. இங்கு நாஸ்தோறும் மூன்று வேளையும் ஏழை எளிய மக்களுக்கு அன்னதானம் நடைபெற்று வருகிறது. இந்த தர்மசாலையிலுள்ள விறகு அடுப்பை இராமலிங்கர் தம் திருக்கரங்களால் 1867 ஆம் ஆண்டு ஏற்றி வைத்தார். அது தொடர்ந்து எரிகிறது. இரவு நேரத்தில் அடுப்பில் சில விறகுகளைப் போட்டு அந்தத் தீ அணைந்து விடாதவாறு பார்த்துக் கொள்கிறார்கள்.

அந்தத் தணலிலிருந்து அடுத்த நாள் நெருப்பு உருவாக்கப்படுகிறது. இந்த அடுப்புத் தீ அணையாமல் இருப்பதால் மக்களின் வயிற்றில் ஏற்படும் பசித் தீ அணைகிறது. வயதானவர்கள், நோயுற்றவர்கள், ஏழைகள் என எத்தனை ஆயிரம் பேர் வந்தாலும் அவர்களின் பசியைப் போக்கும் அன்னதானப் பணி வடலூரில் நாள் தோறும் சிறப்பாக நடைபெற்று வருகிறது. பொதுமக்களின் உதவியோடு இந்த அன்னதானம் நடைபெற்று வருகிறது.

குங்கிலியம் சண்முகனார்: இராமலிங்க அடிகளின் கொள்கைகளால் ஈர்க்கப்பட்ட நகரத்தார்களில் ஒருவர்தான் குங்கிலியம் சண்முகனார் ஆவார். இவர் கடியாபட்டியில் 1915 ஆம் ஆண்டு பிறந்தார். இவரது புதல்வரே பதிப்புச் செம்மல் வெற்றி மெய்யப்பன் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது. சண்முகனார் 1932-ஆம் ஆண்டு முதல் 1964-ஆம் ஆண்டுவரை இரங்கூனில் வணிகம் செய்தார். பின்னர்

தாய்நாடு திரும்பி சிதம்பரத்தில் நடராசப் பெருமானுக்குக் குங்கிலியத் தூபமிடும் பணியைச் செய்தார். ஒருவகை மரத்தின் பாலிலிருந்து தயாரிக்கப்படும் வாசனைப் பொருளே குங்கிலியமாகும். இதனை நெருப்பிலிட்டால் சாம்பிராணிப் புகைபோல் நல்ல வாசனை வரும். இந்தக் குங்கிலிய வாசனைப்புகையை நடராசப் பெருமானுக்கு இட்டதால் இவருக்குக் குங்கிலியம் சண்முகனார் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது.

துங்கக்கலசத்திற்குத் துங்கம் நன்கொடை: 1970-ஆம் ஆண்டு ஒருநாள் இரவு பத்து மணியளவில் சிதம்பரம் நடராசர் சன்னதியில் சண்முகனார் குங்கிலியத் தூபத் திருப்பணி புரிந்து கொண்டிருந்தார். அப்போது அர்த்த சாமப்ஸூசை பார்க்க வடலூரிலிருந்து துறவி கந்தசாமியும், துறவி ஊரன் அடிகளாரும் வந்தனர். அவ்விருவரும் சண்முகனாரைச் சந்தித்து நலம் விசாரித்தனர். அப்போது சண்முகனார் அத்துறவிகளிடம் வடலூர் ஞானசபைத் திருப்பணியெல்லாம் எப்படி இருக்கிறது? எப்போது கும்பாபிஷேகம்? என விசாரித்தார். திருப்பணிக்குப் பணம் ஏராளமாகத் தேவைப்படுவதாகவும், திருப்பணி நன்கொடை வசூல் எதிர்பார்த்த அளவில் வரவில்லை என்றும் ஊரன் அடிகள் தெரிவித்தார்.

இதைக் கேட்ட அடுத்த விநாடியே சண்முகனார் தன் திருநீற்றுப் பையில் எப்போதோ போட்டு வைத்திருந்த விக்டோரிய மகாராணி உருவம் பொறித்த தங்கக் காசை எடுத்து ஊரன் அடிகளிடம் கொடுத்தார். திருப்பணிக்கு என் பங்களிப்பு இந்த ஒரு பவுன் என்றார் சண்முகனார்.

அதனை மகிழ்ச்சியோடு வாங்கிக் கொண்ட ஊரன் அடிகள் தாங்கள் கொடுத்த பவுன் காசு தங்கக்கலசம் செய்யப் பயன் படுத்திக்கொள்ளப்படும் என்றார். பின்னர், சண்முகனார் தன் தமக்கையார் கல்யாணி ஆச்சியிடம் இருந்து வடலூர் தங்கக்கலசத் திருப்பணிக்கு ஒரு பவுன் வாங்கிக் கொடுத்தார். மேலும் அவர் கடியாபட்டி தீ.நா.மு.லெட்சுமி ஆச்சியைச் சந்தித்து அவரிடம் திருப்பணி பற்றிப் பேசி அவரையும் வடலூர் தங்கக் கலசத்திருப்பணிக்கு ஒரு பவுன் கொடுக்கச் செய்தார். இவ்வாறு சண்முகனார் தங்கக்கலசம் செய்யத் தங்கம் திரட்டிக் கொடுத்தார். ஆறாண்டுகள் உருண்டோடின. 1976-ஆம் ஆண்டு வடலூர் ஞானசபை கும்பாபிஷேக அழைப்பிதழைச் சண்முகனார் பார்த்தார். தாம் சேர்த்துக் கொடுத்த மூன்று பவுன்களும் வடலூர் ஞானசபைக் கலசத்தில் தங்கமாக ஏறியதா? என்பதை நேரில் சென்று பார்ப்போம் என்று ஆவலுடன் சண்முகனார் வடலூர் சென்றார்.

ஊரன் அடிகளோடு வாதிடல்: சண்முகனார் ஊரன் அடிகளைச் சந்தித்தார். தங்கக் கலசத்தைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற தன் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தார். ஊரன் அடிகள், “தற்போது தங்கக் கலசம் வைக்க பொருளாதார நிலை இடம் தரவில்லை. திருப்பணிக்கே பொருளின்றித் திண்டாடுகிறோம். தங்கக் கலசமெல்லாம் செய்யவில்லை. செப்புக்கலசம்தான் செய்து இருக்கிறோம்”, என்றார். இதனைக்கேட்ட சண்முகனார் கோபமடைந்தார். “தங்கக்கலசம் செய்வதாகச் சொல்லித்தானே என்னிடம் தங்கம் பெற்றீர்கள். தங்கக் கலசம் செய்யாத பட்சத்தில்

என்னிடம் வாங்கிய தங்கத்தைத் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டியதுதானே நியாயம்” என்று சண்முகனார் வாதிட்டார்.

“தரும காரியத்திற்கு - தெய்வத்திருப்பணிக்குத் தந்ததைத் திருப்பிக் கேட்பது மட்டும் நியாயமா?” என்று ஊரன் அடிகள் எதிர்வாதம் செய்தார். இந்த வாக்குவாதங்களையெல்லாம் பக்கத்திலிருந்த அறையிலிருந்தவாறே திருப்பணித்தலைவர் பொள்ளாச்சி தொழிலதிபர் நா.மகாலிங்கம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

சண்முகனாரை மகாலிங்கம் கூப்பிட்டு, அவரும் அவரைச் சார்ந்தவர்களும் கொடுத்த மூன்று பவுனைத் திருப்பிக் கொடுத்தார். “ஒரு வேண்டுகோள்” என்றார் மகாலிங்கம், “என்ன?” என்று ஆர்வத்துடன் கேட்டார் சண்முகனார். “தங்களின் பேச்சைக் கேட்டதிலிருந்து தாங்கள் செயல்திறம் மிக்கவர் என்பது தெளிவாயிற்று. தாங்களே முயன்று கலசத்திற்குத் தங்கம் திரட்டித் தாருங்களேன்” என்றார் மகாலிங்கம்.

“இன்னும் 19 நாட்களே கும்பாபிஷேகத்துக்கு உள்ளன. இதற்குள் இவனால் தங்கம் திரட்ட முடியுமா? என்று சோதிக்க விரும்புகிறீர்கள். பெருமான் திருவருள்படி எல்லாம் நன்றாகவே நடக்கும். முயற்சி செய்கிறேன்” என்றார் சண்முகனார். மகாலிங்கம் திருப்பணி நன்கொடை ரசீதுப் புத்தகங்களை சண்முகனாரிடம் கொடுத்து வாழ்த்துக்களும் தெரிவித்து அனுப்பினார்.

வடலூர் ஞான சபைத் தங்கக் கலசத்திற்குத் தங்கம் திரட்ட சண்முகனார் தன்னந்தனியே புறப்பட்டார். குறிஞ்சிப்பாடிக்குச் சென்று ஒரு தொழில் அதிபரைச்

சந்தித்தார். “ஏற்கனவே வடலூர் திருப்பணிக்கு ஆயிரம் ரூபாய் கொடுத்து விட்டேன். இதோ பாருங்கள் ரசீது. ஒரு கோயில் திருப்பணிக்கு நன்கொடை ஒரு முறைதான் வசூலிப்பார்கள். திரும்பத் திரும்ப வசூலிப்பது தவறு” என்று அந்தத் தொழிலதிபர் அறிவுரை சொன்னார், முதல் முயற்சியே சண்முகனாருக்கு தோல்வியாக அமைந்தது. இதே பதிலைத்தான் பலரும் சொன்னார்கள். விரக்தி அடைந்த சண்முகனார் ரசீதுக் கட்டுக்களைத் தூக்கி எறிந்தார். குமுறி குமுறி அழுதார். தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் சிந்தினார். கண்டவர்கள், கேட்டவர்கள் எல்லாரும் சண்முகனாரிடம் ஓடோடி வந்தனர். ஆறுதல் சொன்னார்கள். அவர்களில் ஒருவராகிய ஆசிரியர் சுப்பிரமணிய ஐயர் தேறுதல் கூறித் தெம்பூட்டினார். தனக்கு வடலூரைச் சுற்றியுள்ள 200 கிராமப்புரத்து மக்களை தெரியும் என்றும் அவர்களது பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் பாடம் சொல்லி கொடுத்தமையால் தன் மீது அவர்கள் மதிப்பும் மரியாதையும் வைத்திருக்கிறார்கள் என்றும் அவர்கள் நிச்சயம் தங்கக்கலசத் திருப்பணிக்கு உதவுவார்கள் என்றும் சுப்பிரமணிய ஐயர் சண்முகனாரிடம் சொன்னார். இதனைக் கேட்ட சண்முகனாருக்கு புதிய உற்சாகம் ஏற்பட்டது. சண்முகனாரும் சுப்பிரமணிய ஐயரும் தயிர் சாதத்தைப் பொட்டலமாகக் கட்டிக் கொண்டு வடலூரைச் சுற்றியுள்ள கிராமங்களுக்கு சைக்கிளில் சென்று தங்கக்கலச நிதி திரட்டினர்.

அக்கிராமங்களில் வாழ்ந்த ஏழை எளியவர்கள் எல்லாரும் தாங்கள் வைத்திருந்த சிறிய நகைகள் மற்றும்

அணிந்திருந்த சிறிய நகைகளை வடலூர் திருப்பணிக்கு மன மகிழ்ச்சியோடு கொடுத்தனர். கடுக்கண், மூக்குத்தி, மோதிரம் முதலிய சிறிய நகைகள் சேர்ந்தன. சிலர் பணமாகவும் கொடுத்தனர். ஏழை உழவர் ஒருவர் ஒரு பவுன் கொடுத்தார். இதைப் பார்த்த சண்முகனார் “ஏழ்மையிலும் உன்னால் எப்படி ஒரு பவுனை மனமகிழ்ச்சியுடன் கொடுக்க முடிகிறது?” எனக் கேட்டார். அதற்கு அந்த உழவர் “எனது நிலத்தை நெய்வேலி நிலக்கரிச் சுரங்கத்திற்காக எடுத்துக் கொண்டு மத்திய அரசாங்கம் நிறையப் பணம் கொடுத்திருக்கிறது. சாமி காரியத்துக்கு நன்கொடை கேட்கிறீர்கள். ஆகவேதான் தாராளமாகத் தருகிறேன்” என்றார்.

தங்கக்கலசம் உருவானது: தங்கக்கலசம் செய்ய 53 பவுன் தேவைப்பட்டது. பத்து நாட்கள் பம்பரமாய்ச் சுற்றிச் சண்முகனார் 42 பவுன் சேர்த்தார். ஏற்கனவே அவரிடம் 3 பவுன் இருந்தது ஆக மொத்தம் 45 பவுன் சேர்த்தாகி விட்டது. இன்னும் 8 பவுன் வேண்டும். கும்பாபிஷேகத்திற்கு இன்னும் 6 நாட்களே உள்ளன. இன்னும் ஓரிரு நாட்களில் தங்கத்தைக் கொடுத்தால்தான் தங்கக்கலசம் செய்ய முடியும்.

“இறைவா! நல்ல வழி காட்டு” என்ற சிந்தனையுடன் இரவில் சண்முகனார் தூங்கினார். தூங்கி அதிகாலை எழுந்த அவரது மனதில் மின்னல் கிற்றுப் போல் ஒரு பொறி தட்டியது. தனது பூசைப் பெட்டியில் உள்ள விங்கத்திற்கு தங்கக் கவசம் இருப்பதும், அது சரியாக எட்டுப் பவுன் என்பதும் நினைவுக்கு வந்தது.

வடலூர் தங்கக்கலசப் பணிக்கு குறையும் 8 பவுனுக்கு, தான் வைத்திருக்கும் சிவலிங்கத்திற்கு இட்டுள்ள தங்கக் கவசத்தை எடுத்துக் கொடுத்துவிடவேண்டியதுதான் என்ற முடிவுக்கு சண்முகனார் வந்தார். பொற்கொல்லரை அழைத்து வந்து 8 பவுனை சிவலிங்கத்திலிருந்து அகற்றினார். ஏற்கனவே சேர்த்து வைத்திருந்த 45 பவுனுடன் இந்த 8 பவுனையும் சேர்த்து 53 பவுனை திருப்பணித் தலைவர் பொள்ளாச்சி மகாலிங்கத்திடம் சண்முகனார் கொடுத்தார்.

சண்முகனாரின் பூசைப் பெட்டிக்குள் இருந்த தங்கமும், அவர் முயன்று நன்கொடை மூலம் சேர்த்த தங்கமும் ஞான சபை உச்சியில் தங்கக்கலசமாகியது.

வடலூரை நெருங்குவோரை எல்லாம் “வருக வருக” என வரவேற்கும் வகையில் இராமலிங்கரின் ஞான சபை அமைந்துள்ளது. அதன் உச்சியில் ஒளிரும் தங்கக் கலசம் கடியாபட்டி குங்கிலியம் சண்முகனாரின் பெருமையை உலகுக்கு உணர்த்திக் கொண்டு இருக்கிறது. குங்கிலியம் சண்முகனார் இன்று நம்மிடையே இல்லை. ஆனால் அவர் அமைத்த தங்கக்கலசம் அவரின் பக்திக்கு அடையாளமாக ஞான சபை உச்சியில் ஒளி வீசிக் கொண்டிருக்கிறது. இதனை நினைக்கும் போது நமக்கெல்லாம் பெருமையாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் இருக்கிறது.

இந்திய விடுதலை இயக்கத்தில் சட்டைபோடாத சா.கணேசன்

சட்டை போடாத சா.கணேசன் (கம்பன் அடிப்பொடி சா.கணேசன்) என்று அழைக்கப்பட்ட சா.கணேசன் 1908-ஆம் ஆண்டு சூன் திங்கள் 6ஆம் நாள் காரைக்குடியில் பிறந்தார். இவரது பெற்றோர் வீர.சாமிநாதன் செட்டியாரும் நாச்சம்மை ஆச்சியும் ஆவர். பள்ளியில் படிக்கும்போதே இவர் காந்தியடிகளின் தொண்டராகி இந்திய விடுதலை இயக்கத்தில் ஈடுபட்டார். இதனால் இவரது பள்ளிப்படிப்பு பாதிக்கப்பட்டது.

காரைக்குடி காங்கிரஸ் மாநாடு: 1936-இல் காரைக்குடியில் தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் மாநாடு நடந்தது. இம் மாநாட்டிற்கு சா.கணேசன் செயலாளராக இருந்து இதனை மிகச் சிறப்பாக நடத்தினார். இம்மாநாட்டில் ஆங்கில அரசாங்கத்தால் அளிக்கப்பட்ட பட்டங்கள், பதவிகளைத் துறந்தவர்கள் மட்டுமே காங்கிரஸில் உறுப்பினராகத் தகுதி உடையவர்கள் என்ற தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கானாடுகாத்தான் காங்கிரஸ் கூட்டம்: 1936-இல் கானாடுகாத்தானில் காங்கிரஸ் பிரச்சாரக் கூட்டத்திற்கு சா.கணேசன் ஏற்பாடு செய்திருந்தார். இக்கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ள சத்தியமூர்த்தி, (காமராஜரின் அரசியல் குரு) டாக்டர் சுப்பராயன் ஆகியோர் வந்திருந்தனர். இக்கூட்டத்தைத் தடுக்கும் விதத்தில் ஆங்கிலேய இந்திய

அரசு “கூட்டம் போட்டால் சுட்டு விடுவோம்” என்று அச்சுறுத்தியது. இந்த அச்சுறுத்தலுக்கெல்லாம் பயப்படாத சா.கணேசன் தனது மார்பைக் காட்டி “எங்கே என்னைச் சுட முடிந்தால் சுடு பார்க்கலாம்” என்று வீர முழக்கம் இட்டார். இதனைக் கண்ட ஆங்கிலேய இந்திய அரசு கூட்டத்தைத் தடுத்து நிறுத்தும் எண்ணத்தைக் கைவிட்டது. திட்டமிட்படி கானாடுகாத்தானில் காங்கிரஸ் கூட்டம் சிறப்பாக நடந்தது.

தனிநபர் சத்தியாக்கிரகமும், சா.கணேசனும்: ஆங்கிலேய இந்திய அரசை எதிர்த்து தனிநபர் சத்தியாக்கிரகத்தை காந்தியடிகள் அறிவித்தார். சா.கணேசன் அந்தச் சத்தியாக்கிரகப்போரில் கலந்து கொண்டார். ஆகவே அவர் 15.07.41-இல் சென்னையில் கைது செய்யப்பட்டார். கைது செய்யப்பட்ட சா.கணேசன் அலிபூர் சிறையில் அடைக்கப்பட்டு நான்கு மாதம் சிறைத்தண்டனை அனுபவித்தார். சிறையிலிருந்து வெளிவந்த சா.கணேசன் 1942-ஆம் ஆண்டு தலைமறைவாகி இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தை வலுப்படுத்தும் பணியில் ஈடுபட்டார். இதனை அறிந்த ஆங்கிலேய இந்திய அரசு இவரைக் “கண்டதும் சுடும்படி” ஆணை பிறப்பித்தது. மேலும், ஆங்கிலேய இந்திய அரசு சா.கணேசனின் நண்பர்களையும், உறவினர்களையும் துன்புறுத்தியது. சா.கணேசனின் சொத்துக்களை ஜப்தி செய்தது. தன்னால், தனது நண்பர்களும், உறவினர்களும் துன்புறுவது தாங்காமல் ராஜாஜியின் யோசனையின் பேரில் சா.கணேசன் ஆங்கிலேய இந்திய அரசிடம் சரணடைந்தார். சரணடைந்த சா.கணேசனுக்கு ஆறுமாத

கடுங்காவல் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. அவர் மீண்டும் அலிபூர் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்.

சா.கணேசன் இந்திய விடுதலை இயக்கத்தில் ஈடுபட்டிருந்த போது (1941 ஆம் ஆண்டு) போலீசார், இவரைத் தாக்கி இவரது சட்டையைக் கிழித்து எறிந்தனர். இந்தச் சம்பவத்திற்குப் பின்னர், இந்த நிகழ்வின் நினைவாக சா.கணேசன் சட்டை போட்டுக் கொள்வதை நிறுத்தினார். ஆகவே மக்கள் இவரைச் “சட்டை போடாத சா.கணேசன்” என அழைத்தனர்.

மார்க்ஸி மாதக் கடுங்குளிரில் புதுடில்லி, அலகாபாத், “காசி, சாரநாத், சிம்லா போன்ற இடங்களுக்குச் சுற்றுப் பயணம் மேற்கொண்டபோதும், தமிழக சட்டசபைக்குச் சென்றபோதும், சா.கணேசன் சட்டை அணியாது பிடிவாதமாக இருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

1962-இல் சா.கணேசன் தமிழ்நாடு சட்டமன்ற உறுப்பினராகவும் 1972-இல் தமிழ்நாடு மேல்சபை உறுப்பினராகவும் இருந்து பணியாற்றினார். அப்போது சட்டசபையில் சில உறுப்பினர்கள் “சட்டை போடாமல் சா.கணேசன் சட்டசபைக்கு வரலாமா?” என்று கேள்வி எழுப்பினர். காந்தியடிகள் சட்டை போடாமல் தான் பிரிட்டிஷ் பிரதமர் சர்ச்சிலைச் சந்தித்தார். வட்ட மேஜை மாநாட்டில் கலந்து கொண்டார். அது போல சா.கணேசனும் சட்டை போடாமல் சட்டசபை வந்துள்ளார். அவரைச் சட்டை போட்டு வரும்படி கட்டாயப்படுத்த சபாநாயகருக்கு உரிமை இல்லை என்று அந்த விவாதத்தை முடித்து வைத்தனர்.

இந்திய விடுதலை இயக்கத்தில் சா.கணேசன் போன்ற பற்பல நகரத்தார்கள் கலந்து கொண்டனர். இது நகரத்தார் இனத்தின் பெருமையை மேலும் உயர்த்துகிறது என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை...!

கம்பன் அடிப்பொடி என்ற பெயர் வந்த விதம்: 1948-ஆம் ஆண்டு காரைக்குடிக்கு அழகப்பா கல்வி நிறுவனங்களுக்கு அடிக்கல் நாட்ட வந்த நேருவிடம் டாக்டர் அழகப்ப செட்டியார், சா. கணேசனைச் சுட்டிக் காட்டி “இக்கல்வி நிறுவனங்களைத் தோற்றுவிக்க மிக்க உதவியாக இருப்பவர் இந்த சா.கணேசன்” என்று கூறினார்.

கம்பன் கணேசன்: சட்டை அணியாத சா.கணேசனை நேரு பார்த்துவிட்டு “இவரை எனக்கு நன்றாகத் தெரியுமே! சிறையிலேயே இவரைச் சந்தித்து இருக்கிறேன். இவர்தானே கம்பன்” என்று கேட்டார். சா.கணேசன் சிறையில் இருந்தபோது கம்பராமாயணத்தை தன்னோடு சிறைவாசம் அனுபவித்த கைதிகளுக்கு சொல்லிக் கொடுத்தார். ஆகவேதான் சா.கணேசனை நேரு “கம்பன்” என்று குறிப்பிட்டார். நேரு பெருமகனார் தம்மை கம்பன் என்று அழைத்ததற்கு தாம் தகுதியுடையவரா? எனச் சிந்தித்தார் சா.கணேசன். ஆகவே தான், அவர் தமது பெயரை “கம்பன், அடிப்பொடி” என மாற்றிக் கொண்டார்.

கம்பன் அடிப்பொடி சா.கணேசன் காரைக்குடியில் கம்பன் கழகத்தை 1939-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் திங்கள் 4-ஆம் நாள் துவக்கினார். பாரெல்லாம் கம்பன் புகழ் பரவக் காரணமாக இருந்தவர் சா.கணேசன் என்றால் அது

மிகையாகாது. பட்டிமன்றம், மேல் முறையீட்டு பட்டிமன்றம் நற்றமிழ் முற்றம், இவர்கள் சந்தித்தால்... போன்ற புதுமையான பாணிகளைத் தமிழ் இலக்கிய விழாக்களில் அறிமுகப்படுத்தியவரும் சா.கணேசனே ஆவார்.

கம்பன் தன்னுடைய இராமாயண காப்பியத்தை அரங்கேற்றிய நாள் 'பங்குனி அத்தம்' என்று முடிவு செய்து அதற்கு முந்தின மகம், பூரம், உத்தரம் ஆகிய மூன்று நாட்களில் காரைக்குடியில் கம்பன் விழாவை சா.கணேசன் நடத்த ஆரம்பித்தார். 1939-ல் தொடங்கிய இந்த விழா தொடர்ந்து நடைபெற அவர் ஏற்பாடு செய்தார். சுதந்திரப் போராட்ட காலத்தில் (1941) சா.கணேசன் சிறையில் இருந்தார். அந்தக் காலத்திலும் இந்த விழா தடையில்லாமல் நடக்க தனது நண்பர் எம்.என்.எஸ்.டி.சிதம்பரம் செட்டியாரிடம் சொல்லி ஏற்பாடு செய்திருந்தார் சா.கணேசன்.

கம்பனைக் குறிப்பிடும்போது, சா.கணேசன் 'என் அப்பன் கம்பன்', 'எம் பெருமான் கம்பன்' என்று உள்ளம் நெகிழ்ந்து கூறியதை தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் நன்கறியும்.

தம் இளமைக் காலத்தில் தம் இல்லத்தில் புரட்டாசி மாதந்தோறும் நிகழும் 'இராமாயணம் படித்தல்' தம்மைக் கம்பன் பால் ஈர்த்தது என்று இவர் ஒரு கட்டுரையில் குறிப்பிடுகிறார்.

இவர் கம்பன் பால் ஈர்க்கப்பட்டதற்கு மற்றொரு காரணம் தேரமுந்தூர் கம்பன் விழாவில் கல்கி ஆற்றிய சொற்பொழிவு ஆகும்.

1939-ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் கம்பர் பிறந்த இடமாகிய தேரமுந்தூரில் கம்பர் விழா நடைபெற்றது. கல்கி கிருஷ்ணமூர்த்தியும், டி.கே.சிதம்பரநாத முதலியாரும் அதில் கலந்து கொண்டனர். அப்போது கல்கி கிருஷ்ணமூர்த்தி தனது உரையில் கம்பர் விழா தமிழகத்தின் பற்பல நகரங்களில் நடத்த ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்ற வேண்டுகோளை உற்சாகத்தோடு ஏற்றுக் கொண்டு காரைக்குடியில் கம்பர் விழா நடத்த தான் ஏற்பாடு செய்வதாக சா.கணேசன் அந்தக் கூட்டத்திலேயே உறுதிமொழி அளித்தார். அவரது உறுதிமொழி நிறைவேற்றப்பட்டது. அடுத்த மாதமே (1939, ஏப்ரல் 4) காரைக்குடியில் கம்பன் கழகம் தோன்றியது. காரைக்குடியில் நடந்த முதல் கம்பன் விழாவிற்கு டி.கே.சிதம்பரநாத முதலியார் தலைமை தாங்கினார். சொ.முருகப்பா அவர்களும் சா.கணேசன் அவர்களும் அவ்விழாவை முன்னின்று நடத்தினர்.

கம்பன் விழாவில் ராஜாஜி: 1950-ஆம் ஆண்டு கம்பன் விழாவிற்கு ராஜாஜி அவர்கள் தலைமை தாங்கினார். அவர் தனது தலைமையுரையில் 'ராமனுக்கு ஒரு ஹனுமன்' 'கம்பனுக்கு ஒரு சா.கணேசன்' என்றார். ஹனுமனுடைய ராமபக்தி அப்பழுக்கற்ற தூய்மையுடையது. அதுபோல கம்பன் அடிப்பொடி சா.கணேசன், கம்பன் மீது கொண்ட பக்தியும் தூய்மையுடையது என்று ராஜாஜி சா.கணேசனுக்குப் புகழாரம் சூட்டினார்.

கம்பன் விழாவில் தமிழக முதல்வர்: அரசியல், சமயம், இலக்கியம் சார்ந்த பல விழாக்கள் நடக்கின்றன. சரியாக மாலை ஆறு மணிக்குக் கூட்டம் தொடங்கும் என்று

ஒலிபெருக்கியில் அறிவிப்பு செய்வார்கள். நாம் அப்போது கடிகாரத்தைப் பார்த்தால் மாலை 6.30 மணி ஆகியிருக்கும். கூட்டம் மாலை ஆறு மணிக்கு என்று சுவரொட்டியில் அறிவித்துவிட்டு இரவு 10 மணிக்கு கூட்டத்தை நடத்துவார்கள். கேட்டால் இதுதான் இந்தியாவின் காலந்தவறாமை என்பர். ஆனால் கம்பன் விழா ஒரு நிமிடம் கூடத் தாமதமாகத் தொடங்காது. ஒருமுறை தலைமை தாங்கவிருந்த தமிழக முதலமைச்சர் (பெயர் வேண்டாம்) குறித்த நேரத்தில் வரவில்லை. உடனே சா.கணேசன் விழாவைத் தாமதப்படுத்தாமல் தமிழ்க் கடல் ராய.சொக்கலிங்கனாரைத் தலைவராக்கி உரிய நேரத்தில் விழாவைத் தொடங்கினார். என் கம்பனைவிட யாரும் பெரியவர் அல்ல என்று துணிச்சலுடன் கூறிவிட்டு குறிப்பிட்ட நேரத்தில் விழாவைத் துவக்கி நடத்தியவர் சா.கணேசன். இரண்டு நிமிடங்கள் தாமதமாக வந்த அந்த முதலமைச்சர் பின்னர் நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொண்டார். அவர் சா.கணேசனை கோபித்துக்கொள்ளவில்லை. நேரந்தவறாமையைப் பின்பற்றும் சா.கணேசனை அந்த முதலமைச்சர் பாராட்டினார்.

கம்பன் விழாவில் கண்ணதாசன்: எல்லா விழாக்களுக்கும் தாமதமாக வருவதையே வழக்கமாகக் கொண்டிருந்த கவிஞர் கண்ணதாசன் கம்பன் விழாவில் கலந்து கொள்ள குறித்த நேரத்தில் வந்தார். அது ஒரு பெரிய அதிசயம்தான். அவ்விழாவில் கண்ணதாசன் தனது பாடலில் சா.கணேசனின் காலந்தவறாமையைப் புகழ்ந்தார். அப்பாடல் வருமாறு.

“கடிகாரம் பார்த்தே தான் காரியங்கள் செய்வதெனப்
பிடிவாதம் பிடிக்கின்ற பேரவையின் தலைவர்களே!
கடிகாரம் என் பகைவன்!! கணேசன் பயத்தினிலே
காலத்தை நானறிந்து கடுகியிங்கே ஓடி வந்தேன்!!”

நகரத்தாராகிய சா.கணேசன் தொடங்கி வைத்த
கம்பன் விழா மிகச்சிறப்பாக தற்போதும் நடந்து வருகிறது.
இது நகரத்தார் இனத்திற்குப் பெருமை சேர்க்கிறது.

கம்பன் புகழ் வாழ்க!! கம்பன் அடிப்பொடி புகழ்
வாழ்க!!

பண்டிதமணியின் வாழ்வும் பணியும்

பண்டிதமணியின் நிறப்பும் இளமையும்:
பண்டிதமணி கதிரேசனார் 16.10.1881-இல் மகிபாலன்
பட்டியில் முத்துக்கருப்பன் செட்டியார் அவர்களுக்கும்,
சிகப்பி ஆச்சிக்கும் மகனாகப் பிறந்தார். பண்டிதமணி
பிறந்து இரண்டு ஆண்டுகள் வரை நல்ல உடல் நலத்தோடு
இருந்தார். அவர் தனது மூன்றாம் வயதில் இளம்பிள்ளை
வாதத்தால் பீடிக்கப்பட்டார். ஆகவே அவர் தனது ஏழாம்
வயது வரை பள்ளிக்குச் செல்லவில்லை. அதன் பின்னர்
பெற்றோர்கள் அவரைத் திண்ணைப் பள்ளிக்கு அனுப்பி
வைத்தனர். அங்கே அவர் ஆத்திச்சூடி, உலக நீதி முதலிய
சிறு நூல்களைப் பயின்றார். மேலும் அவர் வட்டித்

தொழிலுக்குத் தேவையான எண் சுவடியையும் அங்கே கற்றார். பதினோறாம் வயதில் பண்டிதமணி தொழில் நிமித்தம் இலங்கைக்குச் சென்றார். அங்கு அவர் மூன்றாண்டுகள் தங்கியிருந்து தொழில் செய்தார். அவரது 14ஆம் வயதில் அவரைப் பிடித்திருந்த இளம்பிள்ளை வாதநோய் தன் வன்மையைக் காட்டத் தொடங்கியது. அதன் விளைவாக அவரது இடது காலும், இடது கையும் செயலிழந்தன. இதன் பின் அவரால் ஊன்றுகோலின் உதவியுடனேயே நடக்க முடிந்தது. உடல் நலிவுற்ற பண்டிதமணியார் இலங்கையிலிருந்து மகிபாலன் பட்டிக்குத் திரும்பி வந்தார். தனது இல்லத்தில் இருந்த படியே அகநானூறு, புறநானூறு, திருக்குறள், சிலப்பதி காரம், மணிமேகலை, திருவாசகம் ஆகிய நூல்களை நன்கு கற்றுத் தமிழ்ப்புலமை பெற்றார்.

திருமணம்: அக்காலத்தில் நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் இளைஞர்களுக்கு 15 வயதில் திருமணம் நடைபெறுவது வழக்கம். பண்டிதமணிக்கு உடல் குறையின் (வாதநோய்) காரணமாக உரிய காலத்தில் திருமணம் நடைபெறவில்லை. அதனால் தம்பிமார்களுக்கும் உரிய காலத்தில் திருமணம் நடைபெறாமல் இருப்பதை அறிந்து பண்டிதமணி “என் திருமணத்தைப் பற்றிக் கவலைப் படாதீர்கள். தம்பிகளுக்குத் திருமணம் நடத்துங்கள்” என்று தம் கருத்தை வெளியிட்டார். ஆகவே தம்பிகள் இருவருக்கும் திருமணம் நடந்தது. பின்னர் பண்டிதமணி தனது 32 ஆவது வயதில் (1912) வேகுப்பட்டியைச் சார்ந்த, தனது அத்தை மகள் மீனாட்சியைத் திருமணம் செய்து கொண்டார்.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் புலவராதல்: மகாவித்வான் இரா.இராகவ அய்யங்கார் பண்டிதமணி அவர்களைச் சந்தித்து சீவக சிந்தாமணியில் சில கேள்விகளைக் கேட்டார். அவைகளுக்கு பண்டிதமணி சிறந்த முறையில் விடையளித்தார். அகம் மகிழ்ந்த இராகவ அய்யங்கார், பண்டிதமணியைப் பாண்டித்துரைத்தேவர்க்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார். பண்டிதமணியின் புலமையை உணர்ந்த பாண்டித்துரைத் தேவர், தான் மதுரையில் தொடங்கிய நான்காவது தமிழ்ச்சங்கத்தில் பண்டிதமணியை ஒரு புலவராகச் சேர்த்துக் கொண்டார்.

சமஸ்கிருத புலமை பெறல்: சமஸ்கிருத மொழியைப் படித்து அம்மொழியிலுள்ள நூல்களின் நயத்தை உணர வேண்டுமென்ற ஆர்வம் பண்டிதமணிக்கு ஏற்பட்டது. ஆகவே அவர் நாராயண சாஸ்திரியார் என்பவரிடம், மாதம் எட்டு ரூபாய் சம்பளம் கொடுத்து ஐந்து, ஆண்டுகள் சமஸ்கிருதம் கற்றுத் தேர்ந்தார்.

சன்மார்க்க சபை உருவாக உதவுதல்: மேலைச்சிவ புரியைச் சேர்ந்தவர் வ.பழ.சா.பழனியப்ப செட்டியார் (1873-1912) ஆவார். இவர் கற்று வல்ல புலவர்களைப் பாராட்டி பரிசுகள் வழங்கும் இயல்பினர். இவரது காலத்தில் செட்டிநாட்டில் முறையாகத் தமிழ்க் கல்வி பயில்வதற்கு பள்ளிக்கூடங்களில்லை. பண்டிதமணியின் தமக்கையார் வீடு மேலைச்சிவபுரியில் இருந்தது. அங்கு அவர் வரும் போதெல்லாம் பழனியப்ப செட்டியாரைச் சந்தித்து மதுரையிலுள்ள தமிழ்ச்சங்கம் போலச்

செட்டிநாட்டுப் பகுதியிலும் ஒரு தமிழ்ச் சங்கம் தொடங்க வேண்டும் என்ற கருத்தை வலியுறுத்தி வந்தார்.

பண்டிதமணியின் தூண்டுதலால் வ.பழ.சா.பழநியப்ப செட்டியார் 13.05.1909-இல் மேலைச்சிவபுரியில் சன்மார்க்க சபையைத் தோற்றுவித்தார். இச்சபையின் நிர்வாகத்தின் கீழ் கணேசர் செந்தமிழ்க் கலாசாலை நிறுவப்பெற்றது. இச்சபையின் பதினாறாவது ஆண்டு விழாவில் (1925) டாக்டர் உ.வே.சாமிநாத ஐயர் தலைமையில் வித்துவான் இரா.இராகவ அய்யங்கார் முன்னிலையில் கதிரேசனாரின் தமிழ்ப் புலமையையும், சமஸ்கிருதப் புலமையையும், மொழிபெயர்க்கும் திறனையும் பாராட்டி அவருக்குப் "பண்டிதமணி" என்ற பட்டம் வழங்கப்பெற்றது.

மொழிபெயர்ப்புப் பணி: தமிழ் மொழிக் கடலாகவும், சமஸ்கிருத மொழிக் கடலாகவும் திகழ்ந்த பண்டிதமணி சன்மார்க்க சபையின் வாயிலாக சமஸ்கிருத நூல்கள் சிலவற்றைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டார். அவற்றில் குறிப்பிடத்தக்கவை மண்ணியல் சிறுதேர், சுலோசனை, சுக்கிர நீதி முதலியவையாகும்.

அண்ணாமலை அரசும் பண்டிதமணியும்: எவ்வளவு சிறந்த ஆற்றல் உடையவராகயிருந்தாலும், அந்த ஆற்றலை அவர் வெளிப்படுத்துவதற்கான ஒரு வாய்ப்பு ஏற்படாவிட்டால், அந்த ஆற்றல் அனைத்தும் வீணாகும். அவரால் நாடும் மக்களும் பயன்பெற இயலாது. பண்டிதமணி அவர்களுடைய புலமையும், திறமையும் தமிழ்நாட்டிலுள்ள இளைஞர்களுக்குப் பயன்படுமாறு

செய்த பெருமை டாக்டர் ராஜா சர் அண்ணாமலைச் செட்டியாரைச் சாரும்.

அண்ணாமலை அரசர் அவர்கள் பண்டிதமணியை அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆசிரியராக நியமித்தார். இப்பல்கலைக்கழகத்திற்கு வந்த பின், பண்டிதமணியின் புகழ் உச்சநிலையை அடைந்தது. செட்டிநாட்டிற்கு மட்டுமே தெரிந்திருந்த பண்டித மணியை தமிழ்நாட்டிற்கு, தமிழ் கூறும் நல்லுலகிற்கு தெரிய வைத்தவர் அண்ணாமலை அரசரே!

ஆனந்தமான வாழ்க்கைக்கு கண்ணதாசனின் ஆறு கட்டளைகள்

செட்டிநாட்டுத் தமிழின் சிறப்பை உலகறியச் செய்தவர் கவிஞர் கண்ணதாசன் ஆவார். தன் தாயார் விசாலாட்சி ஆச்சி பாடிக் காட்டிய தாலாட்டுப் பாடல்களைக் கேட்ட தாலேயே தனக்கு எளிய, இனிய தமிழ்ச் சொற்களைப் பயன்படுத்தி பாடல்கள் இயற்றும் திறமை ஏற்பட்டதென கண்ணதாசன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அப்படியானால் கண்ணதாசன் என்ற மாபெரும் கவிஞனை உருவாக்கியது செட்டிநாட்டுத் தாலாட்டுப் பாடல்களே என்றால் அது மிகையாகாது. அவரது திரை இசைப்பாடல்களில் பற்பல வாழ்க்கைக்கு வழி காட்டுவன. அவற்றில் ஒன்றை இக்கட்டுரை விளக்கிச் சொல்கிறது.

பல்லவி: 1960 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் “ஆண்டவன் கட்டளை” என்ற படத்திற்கு பாடல் எழுதக் கண்ணதாசனை அழைத்து வந்தனர். சமூக்காளம் விரிக்கப்பட்டு அதன் மீது இசையமைப்பாளர் எம்.எஸ்.விஸ்வ நாதன் பக்க வாத்தியக் குழுவினரோடு அமர்ந்திருந்தார். படத்தின் இயக்கு நரும் கதாசிரியரும் அருகில் அமர்ந்திருந்தனர்.

இயக்குநர் கண்ணதாசனுக்கு அருகில் வந்து அமர்ந்து பாடலுக்கான குழ்நிலையை விவரித்தார். ஒரு தத்துவத்துறைப் பேராசிரியர் அமைதி தேடி, கோயில் கோயிலாகப் போகிறார். அவர் பாடும் பாடல். ஆகவே பாடலில் தத்துவம் இருக்க வேண்டும். அலைபாயும் மனதிற்கு ஆறுதல் இருக்க வேண்டும். அப்பாடலின் மூலமாக படத்தின் பெயர் (ஆண்டவன் கட்டளை) பிரபலமாக வேண்டும் என்றார் இயக்குநர்.

“தம்பி விஸ்வநாதா! டியூனை வாசி” என்றார் கண்ணதாசன். பாடலின் டியூன் வாசிக்கப்பட்டது. அவர் “இந்த டியூனுக்கு வார்த்தைகள் சின்னச் சின்னதா இருக்கணும் அண்ணே!” என்றார் விஸ்வநாதன். கண்ணதாசன் தனது வலது கை விரல்களைச் சின் முத்திரையில் (தென்முகக் கடவுள் தட்சிணாமூர்த்தியின் முத்திரை) வைத்துக் கொண்டு பாடலுக்கு பல்லவி சொன்னார்.

“ஆறு மனமே ஆறு - அந்த
ஆண்டவன் கட்டளை ஆறு
தேர்ந்து மனிதன் வாழும் வகைக்கு
தெய்வத்தின் கட்டளை ஆறு”

பைபிளில் ஏசுகிறிஸ்து பத்துக்கட்டளைகள் சொல்லியிருக்கிறார். இப்பாடலில் கண்ணதாசன் ஆறு கட்டளைகளைச் சொல்லி, அவற்றை “ஆண்டவன் கட்டளை” எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

விஸ்வநாதன் கேட்டது போல சின்னச்சின்ன வார்த்தைகள் பல்லவியாக அமைந்தது. இயக்குநர் கேட்டது போல படத்தின் பெயர் “ஆண்டவன் கட்டளை” என்ற வார்த்தைகள் பாட்டின் பல்லவியிலேயே முத்தாக வந்தமைந்தது. எல்லாம் ஒரு நிமிடத்தில் நடந்தது. கண்ணதாசன் கவிஞராக உருவானவர் இல்லை. அவர் கவிஞராகவே பிறந்தவர் அன்றோ! ஆகவே இது அவருக்குச் சாத்தியமாயிற்று.

பின்னர் கண்ணதாசன் கூரையை வெறித்தபடி தன் நெற்றி மேட்டைத் தேய்த்துக் கொண்டு சரணத்தைப் பாடினார். முதல் கட்டளை பிறந்தது.

முதல் கட்டளை: சொல்லுக்கும் செயலுக்கும் பேதம் கூடாது

“ஒன்றே சொல்வார் ஒன்றே செய்வார்
உள்ளத்தில் உள்ளது அமைதி”

நாம் சொல்வதும் செய்வதும் ஒன்றாகவே இருக்க வேண்டும். சொல் வேறு, செயல் வேறாயின் உள்ளத்தில் அமைதி ஏற்படாது. சொல்வதையே செய்ய வேண்டும். செய்வதையே சொல்ல வேண்டும்.

“சொல்லுதல் யார்க்கும் எளிய அரியவாம்

சொல்லிய வண்ணம் செயல்”

என்பது வள்ளுவம். இந்த அரிய கருத்தை எளிய நடையில், இனிய தமிழில் திரையிசைப்பாடல் மூலம் மக்கள் மனதில் விதைத்தவர் கண்ணதாசன் ஆவார்.

இரண்டாம் கட்டளை: இன்பமும் துன்பமும் சேர்ந்ததே வாழ்க்கை

“இன்பத்தில் துன்பம் துன்பத்தில் இன்பம்

இறைவன் வகுத்த நியதி”

என்பது இரண்டாம் கட்டளையாகும். இவ்வுலக வாழ்க்கை என்பது இன்பமும் துன்பமும் கலந்தது. வாழ்க்கை முழுவதும் இன்பத்தை மட்டுமே அனுபவித்த வனும் கிடையாது. வாழ்க்கை முழுவதும் துன்பத்தை மட்டுமே அனுபவித்தவனும் கிடையாது. மனித வாழ்க்கையில் இன்பதுன்பம் கலந்தே வரும். இன்பத்திற்கும் துன்பத்திற்கும் நாம் ஆட்பட்டே ஆக வேண்டும். இது மனித வாழ்க்கைக்கு இறைவன் வகுத்த நியதி என்கிறார் கண்ணதாசன்.

இரவுக்குப் பின் பகல், புயலுக்குப்பின் அமைதி என்பது போல துன்பத்திற்குப் பின் இன்பம், இன்பத்திற்குப் பின் துன்பம் என வாழ்க்கை உருண்டு ஓடுகிறது. இன்பத்தைக் கண்டு மகிழ்வதும், துன்பத்தைக் கண்டு வருந்துவதும் இல்லாமல் இருப்பவனே கடவுளுக்குப் பிரியமானவன் என்கிறது பகவத் கீதை. அதுதான் உயர்ந்த மனப்பக்குவம். கீதையின் சாரத்தை கண்ணதாசன் இரண்டு

அடிகளில் பிழிந்து இரண்டாவது கட்டளையாகக் கொடுத்து இருக்கிறார்.

மூன்றாம் கட்டளை: உண்மையைச் சொல்லி நன்மையைச் செய்க.

“உண்மையைச் சொல்லி நன்மையைச் செய்தால் உலகம் உன்னிடம் மயங்கும்”

இது கண்ணதாசனின் மூன்றாவது கட்டளையாகும். உண்மையைப் பேசுங்கள். நன்மையைச் செய்யுங்கள். அப்படிச் செய்தால் உற்றார், உறவினர், நண்பர்கள், ஊரார், உலகத்தார் ஆகிய அனைவரும் உங்களை மதித்துப் போற்றுவர். இதற்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டு நம் தேசத் தந்தை மகாத்மா காந்தி அடிகள் ஆவார். அவர் உண்மையைப் பேசினார். அவர் செய்த செயல்கள் அனைத்தும் நன்மையான செயல்களாகவே இருந்தன. ஆகவே தான் அவர் உலகத்து மக்கள் உள்ளங்களில் எல்லாம் இன்றும் வாழ்கிறார். காந்தியடிகளிடம் இந்த உலகமே மயங்கிக் கிடந்தது என்பது வரலாற்று உண்மையாகும்.

பொய் சொல்பவனைப் பொய்யன் என்று முத்திரை குத்தி விடுவர். பின்னர் அவன் சொல்கின்ற உண்மையைக் கூட மற்றவர்கள் நம்ப மாட்டார்கள். தீமை செய்பவனைக் கெட்டவன் என்று ஒதுக்கி விடுவர். தீயவரோடு யாரும் சேர மாட்டார்கள்.

தீயாரைக் காண்பதுவும் தீதே - திருவற்ற
தீயார் சொல் கேட்பதுவும் தீதே

தீயார் குணங்கள் உரைப்பதுவும் தீதே

அவரோடு இணங்கி இருப்பதுவும் தீது.

என்கிறார் ஓளவையார். பொய்யைப் பேசிக்
கெட்டதைச் செய்பவன் தனித்து விடப்படுவான். உண்மை
யைப் பேசி நன்மையைச் செய்தால் உலகம் அவனிடம்
மயங்கிக் கிடக்கும் என்கிறார் கண்ணதாசன்.

நான்காம் கட்டளை: நிலை உயரும் போது பணிவு வேண்டும்

“நிலை உயரும் போது பணிவு கொண்டால்

உயிர்கள் உன்னை வணங்கும்”

இது கண்ணதாசனின் நான்காவது கட்டளையாகும்.

உயர்ந்த படிப்பு படிக்கிறோம். உயர்ந்த பதவியைப்
பெறுகிறோம். நிறையப் பணம் சம்பாதிக்கிறோம். இந்தப்
படிப்பு, பதவி, பணத்தால் நம்முடைய அந்தஸ்து உயர்கிறது.
அப்படி நிலை உயரும் போது நம்மிடம் பணிவு
இருக்கவேண்டும் என்பது கண்ணதாசனின் அறிவுரை.
அந்தப் பணிவு இல்லையென்றால் தலைக்கனம் பிடித்தவன்,
மனிதாபிமானம் இல்லாதவன், தலைகால் புரியாமல்
ஆடுகிறான் என்ற கெட்ட பெயர்கள் வந்து சேரும்.

“அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும்” என்றும், “பெருக்கத்து
வேண்டும் பணிவு” என்றும் பணிவின் மேன்மையை
வள்ளுவம் சுட்டிக் காட்டுகிறது. நிறையப் படித்தவர் மிக்க
பணிவோடு நடந்து கொள்கிறாரே என்று நம்மைப் பார்த்து
மற்றவர்கள் சொல்லவேண்டும். இவ்வளவு பெரிய
பணக்காரர், எவ்வளவு பணிவாக இருக்கிறார் பாருங்கள்
என்று நம்மைப் பார்த்து மற்றவர்கள் பாராட்டும்படி நடந்து
கொள்ளவேண்டும். அப்படி நடந்து கொண்டால்

நம்மை அனைவரும் வணங்கி மகிழ்வர் என்பது கண்ணதாசனின் கருத்தாகும்.

ஐந்தாம் கட்டளை: ஆசை, கோபம், களவு கொள்பவன் மிருகத்திற்கு ஒப்பாவான்

“ஆசை கோபம் களவு
கொள்பவன்
பேசத் தெரிந்த மிருகம்”

என்கிறார் கண்ணதாசன். இதுவே அவரது ஐந்தாவது கட்டளையாகும். ஆசையே துன்பத்திற்குக் காரணம் என்கிறார் புத்தர். ஆசை நிறைவேறாதபோது கோபம் வருகிறது. ஆசை பேராசையாக வளரும் போது களவு செய்யச் சொல்கிறது. ஆசை, கோபம், களவு இந்த மூன்றும் ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்புடைய தீய குணங்களாகும். இந்திய குணங்களையுடையவன் மனிதனல்லன், அவன் விலங்கிற்குச் சமம். மனித உருவில் அவன் திகழ்ந்தாலும் அவன் மிருகத்திற்கு ஒப்பானவனே! ஆசையையும் கோபத்தையும், களவையும் நீக்கி வாழ்வதே உன்னத வாழ்க்கை, உயர்ந்த வாழ்க்கை, தூய வாழ்க்கை என்கிறார் கண்ணதாசன்.

ஆறாம் கட்டளை: அன்பு, நன்றி, கருணை கொண்டவன் தெய்வத்திற்கு ஒப்பானவன்

அன்பு நன்றி கருணை கொண்டவன்
மனித வடிவில் தெய்வம்

என்பது கண்ணதாசனின் கருத்தாகும். அதுவே அவரது ஆறாவது கட்டளையாகும். “அன்பே கடவுள்” என்றனர் பெரியோர். “நன்றி மறப்பது நன்றன்று” என்பது

வள்ளுவம். “கருணை, மோட்சத்தின் திறவு கோல்” என்பது வள்ளலார் வாக்கு. அன்பு, நன்றி, கருணை ஆகிய மூன்று நற்குணங்கள் கொண்ட மனிதனை, மனித வடிவில் தெய்வம் என்கிறார் கண்ணதாசன்.

இந்த ஆறு கட்டளைகளைக் கடைப்பிடித்து வாழ்க்கையை நடத்தினால் வாழ்வில் எல்லா நன்மையும் உண்டாகும் என இப்பாடலைக் கண்ணதாசன் நிறைவு செய்கிறார். இந்த ஆறு கட்டளைகளையும் புரிந்து கொள்வோம். பின்பற்றுவோம். நம் வாழ்க்கையை ஆனந்தமாக ஆக்கிக் கொள்வோம்.

குழந்தைக் கவிஞர் அழ.வள்ளியப்பாவின் பாடல்கள்

குதித்து குதித்து ஓடும்
குதிரை அதோ பாராய்!
அசைந்து அசைந்து செல்லும்
ஆனை இதோ பாராய்!
பறந்த பறந்து போகும்
பருந்து அதோ பாராய்!
தத்தித் தத்திப் போகும்
தவளை இதோ பாராய்!
துள்ளித்துள்ளி நாமும்
பள்ளி செல்வோம் வாராய்!

இப்பாடல் தமிழ் நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம் வெளி

யிட்டுள்ள முதலாம் வகுப்பு தமிழ்ப் புத்தகத்தில் காணப் படுகிறது.

இப்பாடலை எழுதியவர் குழந்தைக் கவிஞர் அழுவள்ளியப்பா ஆவார். இப்பாடலில் எளிய சொற்கள், இனிய சந்தம், தெளிவான பொருள் இருப்பதைப் பார்க்கலாம். ஆகவேதான் இப்பாடல் குழந்தைகள் மனதில் எளிதாகப் படுகிறது.

நகைச்சுவை: அழுவள்ளியப்பா எழுதிய வேறு சில பாடல்களில் நகைச்சுவை மிளிர்வதைப் பாருங்களேன்.

நில் நில் நில்!

நில்லாவிட்டால் உடனே ஓடிச்

செல் செல் செல்!

புல் புல் புல்!

புல்லைப் பிடிங்கிப் பூமியில் உழுதால்

நெல் நெல் நெல்!

மற்றொரு நகைச்சுவைப் பாடல் இதோ!:

மாமரத்தில் ஏறலாம்!

மாங்காயைப் பறிக்கலாம்!!

கொய்யா மரத்தில் ஏறலாம்!

கொய்யாக் காயைப் பறிக்கலாம்!!

வாழைமரத்தில் ஏறலாம்!

வழுக்கி வழுக்கி விழுகலாம்!!!

இந்த இரு பாடல்களிலுள்ள நகைச்சுவையைப் படித்துவிட்டுச் சிரிக்காதவர்கள் இருக்க முடியுமா?

தன்னம்பிக்கை:

ஏடு தூக்கிப் பள்ளியில்

இன்று பயிலும் சிறுவரே!

நாடு காக்கும் தலைவராய்

நாளை விளங்கப் போகிறார்.

என்ற தனது பாடலின் மூலம் வள்ளியப்பா குழந்தைகளுக்குத் தன்னம்பிக்கையையும், தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்கத் தயாராகுங்கள் என்ற அறிவுரையையும் சொல்லி இருக்கிறார்.

ஆங்கிலச் சொற்கள் - அதிலும் இனிமை:
குழந்தைகளுக்குத் தெரிந்த எளிய ஆங்கிலச் சொற்களை பாடலில் பயன்படுத்தி நல்ல பண்புகளைப் பிஞ்சு உள்ளங்களில் விதைத்தவர் அழ.வள்ளியப்பா.

டில்லிக்குப் போனேன்

நேருவைப் பார்த்தேன்

சல்யூட் செய்தேன்

சாக்லேட் தந்தார்

குழந்தைகளுக்குப் பிடித்தமான, இனிமையான சாக்லேட், பாடலின் இனிமையையும் கூட்டுகிறதல்லவா?

வரலாறு: சிறு குழந்தைகளுக்கு அழகான சிறிய பாடல்கள் மூலம் வரலாறு சொல்லிக் கொடுத்தவர் அழ.வள்ளியப்பா என்றால் அது மிகையாகாது. பாடலைப் பாருங்கள்...

அருமை நேரு பிறந்தது

அலகாபாத்து நகரிலே!

இளைஞர் நேரு படித்தது

இங்கிலாந்து நாட்டிலே!

தீரர் நேரு வாழ்ந்தது
தில்லி நகரம் தன்னிலே!
இன்று நேரு வாழ்வது
எங்கள் பிஞ்சு நெஞ்சிலே!

நடந்த நிகழ்ச்சி: அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. மரத்தடியில் சிறுவர்கள் கூடிப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். அங்கு ஒரு சிறுவன் புதுச்சட்டை, புதுக் கால்சட்டை அணிந்து வந்தான். அவனைப் பார்த்த மற்றொரு சிறுவன் “புதுச்சட்டை போட்டிருக்கிறாயே, இன்று என்ன விசேஷம்?” என்று கேட்டான்.

‘இன்று எனக்குப் பிறந்த நாள். ஆகவே புத்தாடை அணிந்திருக்கிறேன்’ என்றான் புத்தாடைச் சிறுவன்.

அப்படியானால் நீ ஞாயிற்றுக்கிழமை பிறந்தாயா? என்றான் மற்றொரு சிறுவன். இந்த உரையாடலைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அழுவள்ளியப்பா சந்த இனிமையோடு

ஞாயிற்றுக்கிழமை பிறந்த பிள்ளை

நன்றாய்ப் பாடம் படித்திடுமாம்!

என்று கூறினார். உடனே ஒரு சிறுமி, ‘திங்கட்கிழமை பிறந்த பிள்ளை எப்படி இருக்கும்?’ என்று கேட்டாள். அவள் திங்கட்கிழமை பிறந்திருப்பாள் போலும். கவிஞர் சிறிது நேரம் யோசித்தார். அவர் மனதில் மேலும் இரு வரிகள் உருவாயின.

திங்கட்கிழமை பிறந்த பிள்ளை

தினமும் உண்மை பேசிடுமாம்!

உடனே கூட்டத்தில் இருந்த இரண்டு மூன்று சிறுவர், சிறுமிகள் மகிழ்ச்சியுடன் நான் திங்கட்கிழமை பிறந்தேன்

என்றனர். செவ்வாய்க்கிழமை பிறந்த பிள்ளை எப்படி இருக்கும்? என்று வேறு சில சிறுமிகள் கேட்டனர். இப்படி ஒவ்வொரு கிழமைக்கும் கேட்க சனிக்கிழமை வரை கவிஞர் அழ.வள்ளியப்பா பதில் கொடுத்தார். ஓர் அழகான குழந்தைப் பாடல், எளிய தமிழில், இனிய சந்தத்துடன் உருவானது. பாடலை படியுங்கள். நீங்கள் பிறந்த கிழமையையும் உங்கள் பிறவிக் குணத்தையும் அறிந்து கொள்ளுங்கள். பாடலில் வரும் அனைத்துக் குணங்களும் நற்குணங்களே!!!

செவ்வாய்க்கிழமை பிறந்த பிள்ளை
செய்வதை ஒழுங்காய்ச் செய்திடுமாம்!

புதன் கிழமை பிறந்த பிள்ளை
பெற்றோர் சொற்படி நடந்திடுமாம்!

வியாழக்கிழமை பிறந்த பிள்ளை
மிகவும் பொறுமை காட்டிடுமாம்!

வெள்ளிக்கிழமை பிறந்த பிள்ளை
வேண்டும் உதவிகள் செய்திடுமாம்!

சனிக்கிழமை பிறந்த பிள்ளை
சாந்தமாக இருந்திடுமாம்!

அழ.வள்ளியப்பாவின் பாடல்களை உங்கள் குழந்தைகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுங்கள். நற்பண்புகள் அந்தப் பிஞ்சு உள்ளங்களில் பசுமரத்தாணி போலப் பதியும். இராயவரம் அழகப்ப செட்டியாருக்கும், உமையாள் ஆச்சிக்கும் புதல்வராகப் பிறந்த குழந்தைக் கவிஞர் அழ.வள்ளியப்பா தானும் புகழ் பெற்றார். தான் பிறந்த தமிழ் இனத்திற்கும் புகழை ஈட்டிக் கொடுத்தார்.

குறிப்புகளுக்காக

இந்நூலாசிரியரைப் பற்றி...

பெயர்: நா.அழகப்பன்

பிறப்பு: 1952, குழிபிறை, புதுக்கோட்டை மாவட்டம்.

பணி: அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில்
வரலாற்றுத்துறைப் பேராசிரியராக
36 ஆண்டுகள் பணி.

படிப்பு: எம்.ஏ., (1976), எம்.ஃபில்., (1980),
பி.எச்.டி., (1991) அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

நா.அழகப்பன்

ஆய்வு வழிகாட்டி:

இவரின் மேற்பார்வையில் 4 ஆய்வாளர்கள் முனைவர் பட்டமும்,
41 ஆய்வாளர்கள் எம்.ஃபில். பட்டமும் பெற்றுள்ளனர்.

எழுதிய நூல்கள்: வட இந்திய வரலாறு, இந்தியப் பண்பாட்டு வரலாறு.

மொழிபெயர்ப்பு நூல்: கலில் சிப்ரானின் தீர்க்கதரிசி

பதிப்பித்த நூல்: செட்டிநாட்டுத் தாலாட்டுப் பாடல்கள்

வெளியிட்டுள்ள ஆய்வுக் கட்டுரைகள்:

தேசிய மற்றும் பன்னாட்டுக் கருத்தரங்குகளில் 47 கட்டுரைகள்.
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக கலைக் களஞ்சியத்தில் 3 கட்டுரைகள்
நாளேடுகள், வார மற்றும் மாத இதழ்களில் 120 கட்டுரைகள்
செம்மொழி மாநாட்டு மலரில் ஒரு கட்டுரை

கண்டுபிடித்த புதிய கல்வெட்டுகள்: 6 (கடலூர் மாவட்டம்)

வெளிநாட்டுப் பயணங்கள்: மலேசியா, சிங்கப்பூர், ஸ்ரீலங்கா

உறுப்பினர்: இந்திய வரலாற்று ஆராய்ச்சிக்குழு

தமிழ்நாடு வரலாற்றுப் பேரவை

தமிழ்நாடு தொல்லியல் கழகம்

எஸ்.கண்ணப்பன்

தொகுப்பாசிரியர்

